

S.N. LAZAREV

OMUL VIITORULUI

EDUCAȚIA
PĂRINȚILOR

PARTEA A IV-A

Serghei Nikolaevici Lazarev

EDUCAȚIA PĂRINȚILOR – PARTEA A PATRA

O SEARĂ PLĂCUTĂ DE VARĂ

5 iunie 2009, seara

N-am observat cotitura spre Perpignan, iar când nu mai rămăsese mult până la Montpellier mi-am dat seama că trebuie să mă întorc. Sudul Franței este extrem de pitoresc. Mi-a trecut prin minte că visurile și fanteziile noastre sunt întotdeauna de aproximativ două-trei ori mai expresive decât realitatea.

Dacă în toate țările vinurile diferă între ele în funcție de soi sau denumirea inventată, în Franța acestea sunt denumite după localitățile în care sunt îmbuteliate sau după numele castelelor pe lângă care s-au întins podgoriile. Dacă vedeți pe sticlă cuvântul „château” și cuvântul „contrôle”, înseamnă că vinul este dintr-o anumită localitate, care se situează în apropierea unui vechi castel, iar calitatea vinului este controlată de producător. Cele mai bune vinuri din lume sunt cele franțuzești, în primul rând datorită tradițiilor care nu permit mutilarea vinului de dragul banilor.

Îmi amintesc că acum vreo zece ani am cumpărat dintr-un magazin rusesc din New-York un vin georgian...

De când am făcut o excursie pe râul Rița din Abhazia au trecut în jur de 40 de ani, dar încă îmi amintesc și acum gustul cărnii și al mămăligii pe care le puteai gusta în apatzha, locuința tradițională a abhazilor. Unul dintre cele mai bune vinuri era pe atunci „Mukuzani”, un vin mustos, puternic, de culoare roșu-închis. În el se îmbinau puterea și senzația de catifelat. El nu era nici amar, nici acru, nici dulce, avea un gust minunat. Apoi, după destrămarea Uniunii Sovietice, eu am cumpărat de multe ori acest vin în diferite locuri, dar de fiecare dată dădeam peste falsuri. Când o țară viticolă trece printr-un război sau printr-o criză, vinul se strică, m-am convins de acest lucru.

O cunoștință de-a mea, care locuia la Paris, a început să aibă greutăți la serviciu și câteva lăzi cu sticle de vin de diferite soiuri s-au acrit în câteva zile. Vinul simte de la distanță starea de spirit a stăpânului și reacționează instantaneu.

În lumea de astăzi nu moare doar ecologia. Progresul tehnic a depășit cu mult etica. În vin au început să se introducă coloranți, aromatizatori, amelioratori de gust, substanțe chimice, care accelerează îmbătrânirea. Pentru a fi mai ușor de transportat, vinurilor excelente și unice li se adaugă alcool. Iar dacă tăria vinului sec depășește douăsprezece grade, în el arc loc distrugerea structurilor subtile.

Studiind vinurile roșii și albe seci, savanții au descoperit peste șase sute de diferiți compuși, un întreg mic univers. Particularitatea unui vin sec bun constă în

faptul că nu te îmbeți de la el. Când am băut vin din fabrică, în care volumul de alcool nu era mai mare de 12-14%, am simțit un cu totul alt gust: variat, bogat, rafinat. Alcoolul distruge informația, iar o băutură de calitate se poate transforma în poșircă.

Când bei un vin bun, simți o amețeală ușoară. Ea crește treptat, după care încetează. Poți să bei un litru, doi, însă amețeala nu se amplifică. În prezent, astfel de vinuri, practic, nu mai există. De la o singură sticlă de vin franțuzesc bun. dimineața, te pot dura capul și ficatul. Conservanții, cu care sunt otrăvite acum vinurile, sunt necesari pentru păstrarea lor îndelungată și sporirea venitului. Dacă, dimineața, după o sticlă de vin vi s-a umflat fața, asta înseamnă că pur și simplu ficatul n-a făcut față toxinelor, iar rinichii au început să funcționeze prost. Vinul alb este mai puțin nociv, deoarece are o componentă mult mai acidă, iar acidul este un conservant natural.

Înainte, vinurile aveau o tărie de 9-11 grade. Acum, în medie de 13,5-14,5 grade. Este aproape ca un vin de Porto. El deja nu mai conține șase sute, ci, în total, aproape treizeci de diverși compuși, care nu întotdeauna sunt utili. De aceea, consumarea vinului de Porto îngreunează activitatea ficatului și scade potența la bărbați.

Dacă vinul, ca și „Coca Cola”, se prepară din esențe, adăugându-se potențatori de gust, coloranți și aromatizatori, el este greu de deosebit de cel natural. Dar, dacă îl evaluăm în funcție de energie, atunci diferența

dintre vinul normal și cel preparat din esențe este destul de mare.

Acum în toată lumea au decăzut moravurile, goana după bani mutilează sufletul. În mai 2009 am fost în Egipt la pescuit. Înainte de a mă urca în iaht am locuit două zile la un hotel de cinci stele, care practica sistemul „all inclusiv”. La prânz și la cină se putea bea pe gratis bere și vin sec, alb și roșu. Am gustat și era cât pe ce să-l scuip. Vinul avea un gust oribil, îl turnau în butoiașe din pachete. 90% din clienții acestui hotel erau italieni. Mă uitam cu uimire cum aceștia beau cu plăcere această poșircă gratuită. Doar Italia este o țară viticolă!

Deși, pe de altă parte, acum lumea se schimbă repede. Nu de mult am fost în vizită la o cunoștință din Italia. Ne-am plimbat prin împrejurimile pitorești.

- Uite în acel castel locuiește un om înstărit, mi-a arătat el.

În Franța și Italia castelul este o casă obișnuită din piatră, cu două etaje.

- Această persoană are podgorii foarte întinse, mi-a destăinuit tovarășul meu de drum. Apropo, vinul lui s-a clasat printre cele mai bune zece vinuri din Italia.

- Ar trebui să-l gustăm, am spus eu.

El a zâmbit și a dat din mână.

- Nu merită gustat, este un vin obișnuit.

Și a continuat, înainte să reușesc să-l întreb ceva:

- Această persoană are pur și simplu relații serioase și a plătit destul de mulți bani.

- Toate acestea îmi amintesc de o țară, am remarcat eu și am pufnit amândoi în răs.

Apoi am trecut pe la vecinul lui și am cumpărat carne proaspătă. În Italia se crește o rasă de taur special pentru carne. Un exemplar poate să cântărească o tonă. Seara, am încercat să fac colțunași cu această carne. Carnea nu avea deloc consistență, era ca hârtia igienică. Colțunașii, pe care i-am gătit, nu aveau nici un gust. Substanțele chimice, hormonii, antibioticele își fac inevitabil treaba. Nu cred că acest lucru are legătură cu ecologia, cu iarba pe care au mâncat-o animalele.

Orice fel de invazie informațională în organism nu-l influențează deodată. Omul săvârșește o infracțiune, un păcat, iar urmările pot să apară abia la a treia sau a patra generație. Noi considerăm că genele reprezintă principalul transmitător al informației. În ultimul timp, descoperirile savanților arată că există și alte metode de transmitere a informației. Se pare că structura câmpului poate stoca informația în condițiile distrugerii fizice a obiectului. Vorbind pe înțelesul tuturor, spiritul este mai stabil decât corpul și trăiește mai mult. Însă cele mai importante informații se transmit prin structuri temporare. În sufletul nostru se păstrează tot ce gândim, simțim și facem. Toate acestea își găsesc întruchiparea în urmașii noștri. Denaturarea informațională poate ieși la iveală peste trei, patru, nouă generații.

Noțiunea de „cușer” în iudaism se referă, în primul rând, la puritatea informațională a produsului. Probabil că talentul evreilor se datorează în mare măsură

alimentației corecte. Ceea ce se întâmplă acum cu produsele alimentare poate duce peste zece-douăzeci de ani la scăderea imunității, apariția unui număr imens de boli noi și la infertilitatea femeilor. Iar în momentul de față acestea sunt pur și simplu o carne necomestibilă și un vin fără gust.

- Îmi amintesc cum un om de afaceri mi-a mărturisit că a renunțat la un proiect foarte avantajos. S-a ivit posibilitatea să transporte peste ocean vinuri spaniole și franțuzești și să le vândă în America, venitul putând fi extrem de mare.

- Și de ce ai refuzat? m-am mirat eu.

- După transportarea peste ocean vinul trebuie să se odihnească timp de două luni. Atât timp cât el nu se liniștește, în această băutură minunată va exista agresivitate. El va fi acru, poate fi inutilizabil, ba chiar nociv pentru sănătate. Dar aceste două luni îi dublează prețul, iar eu rămân fără profit. Mi s-a propus să vând vinul imediat ce ajunge la destinație, dar am refuzat.

Îmi vine în minte discuția pe care am avut-o cu o tânără fată, vânzătoare într-un magazin din New York.

- Ieri am cumpărat de la dumneavoastră o sticlă de vin „Mukuzani” și s-a dovedit a fi fals. Cum puteți să vindeți un astfel de produs?

Fata s-a supărat și a strâmbat din buze.

- Degeaba vorbești așa, a răspuns ea. Aici, la noi, totul este natural. Acest vin este produs din praf de vin natural.

- Mulțumesc pentru informație! am zâmbit eu. De acum voi ști că vinul poate fi făcut și din esență naturală de vin.

Vinul făcut din esență nu poate fi considerat natural, la fel ca și sucurile de azi, așa-numite naturale, care sunt produse din esențe.

Îmi vine în minte un experiment pe care l-am făcut recent în Crimeea. Ne-am adunat o campanie mare la saună.

Am servit apă obișnuită. Noi nu mai luăm acum la saună bere, deoarece ea este produsă din substanțe chimice, concentrate etc. Iar eu tocmai cumpărasem câteva sticle de vin roșu de diferite soiuri. Nu știu de ce, dar în loc de bere am stropit cuptorul de piatră cu vin. Apoi în saună au intrat prietenii mei, care s-au mirat:

- Dar unde ai găsit bere?

- Păi, am stropit cu vin.

- Nu se poate, miroase a drojdie!

Și atunci mi-a venit în minte o idee interesantă:

- Haideți să stropim pe cuptor vin din fiecare sticlă și să determinăm calitatea lui.

Astfel, primul vin mirosea a drojdie. Acesta era totuși un miros natural. Al doilea vin mirosea a niște substanțe chimice. nu se simțea deloc miros de drojdie. Atunci am stropit cu cel mai scump: „Alushta”. Mirosul era tăios și toxic, ca în timpul unui atac chimic. Am început să tușim convulsiv și ne-am năpustit toți grămadă spre ieșirea din saună. Judecând după miros, cel mai de calitate s-a dovedit a fi cel mai ieftin vin roșu. Și după gust, la fel.

După aceea, eu le-am recomandat tuturor să cumpere tocmai acest vin.

După vreo două luni am stat de vorbă cu un specialist, care știa ce se întâmplă acum cu vinificația.

- În Ucraina, în anii neroditori, 70% din vinuri se produc din esențe, mi-a spus el. Iar acum toți anii vor fi neroditori. Dacă înainte fabricau din esențe 30-40%, acum situația începe să se schimbe: 40% sunt doar substanțe chimice, care nici nu miros a vin, 30-50% - esențe, iar 10-20% - vin normal. În acest mod, profitul se triplează. Ce-i drept, oamenii care beau acest vin pot să-și distrugă ficatul, însă e deja problema lor.

„Ce bine, măcar vreo 10% din vinuri sunt produse din materie primă normală”, m-am gândit eu atunci. Doar cum poți găsi aceste 10%? Se pare că e mai bine să treci la cvas pregătit acasă. În loc de drojdie, care nu se știe din ce e făcută, poți adăuga stafide. În loc de zahăr, miere. Ce-i drept, acum pâinea se fabrică destul de prost, pare a fi mai degrabă rumeguș. Dar se mai poate găsi pâine de secară.

Am căzut pe gânduri uitându-mă la drumul care șerpuia printre munți. Da. acesta este într-adevăr un progres: în vreo zece ani majoritatea produselor a devenit pur și simplu necomestibilă. Sentimentele mele au trecut prin stadii interesante. Inițial am simțit indignare ca urmare a faptului că produsele alimentare devin inutilizabile, că acest fapt duce la exterminarea populației, iar autorităților nu le pasă. Apoi indignarea s-a transformat în decepție și depresie. Apoi a apărut

dorința de a supraviețui și sentimentul de bucurie că sunt viu. Mi-am adus aminte de cântecul lui Visotki, care descria farmecul modului de viață sovietic, în care fiecare cuplet se încheia cu refrenul: „Spune mulțumesc că ești viu”. Se pare că în curând toată omenirea va cânta în cor aceste cuvinte. Nu degeaba acum se construiesc noi depozite cu semințe conservate.

Am periodic seminare la Volgograd. Întotdeauna cumpăram cu plăcere din piața de la Volgograd roșii zemoase și frumoase. Îndeosebi de gustos era soiul numit „inimă de bou”. Aceste roșii erau uriașe și roz. Anul acesta au dispărut. Oamenii au cumpărat semințe, dar au crescut altfel de roșii.

Se pare că firmele occidentale s-au învățat să producă culturi care rodesc doar un singur an. Aceasta este o varietate a războiului biologic: dependența totală a tuturor țărilor de o țară producătoare. Pitagora spunea că omul este acel ceva, cu care se hrănește. În India Antică se spunea: „Omul este ceea ce mănâncă”. Mecanismul opririi înmulțirii, care caracterizează plantele, se va transmite, firește, și celor care le mănâncă. Vor pieri nu numai consumatorii, ci și producătorii.

Firește, nu deodată și nu va fi un fenomen vizibil. Deși ce să ceri de la cei care se ocupă de producerea alimentelor modificate genetic dacă ei își extermină proprii urmași? Încercați să convingeți o tumoare canceroasă că, omorând organismul, va muri și ea împreună cu el. Acest lucru este imposibil, ca este programată să crească, nu are nici un fel de frână.

Nu de mult am fost întrebat:

- La ce om poată să apară cancerul? Prin ce se deosebește el de ceilalți?

- Tumoarea apare la cel care gândește ca o celulă canceroasă, am răspuns eu. La ccl care renunță la dragoste. Omul este trup, spirit și suflet. Dacă el nu se închină lui Dumnezeu, atunci el se va închina uneia dintre aceste trei componente. Acesta și este păcatul: dezicerea de Dumnezeu de dragul valorilor trupului, spiritului și sufletului. Păcatul, care constă în închinarea în fața trupului, se manifestă prin lăcomie. Păcatul închinării în fața spiritului este mânia. Păcatul, manifestat sub forma închinării în fața sufletului, se numește poftă neînfrânată. Închinarea naște atașament, atașamentul naște agresivitate, agresivitatea se acumulează și se transformă în autodistrugere. Acesta și este acel mediu, acel teren pe care se dezvoltă tumoarea canceroasă. Egoismul interior, care se manifestă prin pierderea iubirii de Dumnezeu și închinarea în fața „eu-lui” uman, duce inevitabil la reducerea energici subtile și, drept urmare, la slăbirea imunității.

Ceea ce noi numim capitalism, poate fi considerat o tumoare canceroasă în corpul umanității, iar acesta este un fenomen absolut firesc, care a apărut în lumea postereștină cu aproximativ 400 de ani în urmă. Analizând toate aspectele, se parc că acest lucru s-a întâmplat în felul următor.

Unul din principalele postulate ale oricărei religii este acceptarea voinței lui Dumnezeu, care reprezintă

conștientizarea faptului că voința omului este secundară, iar omul este o parte a organismului numit univers. În primul rând, trebuie să ne bazăm pe voința Domnului și s-o acceptăm, iar apoi să ne gândim la a noastră, proprie. Acesta este principiul gândirii unei celule sănătoase, care trăiește și lucrează pentru sine, se conștientizează ca fiind irepetabilă, dar, totodată, simte mereu locul său secund și se subordonează organismului. Imediat ce voința celulei acoperă voința organismului începe procesul canceros.

În toate religiile lumii există noțiunile de voință dumnezeiască și de pedeapsă pentru păcatele săvârșite. Numai Dumnezeu poate ierta păcatele. Omul poate doar să se comporte corect, să respecte poruncile, să se schimbe în bine, creând posibilitatea iertării păcatelor. Acest punct de vedere corespunde legilor universului.

Cu cât este mai semnificativ adevărul, cu atât are o amploare mai mare, cu atât este mai periculoasă interpretarea sa greșită. Hristos a arătat că, schimbându-se pe sine, omul poate să se izbăvească de păcate. Prin dragostea pentru Dumnezeu, întoarcerea la Creator, prin schimbarea interioară profundă omul își reface energia sufletului și se salvează de multe boli. Natura umană avidă a văzut în asta ceva ce i se oferă pe gratis, posibilitatea de a se izbăvi de păcate fără a face nimic. Iertarea păcatelor, pe care au început s-o practice preoții, nu este nimic altceva decât înlocuirea voinței dumnezeiești cu voința umană.

Iisus Hristos a cerut să nu fie numit atotmilostiv și fără păcate. Ce să spunem despre ucenicii săi? Dar iată că Papa de la Roma a fost recunoscut ca fiind fără păcate. Din câte știu, și Biserica Ortodoxă, la fel ca și trupul lui Hristos, a fost declarată fără păcate.

În Occident a înflorit egoismul personal, în Răsărit - cel colectiv. Trecerea definitivă spre capitalism a început să se producă în epoca Renașterii. Imediat ce Biserica Catolică a început să izbăvească de păcate pe bani, vânzând indulgențe, subconștientul credincioșilor a interpretat acest fapt astfel: Dumnezeu nu mai este necesar, omul l-a înlocuit în întregime pe Dumnezeu. Trebuie să ne înțelegem cu preotul. Iubirea și moralitatea nu mai sunt importante, importanți sunt banii cu care poți să-ți răscumperi toate păcatele.

Pentru a supraviețui și a se dezvolta, orice ființă trebuie să aibă o imagine clară a ceea ce reprezintă lumea în curs de dezvoltare. Fără acest model ea moare. Cel mai important model pentru societatea umană îl dă religia. Imaginea științifică a lumii nu poate fi profundă și stabilă. Acum cinci sute de ani noi presupuneam că întreg universul se învâрте în jurul Pământului. În urmă cu o sută de ani consideram că electronul este doar o particulă și nu bănuiam că trupul nostru poate avea nu doar o natură fizică, ci și una ondulatorie. În plus, în momentul distrugerii învelișului fizic, natura ondulatorie, dimpotrivă, se activează. Iar imaginea religioasă a lumii a vorbit de mult timp despre suflet, despre locul secund sau chiar al treilea pe care îl ocupă învelișul fizic. Vor

oamenii sau nu, dar, în mod conștient și inconștient, ei percep lumea prin prisma concepției religioase. Ateiștii - în mod subconștient, credincioșii - în mod conștient. Firește, oamenii imită acele modele și se călăuzesc după reprezentările insuflate de religie.

Acel proces produs în societate odată cu apariția indulgențelor a fost descris peste câteva secole de Nietzsche într-o propoziție scurtă: „Dumnezeu a murit”.

Dacă iubirea și moralitatea nu sunt principalele călăuze ale omului, atunci societatea începe să se schimbe extrem de rapid. La baza oricărei economii se află banii. Fluxul de numerar este gestionat de bancheri. Până într-o anumită perioadă, cantitatea de aur păstrată în bancă era aproximativ egală cu numărul de bancnote emise. Banii reprezentau echivalentul real al mărfurilor, al materiilor prime. După ce moralitatea a scăzut, bancherii n-au mai putut fi reținuți nici de religie, nici de stat. Când banca emite mult mai multe hârtii de valoare decât valorile reale pe care le deține, avem de-a face cu înșelătoria și jefuirea oamenilor. Sistemul bancar s-a transformat dintr-un sistem care favorizează economia într-un sistem care o prejudiciază. Acest fapt a dus inevitabil la transformarea principalelor bănci ale multor țări în bănci private, care au devenit independente de stat.

Orice tendință se transformă în funcție, iar funcția devine organ. Totalitatea organelor formează o vietate. Actuala tumoare canceroasă mondială duce o luptă înverșunată pentru existența sa și încearcă să

supraviețuiească prin orice mijloace, împingând constant umanitatea spre distrugere. Ceea ce acum în Occident se numește societate de consum este tocmai rezultatul unei asemenea tendințe. Poziția de lider al consumului, adică al înșelătoriei și jefuirii, este ocupată de Statele Unite ale Americii. Nu întâmplător tocmai acolo se înregistrează cea mai puternică opoziție față de religie, care susține iubirea și moralitatea. Nu întâmplător tocmai pe teritoriul S.U.A. se află o biserică satanistă înregistrată oficial. Tocmai în S.U.A. ia amploare mișcarea care afirmă că democrația occidentală nu este posibilă atât timp cât există creștinismul. Libertatea totală față de morală și etică a fost deja testată la Sodoma și Gomora. Acum, același lucru urmează să-l vedem cu ochii noștri.

Îmi scutur capul, încercând să alung gândurile sumbre. Văd cerul care se întunecă și lumina fulgerelor din depărtare, începe un drum șerpuit de munte. Trebuie să fiu mai atent, încerc să-mi îndrept gândurile către o altă temă.

ASOCIAȚII DE IDEI

Există reguli simple, care sunt generate de viața însăși. De exemplu, nu trebuie să ne aflăm pentru mult timp în stare de stres. Teama pentru viitor, regretul față de trecut, supărările pe cei apropiați, supărarea pe sine, pe propriul destin, pe lumea înconjurătoare, toate acestea reprezintă un stres dintre cele mai puternice și de neînving, care trece în subconștient și începe treptat să ne distrugă trupul și soarta. Supărarea este adesea nepriceperea de a găsi ieșirea din situația creată sau lipsa dorinței de a căuta noi variante. Când nu poți să faci nimic, atunci te superi. Același lucru se întâmplă și în cazul enervării. Ea nu trebuie niciodată ținută în interior. Energia conflictului nu trebuie să se transforme în enervare, ci în acțiune.

Dacă omul este obișnuit să acționeze, el găsește ieșire din orice situație. Cea mai importantă acțiune este salvarea propriului suflet. Punându-l în ordine, prin el începem să schimbăm lumea înconjurătoare. Dacă, în prezent, noi nu putem influența situația, acest lucru nu înseamnă că ea va rămâne pentru totdeauna neschimbată. Orice problemă se rezolvă. Dacă, astăzi, nu putem învinge tactic, trebuie să învingem strategic.

Ceea ce se întâmplă acum în Rusia stârnește indignarea multora. În primul rând, trebuie să înțelegem că ceea ce se întâmplă este firesc. Engels scria că nu poate fi vorba despre nici o moralitate în momentul în care se arc în vedere victoria proletariatului, iar această viziune, acest mod de abordare s-a transformat într-o minciună generală la adresa propriului popor și într-o

autodistrugere generală. Când visurile de prosperitate sunt mai importante decât credința, dragostea și moralitatea, mai devreme sau mai târziu acest lucru se termină cu mari probleme.

Școala comunistă păgână a urii, tâlhăriei, invidiei față de bogați n-a putut să creeze o societate sănătoasă. Sistemul păgân poate evolua cu succes doar prin violență continuă și un control riguros. Idolatrul poate fi ghidat doar prin frică, în Uniunea Sovietică frica a început să dispară în timpul lui Brejnev. Tot atunci a început să dispară și credința în comunism, tot atunci a început să se prăbușească și economia. Moartea Uniunii Sovietice nu s-a produs în anul 1991, ea a început în anii '70, când oamenii au înțeles: nu va mai fi comunism. Odată cu prăbușirea comunismului au dispărut concepția totalitară despre lume, controlul riguros, violența și disciplina. Iar în condițiile lipsei moralității, acest lucru s-a transformat într-o catastrofa pentru țară. Ceea ce noi numim democrație poate exista dacă există moralitate și dacă există un nivel ridicat de cultură, dezvoltare, informare a poporului. În anii '90, în Rusia n-au existat toate acestea. Acum, cu greu, situația se schimbă în bine.

În funcție de forma împrumutată de la țările occidentale, dezvoltarea se produce rapid. Dar în ce privește conținutul sunt probleme. Recent am mers la unul din teatrele prestigioase din centrul Moscovei. Teatrul este modern, cu clădiri auxiliare imense, însă cu locuri puține în sală. Forma este mare, iar conținutul mic. Același lucru s-a întâmplat și pe scenă în timpul

spectacolului. Primul semn că regizorul nu înțelege de ce pune în scenă spectacolul este când actorii strigă sau aleargă pe scenă. Cu cât este mai slab spectacolul, cu atât mai multe strigăte și un du-te-vino. Stăteam, privind în gol, și mă gândeam: „Nu mai fac pauză?” Dar, slavă Domnului, s-a anunțat antracul, iar eu, răsufând ușurat, m-am grăbit spre garderobă. După un astfel de spectacol, sunetul era cuprins de un sentiment neplăcut. În loc de catharsis mă simțeam ca și cum cineva mi-ar fi scuipat în suflet sau l-ar fi prădat.

Cu toate acestea am decis să-mi ridic moralul și am trecut pe la un magazin imens, deschis recent, cu denumire străină. Este straniu că în ultimul timp observ peste tot aceeași situație: raionul alimentar al acestui magazin era imens, însă, practic, nu existau produse normale și ieftine. Atunci când vânzătorul te înșeală la piață, mai poți cumva să i te opui. Însă cu înșelăciunea organizată și de amploare, sub forma unor astfel de centre comerciale, este, practic, imposibil să te lupți.

Am înțeles că n-am reușit să-mi ridic moralul. Așa că am recurs la o nouă încercare: m-am apropiat de un raft unde se vindea ficat de cod. Știam că majoritatea conservelor este contrafăcută. În loc de ficat poți găsi lapți. Ficatul poate să nu aibă culoarea roz deschis, ci să aibă aspect de putred.

Posibilitățile mari în condițiile unui nivel scăzut al moralității sunt o catastrofă. În Biblie această tendință este considerată diavolească. În Rusia ea s-a manifestat în toată splendoarea ei. Am decis să iau cea mai

atrăgătoare ca aspect și cea mai scumpă conservă de ficat. Dar când am deschis-o acasă, am înțeles că iarăși n-am avut parte de emoții pozitive. Aproape tot ficatul nu era roz, ci negru. Nu m-am abținut și am gustat. Dacă e să mă exprim delicat, avea un gust oribil.

„Se observă o tendință interesantă”, m-am gândit eu, aruncând la coșul de gunoi conserva împreună cu conținutul ei. Forma evoluează și înfloarește, iar conținutul se degradează și se usucă, fie că este vorba de clădirea teatrului, de spectacol, de supermarket sau de conservă. În principiu, aceasta este o tendință mondială. Pentru a ne lupta cu ceea ce nu ne place, trebuie să înțelegem că indignarea este inutilă, produce doar durere. În primul rând, trebuie să înțelegem că tot ce se întâmplă este firesc. Dacă s-au semănat semințe, vor fi și roade. Iar semințele reprezintă viziunea noastră asupra lumii, imaginea noastră despre fericire.

Bolșevicii considerau că omul poate fi fericit doar atunci când va fi distrusă gândirea sa individuală și proprietatea privată. Era opusul tendinței capitaliste, în care fericirea omului s-a limitat doar la deservirea propriului ego. Egoismul, fie el individual sau colectiv, nu-l va face niciodată pe om fericit. Talmeș-balmeșul din cap duce la acțiuni absurde și proteste în exterior.

Imediat observ că mă simt mai ușurat. Când înțelegi caracterul firesc al ceea ce vezi în fața ta, când înțelegi de ce s-au întâmplat toate acestea, atunci știi cum să lupți cu această problemă. Când omul cade în extreme, când fericirea pentru el se află ori în gândirea individuală, ori

în cea colectivă, atunci el este condamnat la agresivitate și la o imagine incompletă a lumii.

Viziunea corectă este dialectică, în ea se îmbină două contrarii. O viziune corectă asupra lumii poate avea doar acea persoană pentru care grija pentru suflet se află pe primul loc. Tocmai în suflet trăiește iubirea, tocmai sufletul îmbină concomitent în sine cele două contrarii. Dacă dintr-o anumită cauză sufletul încetează să mai funcționeze normal, atunci omul nu mai trăiește cu inima, nu mai este ghidat de înțelepciune. El trăiește prin minte, vicleșug, pasiuni, iar o astfel de conștiință nu va putea niciodată întruni cele două contrarii. Un astfel de om poate ori să-i calce în picioare pe alții, ori să se umilească în fața lor.

Într-o comunitate umană nedezvoltată, de exemplu, cu puternice convingeri păgâne, noțiunile de egalitate și prietenie sunt imposibile. Atât timp cât ești puternic, ai prieteni și ți se face pe plac. Ți-ai pierdut puterea, ești presat și obligat să te supui. În principiu, acestea sunt relații normale între animale: lupta pentru statutul de mascul dominant. În orice grup de indivizi trebuie să existe un centru, în caz contrar slăbesc posibilitățile de supraviețuire. La animale centrul este reprezentat de animalul din capul turmei, de lider. Și la oameni totul are loc după aceeași schemă. Însă în condițiile unui nivel ridicat de dezvoltare nu este principală voința liderului, ci ideea care îi unește pe toți. La nivelul trupului și al spiritului, omul poate fi ori conducător, ori subordonat.

La nivelul sufletului el poate fi concomitent și conducător, și subordonat.

Grupul de oameni funcționează ca un organism unitar, într-un astfel de model sunt ascunse mult mai multe posibilități de supraviețuire și dezvoltare. Însă pentru a trăi cu inima, cu sufletul este necesară o energie foarte ridicată, trebuie să existe o intensitate mare a iubirii în suflet. La păgân, idolatru acest proces nu este posibil. De aceea, unitatea promisă de bolșevici nu a existat niciodată în Uniunea Sovietică. Ea doar a fost imitată, la fel ca și prietenia dintre popoare. Sentimentul real al unității poate apărea doar la nivelul sufletului, deoarece acolo dăinuiește iubirea.

Într-un stat păgân, unirea poate să aibă loc doar prin teritoriu și limba comună, prin religie și scopuri comune. La idolatru cea mai puternică tendință de unire apare în cazul amenințării cu moartea a tribului său. Oamenii se pot uni în goana după bani, pentru un oarecare scop comun, dar unirea în fața morții este una dintre cele mai puternice. De aceea, în Uniunea Sovietică au avut loc permanent acțiuni de căutare a dușmanilor poporului și pregătirea pentru un nou război. De aceea, Statele Unite, în medie la fiecare cinci-șapte ani, pun la cale un nou război local. Victoria într-un astfel de război din orice punct al globului pământesc creează o aură de invincibilitate, de stat puternic, siguranță și prosperitate. În această victorie trebuie să existe obligatoriu sentimentul echității, atunci mecanismul unirii națiunii va funcționa eficient. Și pierderea războiului are un rol

pozitiv, în acest caz unirea are loc automat, intuitiv. Pierderea războiului reprezintă un pericol iminent. În cazul pierderii războiului nu doar că se poate uni poporul, ci se pot aplica așa-numitele măsuri nepopulare care lezează democrația.

După 11 septembrie, în Statele Unite, care întruchipează democrația occidentală, au fost introduse legi care n-au existat nici măcar în timpul regimurilor totalitare. Sistemul păgân este condamnat la violență, altfel este imposibilă menținerea disciplinei. Iar actualul progres fără disciplină este sinucidere. Judecând după mersul lucrurilor, procesul de „strângere a șurubului” se va amplifica în întreaga lume.

Problema este că formele de protest pot fi exterioare și interioare. Forma internă este imperceptibilă și neagresivă. Omul nu va deveni terorist, nu va comite acte huliganice, nu va sparge vitrine, nu va săvârși jafuri și crime. Distragerea se va transforma în autodistrugere: vor începe să se atenueze dorințele, va începe să scadă energia interioară. Depresia, sinuciderea, refuzul de a avea copii, în...

Cu oamenii se întâmplă la fel ca și cu animalele. De ce în grădinile zoologice femelele nu vor să se înmulțească? Și, ceea ce este absolut inexplicabil, chiar dacă apar pui, femelele refuză să-i hrănească, condamându-i astfel la moartea prin înfometare. Ce se întâmplă cu animalele? De ce se distrage cel mai important mecanism de supraviețuire - instinctul de perpetuare a speciei?

Știința nu poate explica acest fapt, deoarece se bazează pe un mod de gândire unilateral, șovăielnic, potrivit căruia, omul este doar trup. Deși se știe de mult timp că electronul nu este doar particulă, ci și undă, iar orice obiect din univers nu are doar o natură fizică, ci și una ondulatorie. Rezultă o concluzie simplă: integritatea fizică a obiectului nu reprezintă totul. Dacă sunt distruse biocâmpurile umane, se distruge inevitabil și învelișul fizic. Ceea ce noi numim sentimente și emoții are legătură cu structurile ondulatorii ale biocâmpurilor, care primează în ceea ce privește sănătatea fizică a omului.

În libertate, orice animal trebuie să supraviețuiască și să se dezvolte. El trebuie să evalueze lumea înconjurătoare, să o conducă. El trebuie să se adapteze la mediul înconjurător în prezent și în viitor. Are loc un salt permanent al energiei creației, al evoluției. Se formează mereu noi funcții pentru adaptarea la lumea înconjurătoare, pentru prognoza-rea și gestionarea viitorului. În captivitate acest lucru nu există. Energia interioară, subtilă, a animalului se reduce drastic. Puii vin pe lume, dar aura lor este de culoare închisă. Ei nu au energia principală, strategică. Ei pur și simplu nu sunt viabili. Iar în toată lumea animalelor are loc o selecție naturală, intuitivă: mama nu-l va hrăni pe puiul care nu este apt de a trăi. Dacă el are o energie slabă, nu doar că va pierde lupta pentru supraviețuire, ci nu va avea urmași sănătoși, va perturba codul genetic al populației. Sprijinirea indivizilor neviabili are drept rezultat faptul că, înmulțindu-se, ci vor slăbi populația și ca va dispărea.

În orice grădină zoologică, chiar în condițiile unei hrane și îngrijiri foarte bune, are loc o degradare imperceptibilă a energiei lor strategice subtile. Supraviețuiește cel care se va lupta pentru viață. Cu cât o ființă poate da mai multă energie, creând noi forme de adaptare, cu atât are un drept mai mare la viață.

Nu cu mult timp în urmă, savanții nu vedeau diferența între peștele prins în ocean și cel crescut artificial. Apoi cercetările au demonstrat: calitatea peștelui crescut artificial este mult mai proastă, lipsesc aminoacizi și compuși importanți. În ultimul timp, au apărut informații despre faptul că peștele crescut artificial este pur și simplu nociv pentru sănătate. Este vorba nu atât de mâncarea cu care este hrănit peștele și de ce se adaugă în hrană pentru ca el să crească mai repede și să aibă un aspect mai frumos la vânzare. Faptul că frumoasa culoare roșie a cărnii de somon norvegian este obținută cu ajutorul unor aditivi speciali, care pot duce la pierderea vederii, deja nu mai uimește pe nimeni. Aceasta reprezintă o otravă fizică. Otrava informațională este mult mai periculoasă. Acel program de autodistrugere, care se acumulează în peștele lipsit de dreptul de a lupta pentru supraviețuire, se va transmite inevitabil omului care îl mănâncă și îi va influența și pe urmașii acestuia.

Înțeleg deodată de ce nu-mi mai place carnea de găină. Când din generație în generație găina stă în întuneric la fabrica de păsări, nu se mișcă, ci doar mănâncă, programul de autodistrugere se va intensifica

cu fiecare generație. Noi suntem responsabili pentru cei pe care îi corupem. Atitudinea noastră nerațională față de natura vie se va răsfrânge asupra urmașilor noștri prin scăderea imunității și noi boli.

Îmi vine deodată în minte discuția pe care am avut-o cu prietenul meu care locuiește în Ucraina. El mi-a povestit o întâmplare interesantă. În 1932, în Ucraina a fost foamete, mureau sate întregi de oameni. Tatăl lui era mic. El a început să plângă și a spus că se pare că toți vor muri, iar bunica lui a început să-l consoleze: „Nu te neliniști, nepoțelule, vei supraviețui. Da, acum nouă tuturor ne este rău, însă vor veni vremuri când tuturor oamenilor le va fi mult mai rău. Practic, ei toți vor fi grav bolnavi, atât de bolnavi că le va fi peste puțină să trăiască. Crede-mă, nepoțelule, atunci va fi mult mai rău decât acum. Și vor muri mult mai mulți oameni”. „Dar când vor veni aceste vremuri?” - s-a interesat nepotul.

„Nu prea curând” - a răspuns bunica. „Atunci în aeroplanele de fier va zbura multă lume, iar tot cerul va fi în fire pentru ca oamenii să poată comunica unii cu alții”.

Cunoștința mea a zâmbit.

- Mult timp n-am înțeles ce înseamnă „tot cerul va fi în fire”. Dar nu de mult mi-am dat seama: este vorba de telefoanele mobile actuale. Pur și simplu bunica trăia la sat și percepea în felul ei informațiile obținute pe plan subtil. Așa că se pare că nu a mai rămas mult.

Eu am dat din umeri:

- Dacă ținem cont de faptul că în ultimii ani mâncarea a devenit, practic, necomestibilă, nu-i de mirare să ne așteptăm la probleme de sănătate.

Am citit recent un articol în care se menționa că în Rusia, într-unul din institutele din regiunea Moscovei, savanții au făcut o descoperire: au găsit modalitatea de a produce lapte pentru sugari de la șoarecii transgenici. El este numit înlocuitor 100% al laptelui matern. În articol scrie că savanții ruși sunt convinși că experimentul lor reprezintă un progres uriaș, deoarece o astfel de tehnologie eficientă de producere a hranei pentru copii nu a mai fost creată nicăieri în lume.

Concomitent am citit și un alt articol în care se vorbea despre un experiment pe șobolani. Puii nou-născuți au fost hrăniți cu lapte, fapt pentru care trăiau ca în sânul lui Adam, se dezvoltau și creșteau repede. După aceea, laptele a fost înlocuit cu un amestec artificial, cu o compoziție identică cu a laptelui, până la enzime. Însă acest amestec nu a fost obținut din substanțe vii, ci în mod artificial. Drept urmare, șobolanii au început să slăbească și să moară unul după altul. Concluzia a fost următoarea: savanții, care au creat amestecul artificial, nu au inclus în compoziția acestuia un singur element inherent întregii lumi vii - structura invizibilă a câmpului, cunoscută sub denumirea de „biocâmp”, „aură”, „suflet”.

Cu cât este mai ridicat nivelul de dezvoltare a ființei, cu atât devin mai importante pentru ea noțiunile de „suflet”, „sentimente”, „energie subtilă”. Dacă pentru șobolani cel mai important este ca laptele să nu fie

artificial, pentru puii de om este importantă nu doar energia, ci și componenta informațională a produsului. Tocmai laptele de mamă, transmițând copilului informațiile principale la nivel fizic, ajută la dezvoltarea activă a sufletului lui. Amestecurile artificiale pot frâna dezvoltarea acelor structuri invizibile, care au legătură cu energia superioară a omului.

Este greu să ne imaginăm ce informații va primi copilul de la laptele de șoareci transgenici. Dar știu un lucru: dacă sufletul omului încetează să mai funcționeze, este inevitabilă degradarea treptată a conștiinței și a trupului. Acest lucru nu se referă numai la om.

Se pare că la papagalii vorbitori nivelul minții corespunde nivelului unui copil de trei ani. Papagalii se supără foarte tare dacă nu se vorbește cu ei, dacă nu se comunică. Ei nu vor să se degradeze. În plus, în caz de singurătate, dacă nu beneficiază de comunicarea necesară sufletului, ei pot să înnebunească și să moară. Chiar în condițiile în care corpul le este în perfectă stare, iar conștiința la fel. Dacă la păsări acest lucru poate duce la nebunie și moarte, ce să mai vorbim despre om, căruia încetează să-i mai funcționeze normal sufletul?!

Oare nu acesta este motivul pentru care în lume se înregistrează o creștere a numărului nou-născuților cu probleme psihice? Crima împotriva sufletului poate să nu fie vizibilă, noi vedem doar urmările. Este vorba despre copiii care suferă de autism, schizofrenie, retard mintal, boli ereditare grave. Noi credem că avem de-a face cu o disfuncție a aparatului genetic și încercăm să

îmbunătățim metodele de diagnosticare, capabile să detecteze boala copilului încă din pânțele mamei și s-o distrugă la timp. Nu vrem să concepem că tocmai chinuirea sufletului, renunțarea la iubire și moralitate vor duce mai devreme sau mai târziu la boli fizice dintre cele mai grave.

Nu doar emoțiile agresive, ci și mâncarea toxică, și stilul de viață nesănătos fac rău sufletului și distrug energia subtilă necesară pentru supraviețuirea strategică. Dacă monoteistul revine la păgânism și încetează să mai respecte poruncile, care reflectă legile Universului, el nu doar că va înnebuni, ci asupra lui vor începe să se abată neazuri și boli. Acest lucru este precizat în Tora încă de câteva mii de ani. Dar, de multe ori, pentru a ne convinge de veridicitatea legilor universale, ele trebuie încălcate. Pământul încă n-a cunoscut o astfel de încălcare la scară largă ca acum. Probabil că, pentru a atinge un nou nivel de existență, umanitatea trebuie, într-adevăr, să se afle la un pas de moarte. Cel mai important este să se conștientizeze acest lucru în timp util, pentru ca schimbările să înceapă înainte de „linia roșie”.

„FRAGII SĂLBATICI”

Conduc mașina, iar gândurile continuă să se învârtă în jurul temei alimentației. Experimentul lui McCarrison, cunoscut în lumea științei ca „Experimentul Conour”, demonstrează strălucit interconexiunea între suflet și trup. Acest experiment a fost făcut pe șobolani. Primul grup de animale a fost hrănit cu produse alimentare folosite de locuitorii Londrei, adică de europeni. Adică pâine albă, carne, sare, conserve, ouă, dulceață, dulciuri, legume fierte etc. Al doilea grup a primit hrană specifică hindușilor și locuitorilor din Orient, iar al treilea grup a mâncat la fel ca tribul montan Hunza. Durata medie a vieții în acest trib este de 120 de ani. Acest trib trăiește în nordul Indiei, în Kașmir, într-o vale foarte izolată a Munților Himalaya. Acestor oameni le sunt absolut necunoscute bolile.

Astfel, primul grup de șobolani a suferit de aceleași boli de care sunt afectați locuitorii Londrei, începând de la bolile copilăriei și încheind cu senilitatea. Acești șobolani au devenit agresivi, se mușcau unii pe alții și chiar se sfașiau până la moarte. Sănătatea și comportamentul șobolanilor „hinduși” erau similare cu cele ale locuitorilor din Orient. Șobolanii „Hunza” nu erau bolnavi, erau sănătoși și plini de viață, își petreceau timpul jucându-se și odihnindu-se în tihnă.

Ultimul grup de șobolani s-a hrănit cu fructe proaspete, legume, fructe de pădure, verdețuri, nuci și rădăcini comestibile. Prin ce se deosebește această hrană de cea obișnuită europeană? Calitatea hranei,

diversitatea ei, conținutul caloric, numărul de microelemente - toate acestea s-au dovedit a nu fi esențiale, deși medicii și nutriționiștii occidentali le pun pe primul plan. Tocmai vitaminele, aminoacizii și microelementele sunt promovate acum. Dar principalele componente s-au dovedit a fi energia și informațiile cuprinse în produsul alimentar. Acest lucru are legătură nu atât cu trupul fizic, cât cu structura biocâmpului său. Dacă în mâncare există puțină energie subtilă, atunci ea devine dăunătoare pentru sănătate. De aici rezultă că alimentele marinate, conservate, înghețate fac mai mult rău decât bine organismului. Însă tocmai o astfel de mâncare este produsă de corporațiile transnaționale și tocmai depozitarea ei îndelungată aduce mari profituri. De fapt, tocmai acest lucru distruge energia subtilă a produsului alimentar, iar conservanții, potențatorii de gust, aromatizatorii și coloranții distrug integritatea informațiilor acestuia.

Omul are două contururi energetice. Cel exterior și slab se numește corpul fizic. Principalul și cel mai important este reprezentat de sentimentele omului, de sufletul acestuia. Sufletul poate fi distrus renunțând la iubire și pierzând comuniunea cu Dumnezeu. Sufletului i se pot aduce prejudicii prin intermediul alimentelor în care informațiile sunt denaturate, iar energia subtilă este minimă.

Mâncarea modernă, ca, de exemplu, fast-food-ul de la McDonald's, conține o cantitate maximă de calorii și una minimă de energie subtilă. Atunci când un neamț,

care, pe parcursul a trei luni de hrănire în această unitate de alimentație publică, s-a transformat dintr-un om sănătos într-unul impotent, diabetic, la care s-au mai adăugat încă vreo câteva boli cronice, acest lucru a fost absolut firesc. Cel mai uimitor este că el și-a făcut un control medical înainte de a se alimenta în acest mod, iar medicii l-au declarat complet sănătos. Și mai surprinzător este că, după acest experiment, nu s-a schimbat absolut nimic în lume. Imperiul mâncării nocive și de proastă calitate este înfloritor și în prezent. Banii nu numai că nu miros, dar și ucid moralitatea și viața, dacă trec pe primul plan.

„Dacă e să gândim după o logică exterioară, starea lucrurilor în Rusia este foarte dificilă”, îmi spun eu. Televiziunea rusească este declarată cea mai violentă din lume. Cred că și cea mai lipsită de moralitate. Deși în lume nu există doar minusuri, ci și plusuri. În Rusia, care încearcă să copieze modelul occidental de viață, degradarea se produce atât de rapid și de amplu, încât mulți sunt cuprinși de sentimentul de pericol real și de lipsa dorinței de a căuta calea de salvare. Starea dezastruoasă a căii materialiste, în care pe primul loc este pusă bucata de pâine, se simte deosebit de puternic în Rusia.

„Știința întotdeauna s-a ploconit în fața stomacului și bucatii de pâine, reflectez eu. Religia, dimpotrivă, a îndemnat la renunțare și la îngrijirea sufletului”. Știința ne-a învățat cum să obținem mai multe plăceri, cum să ne extindem posibilitățile. Religia a îndemnat la

renunțarea la plăceri, la limitarea lor. Știința a legat toate interesele de trup, religia a vorbit despre importanța spiritului. Timp de cincisprezece secole, în Europa, religia a îngrădit în om pasiunile și a contribuit la dezvoltarea spiritului. În ultimii cinci sute de ani a început și continuă să câștige știința.

În decursul multor secole, aceste două moduri opuse de gândire au încercat să se distrugă reciproc. Preoții îi ardeau pe rug pe învățați. Savanții dovedeau inconsistența religiei, o numeau opiu pentru popor. Acum, știința și religia trebuie să se unească pentru a salva umanitatea. Iar ele pot să se unească pe acel teritoriu în care este posibilă unirea contrariilor.

Știința a propovăduit întotdeauna cultul trupului, al necesităților lui, iar religia a insistat pe cultul spiritului. La început, în creștinism trupul și spiritul s-au contopit în sufletul în care există permanent iubire. Pentru urmașii lui Hristos credința, iubirea și moralitatea au început să treacă pe planul al doilea. Sufletul a început să înțepenească și s-a produs separarea contrariilor în două tabere ireconciliabile. Religia a devenit agresivă, a început susținerea dură a priorității spiritului asupra trupului. La reprezentanții religiei au apărut duritatea, ipocrizia și cruzimea. Puterea, statutul, supremația au devenit mai importante decât iubirea și moralitatea. Gândirea a devenit din nou șovăielnică. Armonia a dispărut, au rămas extremele. Noțiunea de iubire creștină a rămas doar la nivel de cuvinte. Cât costă doar o singură

formulare a verdictului dat unui eretic: „Să fie pedepsit fără vărsare de sânge, adică să fie ars pe rug”.

Mai devreme sau mai târziu un contrariu trebuia să treacă în celălalt. Triumful spiritului trebuia să se transforme în triumful trupului. Perioada de răscruce este ceea ce noi numim epoca Renașterii. „Interesant - mă gândesc eu - oare când a încetat să mai fie pe primul plan grija pentru suflet?” Poate că acest lucru a început la primele Sinoade Ecumenice, unde adevărul era definit ca la ședințele de partid? Poate când creștinismul a devenit religie de stat, iar considerentele politice și economice au denaturat acea imagine originară a lumii, pe care ne-a oferit-o Iisus Hristos?

Vinul nou era turnat în străvechile burdufuri și a început să se acrească. Iar în secolele XIV-XV, el a început să se transforme în oțet. Contrariile se dezvoltă în lupta și întărirea unității. Iar unitatea se realizează pe acel teritoriu unde există iubirea, care inițial a reunit totul în univers. Acest teritoriu se numește sufletul omului. Dacă dragostea scade, contrariile pierd senzația unității și, în cadrul dezvoltării lor, încep să se distrugă reciproc. La început învinge spiritul, apoi învinge trupul. Apoi ambele mor.

Pe neașteptate îmi vine în minte minunatul și impresionantul film „Fragii sălbatici”, regizat de Ingmar Bergman. În acest film se pune problema morții și renașterii sufletului. Mă rog, poate că acest lucru poate fi numit învierea sufletului.

Un medic în vârstă, respectabil și cunoscut, trăiește o viață liniștită, cumpătată. El are 78 de ani și practică medicina deja de 50 de ani. Mama lui încă trăiește, are înjur de 95 de ani. Ea a avut 10 copii, dar nu se știe de ce singurul rămas în viață este fiul ei Isaac, care întreaga sa viață a fost medic. El are doar un fiu, nu se știe de ce nu mai are alți copii. De ce - nu se menționează, dar există un sentiment ciudat de neam pe cale de dispariție. Viața pleacă nu doar de la el, un om în vârstă și împovărat de ani, energia vieții părăsește întregul neam. Ulterior se dovedește că fiul său nu vrea, în general, să aibă copii. Fiul său se consideră mort și nu vrea să se nască copii morți. Dar această discuție are loc mai târziu, acum bătrânul medic se pregătește să plece în alt oraș, unde va fi distins pentru serviciile aduse societății.

În ajunul plecării are un coșmar. Visează că ajunge într- un oraș în care nu există viață. Nu se aud nici un fel de sunete. El ridică ochii și vede un orologiu fără acele care indică ora. Timpul s-a oprit. El se apropie de un trecător și îl atinge pe umăr, încercând să afle ce se întâmplă. Persoana se întoarce, iar bătrânul doctor vede deodată că are gura strânsă convulsiv și ochii închiși. Pe fața trecătorului se văd semnele latenței și încetării din viață. După aceea, trecătorul cade în tăcere și își sparge capul de pietrele de pe trotuar. Bătrânul medic se uită cu uimire în jur și vede doi cai, care transportă un catafalc. Deodată roata trăsurii se agață de felinarul de stradă, iar din catafalc cade un sicriu. Din el atârână mâna mortului. Bătrânul se apropie de sicriu, se uită înăuntru, iar în acel

moment mortul îl prinde de mână și începe să-l tragă spre el.

Bătrânul medic se trezește foarte speriat. Mult timp nu-și poate reveni, simțind fizic că acest vis are un oarecare sens. El nu știe că orologiul care a stat, pleoapele închise și mortul care îl trage în mormânt, toate acestea sunt avertismente că nu i-a mai rămas mult de trăit. În curând va muri, poate peste o lună, poate peste două. Subconștientul îi comunică toate acestea, mai degrabă, îi dă de înțeles în mod expresiv pentru ca trecerea într-o altă formă a vieții să nu fie atât de dureroasă.

Subconștientul, spre deosebire de conștient, operează cu imagini. Imaginea poate cuprinde orice cantitate de energie, deoarece imaginea simbolizează sentimentul. Noțiunile logice includ minimum de informații, ele sunt legate de corp și de conștiință.

Astfel, bătrânul medic pleacă în călătorie, iar cu el merge soția fiului său. Pe drum ei discută și se pare că, dedicându-și viața medicinei, bătrânul profesor este o persoană absolut insensibilă și fără inimă. Toată viața s-a preocupat de sănătatea oamenilor. Însă el nu vrea să-i ierte fiului o datorie mare, deși are bani. El nu trăiește cu sufletul, nu dă dovadă de milă și compasiune. Dacă fiul a împrumutat bani, el trebuie să-i returneze. Așa este corect. Bătrânul medic trăiește după reguli și nu vrea să le încalce. Însă, pe parcursul filmului, se dovedește că profesorul este totuși un om bun și inimos. Pur și simplu el a fost învățat să trăiască conform conștiinței,

principiilor și regulilor. La început logica, apoi sentimentele - moștenire de la mama sa.

Ce reprezintă „un oarecare suflet” în comparație cu voința, conștiința, știința? Respectabilul profesor și-a creat o imagine clară, limpede a lumii și își clădește în mod corespunzător comportamentul. Totul trebuie să fie explicat logic și rațional. Cel care a luat bani pe datorie trebuie să-i returneze.

Din tinerețe doctoral a trăit cum i-a dictat conștiința, și nu sentimentele. El a fost cumsecade și corect, nu și-a permis fapte nechibzuite. El nu a permis sentimentelor să-i întunece gândirea sa limpede. Într-adevăr, pasiunea nu trebuie să ducă la tulburarea minții. Însă necazul constă în faptul că în încercarea de a suprima sentimentele animalice și pasiunile, care se află în adâncul sufletului nostru, omul poate să arunce odată cu ele și iubirea. Atunci când conștiința frânează dorințele animalice este vorba de o evoluție; când conștiința dirijează și subordonează iubirea avem de-a face cu degradarea sufletului și moartea treptată. Tabloul real al universului poate fi creat doar în suflet - în imagini și sentimente, care sunt devotate iubirii. Conștiința atașată de trup nu va oferi niciodată o imagine exactă a lumii. Cu cât este mai dur modelul lumii generat de conștiință, cu atât acesta este mai repede zguduit și distrus de boli, nenorociri și moarte.

Bolile și nenorocirile pot fi privite ca o extensie, o balansare a conturului informațional al omului, ca o dezvoltare a sa. Moartea poate fi percepută ca o înlocuire

a modelului informațional. Profesorul bătrân simte moartea care se apropie. Pentru el timpul se oprește și se comprimă, întreaga viață trece prin ochii minții lui. El își amintește de prima lui logodnică. Ea era îndrăgostită de el, dar nu se știe de ce, chiar înaintea logodnei, a început să se sărute cu altul, s-a măritat cu acela și i-a născut șase copii. Soția profesorului i-a născut doar un singur copil. Probabil că prima lui logodnică a simțit în el viitorul pe cale de dispariție. A sesizat că el nu are forța vitală necesară pentru supraviețuirea urmașilor, că logica, corectitudinea lui vor dăuna sufletului. Iar oamenii fără suflet nu pot avea descendenți puternici.

Eroul principal își mai amintește încă o scenă: soția lui seduce un alt bărbat și își înșală soțul. Pe neașteptate răsună următorul monolog: „Dacă soțul meu va afla, nu se va întâmpla nimic deosebit. Regulile de bon ton nu-i permit să se revolte, să condamne și, cu atât mai puțin, să bată o femeie.

El nu va da frâu liber sentimentelor sale. Cu calm și sânge rece mă va ierta. Și va trăi în continuare ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic”. Această scenă pare foarte stranie. Dar la nivel intuitiv înțelegi clar că este firească. Când sufletul încetează să mai funcționeze și bărbatul începe să trăiască cu conștiința, femeia, spre deosebire de el, începe să trăiască cu trupul, să se închine trupului și să-l urmeze, deoarece căsătoria dintre bărbat și femeie reprezintă o uniune a contrariilor. Femeia acționează intuitiv în contraponderea soțului.

De ce pe bătrânul profesor îl cheamă Isaac, deși se pare că el locuiește în Austria sau Suedia? Regizorii talentați nu fac nimic întâmplător. Trebuie să existe un anumit sens.

Prima descriere documentară a mecanismului de răcire a sufletului și a triumfului conștiinței se face în Biblie. Aceasta este istoria poporului evreu. Când erau războaie permanente, nenorociri, lipsuri, sufletele oamenilor se îndreptau constant către Dumnezeu. Deoarece, în condițiile distrugerii permanente, nu se puteau bizui pe nimic altceva în afară de dragoste și credință. Însă când a apărut și s-a consolidat statul, când au început secolele de bunăstare și înflorire, atunci conștiința și spiritualitatea, care au legătură cu prosperitatea, cultura și civilizația, au început să treacă pe primul plan. Gândurile, canoanele, regulile au devenit mai importante decât sentimentele, ordinea a învins haosul.

Apoi a început pierderea treptată a energiei strategice superioare. Credința s-a transformat în ritual, respectarea numeroaselor porunci a devenit mijloc de obținere a prosperității. Treptat, oamenii au uitat că poruncile sunt necesare pentru dragostea și comuniunea cu Dumnezeu. A urmat moartea statului Israel. Poporul evreu a fost împrăștiat pe întreg pământul și doar umilințele și lipsurile permanente l-au salvat de la dispariția totală. Și, firește, credința, care a început să renască în aceste lipsuri.

Filmul „Fragii sălbatici” a fost lansat în anul 1957. Încă nu se înregistrase revoluția sexuală, încă nu avuseseră loc declinul moral și răcirea sentimentelor. Însă marele artist a sesizat profetic tendințele în creștere din Europa. Răcirea sufletului, descrisă în Biblie, a început în Europa cu o regularitate implacabilă. „Fie ca morții să-i îngroape pe morți”, a spus Hristos. Omul, al cănii suflet a încetat să mai funcționeze normal, este mort. deși poate că nici el însuși nu știe că este așa. Corpul poate să Fie sănătos și energic, conștiința - clară și de proporții mari, dar la nivelul subtil, fin, omul nu mai există: el nu arc viitor, n-au viitor nici urmașii lui.

Dacă e să vorbim de cum trebuie să arate un om cu adevărat viu. atunci tocmai așa a fost Avraam. Pentru el iubirea de Dumnezeu a fost mai importantă decât toate. De aceea, sufletul lui a avut viitor, de aceea, de la el s-au tras multe popoare. Un suflet viu a avut lisus Hristos, pentru care dragostea a fost mai importantă decât moralitatea. Dragostea nu are o formă înțepenită, însă moralitatea este întotdeauna îmbrăcată în anumite reguli și condiții.

Europa actuală moare la fel cum a murit Israelul cu decenii înainte de moartea fizică. Regulile devin mai importante decât sentimentele, progresul tehnic este mai important decât moralitatea. Corectitudinea politică actuală reprezintă disponibilitatea de a distruge conținutul de dragul inviolabilității formei.

Înainte de moarte, omul devine mai bun. Înainte de moarte devine mai bună și societatea. Într-o astfel de

societate este posibilă apariția celor pentru care iubirea se află pe primul loc și care își pot învia sufletul prin dragoste. Iisus Hristos a apărut în statul aflat pe moarte, Israel, iar acest fapt a fost absolut firesc. Presimțind moartea, și omul, și societatea s-au îndreptat către Dumnezeu, schimbând prioritățile din subconștientul lor.

Bătrânul profesor, presimțindu-și moartea, a devenit mai bun. Soarta îi trimite tovarăși de călătorie - o fată tânără cu doi prieteni. Uitându-se la ei, el simte brusc nu doar bătrânețea trupului său, ci și a sufletului. El înțelege deodată că a trăit ghidându-se nu după dragoste, ci după principii și reguli. Simțind moartea sa iminentă, el revine la noțiunile de dragoste, milă, sacrificiu și iertare. Iar tânăra tovarășă de drum, luându-și rămas bun de la el, îi spune pe neașteptate: „Dintre cei doi cavaleri ai mei vă aleg pe dumneavoastră! Sunteți cel mai bun”. O istorisire stranie, dar absolut reală. În tinerețe, când era inteligent, tânăr, frumos și energic, femeile nu l-au iubit, l-au părăsit și l-au înșelat. Iar acum, înainte de moarte, când este un bătrân neputincios și sleit de puteri, o femeie tânără și frumoasă îi face declarații de dragoste. Deoarece el a simțit brusc iubirea și a învățat să năzuiască spre ea. Tinerii nu au o astfel de năzuință.

S-a produs învierea sufletului. Puțin probabil că aceasta va duce la deschiderea viitorului propriu, adică la întinerire și sănătate. Probabil că în viitorul apropiat el va muri. Însă sufletul lui este salvat, el a revenit la viață, în el a început să se reverse energia divină.

Acest lucru influențează imediat starea fiului său. Dintr-un om închis, rece, depresiv fiul devine brusc o persoană iubitoare. Nu de mult, aflând că soția sa este însărcinată, a pus condiția: „Ori eu, ori copilul”. Decizia sa de a o obliga pe soție să facă avort a fost categorică și necondiționată. Și iată că fiul se întâlnește cu tatăl.

Îmi datorezi bani - spune bătrânul profesor. Poți să nu înapoiezi această datorie.

Iar fiul spune că își iubește soția și nu vrea să se despartă de ea, în pofida faptului că ea a refuzat să facă avort, înseamnă că viitorul copil are capacitate vitală, a dobândit viitor. Și toate acestea pentru că a înviat sufletul bătrânului profesor. Pentru corp învierea nu este obligatorie, dar iată că sufletul are nevoie permanent de înviere.

Genialul Bergman a reușit încă în timpul vieții să vadă cum i se împlinesc presimțirile sale profetice. El a văzut cum se abrutizează și se stinge Europa. Însă, dacă e să judecăm după film, el a știut că salvarea poate fi dobândită.

ORIGINEA TICĂLOȘILOR

O seară liniștită de vară în sudul Franței. Mă uit la ceas. Surprinzător, sunt la volan de aproape douăsprezece ore și mă simt din ce în ce mai bine. După cum mă simt, aș mai putea parcurge încă pe atât. Și deși a început deja să se întunece, văd drumul la fel de clar ca mai devreme.

Apropo, de ce a început să-mi slăbească vederea? Pe de o parte, este de înțeles: alimentația incorectă și modul de viață. Pe de altă parte, programul de lucru încărcat. Dar eu cred că mai există încă un factor principal: problemele legate de suflet. Timp de mulți ani am avut o părere proastă despre om, doar după aceea l-am îndreptățit. Și întotdeauna am fost adeptul măsurilor dure. Acum înțeleg de ce: pentru mine principiile erau mai importante decât iubirea și mila, principalul punct de sprijin era deplasat în sfera spirituală. Trăiam la extreme, iar acest fapt atestă că aveam probleme cu sufletul.

Acum, când am înțeles că la baza întregii umanități și a lumii vii se află sufletul, totul a devenit clar, totul a revenit la normal. Pentru a transfera punctul de sprijin din viitor, din spirit în suflet, trebuie create condiții normale pentru funcționarea sufletului. Este vorba de viziunea asupra lumii, modul de viață, alimentația. Omul, care percepe lumea din punct de vedere al spiritului sau trupului, vede totul static, stagnat. Doar cel care trăiește după cum îi dictează inima, sufletul percepe lumea în

schimbare, în curs de dezvoltare. Cel pentru care conștiința se află pe primul loc vede lumea neschimbătoare, iar dacă ceva nu corespunde reprezentărilor sale dure, constante, îi apare dorința de a distruge ceea ce amenință să prăbușească imaginea integrală a lumii. De aceea, omul foarte trufaș este întotdeauna agresiv în interior. Principala sa fericire nu este dragostea, unitatea și sprijinirea altora, ci superioritatea, suprimarea celorlalți, autoglorificarea. O asemenea persoană trebuie să fie mereu în centru, în jurul său trebuie să se învârtăască întreg universul. După cum se știe, pe parcursul multor secole din lumea post-creștină a fost considerat real modelul geocentric al lumii (Pământul este centrul universului.), ceea ce a fost dovada gândirii șovăielnice.

Omul, care trăiește cu iubirea, cu sufletul, înțelege că lumea se poate schimba. Înseamnă că nu poate fi vorba despre distrugerea asupritorului, despre suprimarea lui. ci despre schimbarea și educarea lui. „*Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema*”, a spus Hristos. Făcătorii de pace sunt cei al căror suflet este viu, care au multă iubire și energie. Cei care simt o unitate indisolubilă cu toți.

În principiu, cele nouă Fericiri, date de Hristos, descriu oamenii cu suflet bogat. Cine sunt acei fericiți săraci cu duhul? Cum arată cei care nu se gândesc la ziua de mâine? Sunt cei pentru care iubirea și sufletul sunt mai importante decât conștiința și viitorul. Omul poate să nu fie deștept, poate să nu aibă un viitor, însă

dacă arc dragoste, suflet și moralitate, atunci el întotdeauna va supraviețui și va învinge în mod strategic. Este fericit omul pentru care sufletul este mai important decât spiritul, deoarece în suflet trăiește iubirea. Iar fericirea este tocmai dobândirea iubirii și creșterea ei permanentă în suflet.

Nu știu de ce gândurile mele revin din nou la tema alimentației. „Interesant - mă gândesc eu - călătoresc pe drumurile Franței și reflectez în principal la mâncare și băutură”. Probabil că aura aici este de asemenea natură. După cum spune un proverb, Dumnezeu a creat mâncarea, diavolul - bucătarii. Gândirea noastră confuză ne obligă ori să ne închinăm mâncării, ori să ne uităm la ea ca la o sursă a răului și să ne abținem de la ea în diferite moduri.

În acest sens, canoanele filozofiei hinduse sunt dialectice și simple. Mâncarea trebuie să fie proaspătă. Mâncarea trebuie să încânte privirea și să creeze o dispoziție bună. Când mâncăm trebuie să fim într-o stare sufletească bună. Masa trebuie luată după golirea intestinului. Trebuie să mâncăm doar atunci când apare senzația de foame. Încerc să-mi amintesc principiile de bază ale alimentației vedice, însă în momentul de față nu reușesc. Taoiștii, a căror filozofie se interferează cu cea indiană, spun că nu trebuie să mâncăm mult. Însă, periodic, trebuie să ne permitem să mâncăm și să bem cât putem, pentru ca în organism să se producă un șoc, iar organele să funcționeze la forța maximă. Și acest concept este dialectic.

Apropo, despre alimentația tribului Hunza. Iama ei mănâncă cereale mărunțite, brânză de oaie și caise uscate. Poate că principalul mecanism al nutriției corecte este postul obligatoriu de primăvară, când timp de 3-4 luni beau doar o fiertură din caise uscate și alte fructe. În acest regim, când energia exterioară este minimă, este necesară punerea în funcțiune a energiei interne superioare. Ea trece prin suflet, iar sufletul trebuie să fie într-o stare corespunzătoare. Omul trebuie să fie vesel, blând și plin de viață. Oamenii din tribul Hunza sunt extraordinar de ospitalieri și cordiali față de cei veniți din alte țări. Bătrânii sunt tratați cu mare onoare și respect. Și deși ei trăiesc la o altitudine de aproximativ două mii de metri deasupra nivelului mării, pentru ei parcurgerea a 100 de kilometri prin pădure este o plimbare ușoară. Înfometarea periodică pe fundalul bucuriei și blândeții plus obiceiul de a-și consuma energia prin munci fizice grele duc la activarea energiei vitale superioare. Tocmai această energie fină, subtilă asigură sănătatea și longevitatea.

La europeni, dimpotrivă, energia subtilă este anihilată de cea exterioară. Alimentele bogate în calorii cu un nivel scăzut de energie vie duc la distrugerea energiei sufletești subtile. În principiu, acesta este un fenomen firesc. Dacă omul pierde dragostea și aspirația către Dumnezeu, trebuie să înceapă degradarea, altfel omul nici nu va înțelege ce a pierdut.

Când energia divină trece prin suflet, apare senzația de bucurie și fericire, apare senzația de comuniune cu

întreaga lume. Ai dori să dăruiești, să ai grijă de alții, să îi faci pe alții fericiți, lată de ce apostolii au spus: „Bucurați-vă întotdeauna”. Omul. gata să se bucure, blând și vesel, creează regimul vieții corecte a sufletului.

„Ciudat, gândesc cu, dar oare de ce în ortodoxie este atât de puternic exprimată tendința tristeții? De ce trebuie să te concentrezi asupra păcatelor tale și să te căiești permanent? De ce atât de puțină bucurie?” Probabil pentru că, la fel ca în catolicism, s-a produs deplasarea în sfera spiritului. Atunci când omul simte că are permanent dreptate, că este superior față de ceilalți, firește, el încearcă să învingă această stare într-un mod opus, adică prin autoumilitare, prin senzația imperfecțiunii sale. Însă dacă tu consideră că spiritul stă la baza tuturor lucrurilor, atunci păcatul va pătrunde permanent prin toate crăpăturile, oricât te-ai umili. Poate că tocmai această tentativă de învingere a trufiei prin autoumilitare a condus mulți sfinți creștini spre bolile oncologice? O tendință răspândită în ortodoxie este aceea de a te simți teribil de păcătos și de a te căi permanent de păcatele tale.

Meditez asupra a ceea ce este păcatul. Este pierderea iubirii, a comuniunii cu Dumnezeu. Este pierderea lui Dumnezeu din propriul suflet. Ce este căința? Este schimbarea interioară a sinelui într-o asemenea măsură, încât să nu te mai porți ca un păcătos. Este conștientizarea faptului că nu este permis să te mai porți și să fii așa cum ai fost înainte. Comportamentul omului este legat de starea sa interioară. Dacă vrem să ne schimbăm comportamentul, trebuie să ne schimbăm

în interior. Dacă ne concentrăm asupra păcatelor noastre, avem de-a face cu concentrarea asupra pierderii iubirii, ceea ce poate duce la o pierdere și mai mare. Dacă păcatul constă în pierderea iubirii și a comuniunii cu Dumnezeu, atunci învingerea păcatului reprezintă refacerea iubirii în suflet. Autobiciuirea. autoumilierea pot fi în acest caz puțin eficiente.

De ce pierdem iubirea de Dumnezeu? Deoarece începe să ne atragă mai mult fericirea sufletului, spiritului și trupului. În hinduism se vorbește de trei surse majore de păcat. Este vorba de pofta neînfrânată, mânia și lăcomia. Pofta neînfrânată este lăcomia sufletului pentru plăcere. Mânia este lăcomia spiritului pentru cunoaștere, putere și control. Ce reprezintă lăcomia pentru trup știe toată lumea. Este lipsa de cumpătare în alimentație, sunt plăcerile sexuale, deprinderile, nivelul de consum, dorința nepotolită.

Pentru a învinge păcatul este necesară, în primul rând, abținerea de la plăcerile care pătrund prin corp, spirit și suflet, iar, în al doilea rând, în această stare de detașare să ne îndreptăm către Dumnezeu și să simțim că cea mai mare plăcere este comuniunea cu El. Atunci în suflet vor apărea iubirea și bucuria.

În timpul lui Hristos, fariseii posteau cu fețele triste, adică existau restricții pentru trup și spirit, dar în suflet nu erau dragoste și bucurie. Înseamnă că postul a devenit lipsit de sens.

Îmi amintesc că acum vreo treizeci de ani am încercat să postesc, deoarece era plăcut. Adică să nu mănânci

came și pește sau pur și simplu să rabzi de foame. Dar după aceea, nu știu de ce, această dorință a dispărut. Mai târziu, când am început să studiez mai serios această temă, lucrurile au devenit clare.

Se pare că, în ortodoxie, s-a creat obișnuința ca postul tradițional de primăvară să fie pus în legătură doar cu trupul. Observațiile mele au demonstrat că un astfel de post poate fi chiar periculos dacă omul nu postește și cu spiritul. Adică nu trebuie să ne stresăm, să ne enervăm și să ne supărăm în perioada postului. Nu trebuie să ne supraîncărcăm cu munca, să citim și să ne gândim mult. În timpul postului trebuie să se odihnească nu doar trupul, ci și conștiința.

Iar anul trecut, când am avut de-a face cu tema sufletului, am înțeles că și un asemenea post poate fi periculos. Când îți limitezi trupul la energia exterioară, energia superioară se îndreaptă către conștiință: când îți limitezi conștiința, ea se revarsă în suflet. Doar dacă îți limitezi și sufletul în manifestările sale, atunci energia noastră subconștientă și aspirațiile noastre se îndreaptă către Dumnezeu și amplifică comuniunea cu El. Iar acest lucru oferă posibilitatea de a învinge ceea ce se numește păcat. Înseamnă că cea mai periculoasă, în timpul postului, este nestăpânirea sufletului. Sufletul uită de Dumnezeu în încercarea de a-și satisface poftele. Așadar, cel mai important în timpul postului este să se renunțe la toate genurile de fericire senzuală.

Ce ne oferă desfătarea maximă? Atracția sexuală pentru persoana iubită, comunicarea cu ea. Ne oferă

plăcere dulciurile, mâncarea diversă, sofisticată. Senzația de plăcere și fericire ne este oferită de alcool, țigări. Înseamnă că în post trebuie, în primul rând, să renunțăm la contactele sexuale, la contactele cu oamenii, la dulciuri, ceai, cafea, alcool, țigări. Pentru ca să apară bucuria comunicării cu Dumnezeu, trebuie să încremenească toate celelalte tipuri de bucurie. Iar în momentul în care omul renunță conștient la toate plăcerile, el trebuie să se pregătească pentru bucuria și fericirea obținute în urma contopirii cu Creatorul.

Mă întreb: și totuși de ce mă frământă atât de mult situația din țara mea? De ce sunt atât de afectat de mâncarea de proastă calitate și de lipsa de tact a funcționarilor? Toate aceste lucruri sunt firești. Rusia este o țară tânără, care a apărut pe lume cu doar 18 ani în urmă. Până în prezent, ea nu are nici ideologic, nici moralitate. Și constituția, și legile, și emisiunile de televiziune au fost încetul cu încetul „împrumutate” de la alte state. Și, ca în orice altă țară tânără, încă neformată, există suficient haos și dezorganizare. Bazele pentru consolidarea statalității abia se pun. De ce îmi fac atunci atâtea griji și îmi vărs mânia condamnând oamenii și țara? Cel mai probabil pentru că estimez situația din punct de vedere al idealurilor, al modelului ideal static. Adică și eu gândesc la extreme. Ori în țară e totul bine și ador această situație, ori e rău și o condamn și o urăsc din această cauză.

Apropo, am observat o tendință interesantă. Dacă te indignează felul în care se comportă oamenii, atunci

începi pur și simplu să fii bolnav fizic și să simți că acest lucru poate cauza moartea. Subconștientul îți sugerează imediat o ieșire din situație: răzbună-te pe ei, înșală și tu pe cineva, fa-i cuiva o ticăloșie și atunci îți va fi mai bine. Într-adevăr, cum pot eu să-i condamn pentru lipsa de onestitate pe alți oameni dacă și eu sunt așa? Este de înțeles de ce ne plac atât de mult filmele despre escroci și oameni necinstiți. Ei nu condamnă pe nimeni. Ei trăiesc, se bucură și fac ceea ce doresc. Ce-i drept, după un timp egoismul lor începe să se amplifice și să creeze probleme. Dar mai târziu. Iar cea mai mare fericire o încerci atunci când, de la corectitudine și onestitate, care te împing mereu să condamni, treci la potlogării.

Îmi vine în minte un aforism de la „Radioul Rusesc”: „Trebuie să trăiești astfel încât de depresie să sufere alții”. De fapt, de ce la omul cumsecade izbucnesc atât de des emoțiile blamării și decepției? Cumsecade provine (în limba rusă, n.r.) din cuvântul „ordine”. Când ne închinăm spiritului, viitorului, atunci pentru orice abatere de la modelul dur apar mânia, condamnarea și enervarea. Iar când conștientizăm că nu putem schimba situația, toate acestea se transformă în decepție și depresie. Și atunci, pentru a supraviețui, trebuie să trecem în rândul ticăloșilor. Atunci deja nu mai ai de gând să faci lumea minunată și pură, atunci trăiești doar pentru interesele tale și fericirea proprie. Iată de ce sunt mai mulți oameni necinstiți decât oameni cumsecade. Este mai util pentru sănătate.

Iar primul pas către această necinste este pierderea plenitudinii existenței sufletului. Viitorul este mai important decât prezentul, dar viitorul nu poate fi mai important decât iubirea. Regulile, legile și principiile nu pot fi mai importante decât iubirea. Dacă omul săvârșește o crimă împotriva propriului suflet, atunci el transferă aspirațiile sale sub- conștiente și scopurile în viitor, în spiritualitate. După asta încep suferințele datorate faptului că cele dorite nu coincid cu realitatea. Există două căi de ieșire din această stare de umilire și durere a spiritului: prima - de a te întoarce către suflet, a doua - de a aluneca mai departe, tot mai aproape de trup.

Șmecherii și ticăloșii sunt oameni care nu pot accepta umilirea spiritului, iar interesele lor îi coboară tot mai jos, îi leagă de trup. Ei înving astăzi, dar pierd mâine și poimâine.

Cum a învins poporul rus dependența față de spirit? Prin autoumilire, prin atitudinea critică față de muncă ca atare, prin beție în cele din urmă. De aceea, cel care a renunțat la muncă, la relațiile sociale, nu a fost supus condamnării; astfel de oameni au fost numiți săraci cu duhul. Înăbușind conștiința, poporul rus a încercat să revină la suflet. Iar ortodoxia, cu toate problemele sale, a ajutat la păstrarea sufletului prin respectarea principalelor învățături creștinești. Cu un secol și jumătate în urmă, poporul a început să se îndepărteze de religie, iar Revoluția din Octombrie, care a urmat peste câteva decenii, a distrus ortodoxia ca organizație politică și economică.

Când catolicismul a început să se transforme într-un proiect comercial, în Europa au apărut tendințe asemănătoare. Mai exact, în Europa acest proces a apărut mai devreme. Pierderea credinței, proclamarea dominației rațiunii, victoria logicii umane - toate acestea au avut drept urmare faptul că societatea a întors spatele catolicismului. A fost creată o alternativă. Acest lucru s-a produs și în Rusia, și în Europa. În Rusia alternativa a fost socialismul, iar în Europa - protestantismul. Și una și cealaltă reprezintă o încercare de a construi Raiul și împărăția Domnului pe Pământ.

Catolicismul, promițând Raiul în ceruri, nu a făcut față sarcinii sale și a început să se transforme într-o organizație comercială. Dacă raiul nu poate fi atins în ceruri, el trebuie construit pe pământ. Principala condiție pentru construirea raiului pe Pământ este munca cinstită și conștiincioasă. Este convingerea că roadele muncii tale nu vor intra pe mâna altora. Pentru a fi spiritual și foarte cult, este nevoie de dascăli, școli, educație, adică sunt necesari bani. Dumnezeu îl iubește pe acela care muncește bine. Dumnezeu îi permite omului să fie bogat. Aceste idei de bază ale protestantismului au dus inițial la crearea cultului omului muncitor, apoi al omului de succes. Dacă ai bani și succes pe toate planurile, înseamnă că Dumnezeu te iubește.

În America, unde marea majoritate a credincioșilor sunt protestanți, a apărut cultul omului de succes. De aceea, acolo, cea mai îngrozitoare insultă este următoarea: „Ești un ratat”. Cultul muncii și cultul

omului de succes trebuiau inevitabil să se transforme în cultul banilor, egoismului și individualismului.

Dimpotrivă, în Rusia a existat cultul ratatului. În toate basmele rusești leneșul și prostul se află într-o poziție mai bună comparativ cu cei deștepți și muncitori. Un proverb tipic rusesc spune: „Munca nu este lup, nu va fugi în pădure”. Acest lucru a frânat dezvoltarea, însă a păstrat energia sufletului și credința inclusiv. Socialismul a apărut în Rusia tot ca o opoziție față de religie și ca o dorință de a crea o societate dreaptă și fericită, adică raiul pe pământ. Și în acest caz principala idee a fost cultul muncii și bunăstării, însă nu personal, ci colectiv.

Și protestantismul, și socialismul reprezintă concentrarea asupra viitorului, asupra destinului prosper și, în cele din urmă, reprezintă un cult al materialului. Adică ambele curente pot fi privite ca o degradare firească a religiilor post- creștinești, ca o deplasare a principalelor scopuri de la credință, iubire și suflet spre viitor, stabilitate și prosperitate.

În cele din urmă, dinspre viitor și spiritualitate cultul ar trebui să coboare spre trup și poftele animalice ale omului. Tocmai aceasta este imaginea pe care o vedem, astăzi, în lumea contemporană.

Îmi amintesc din nou despre indignarea și revolta mea. De ce sunt totuși atât de afectat de toate acestea? Pentru că nu trăiesc cu sufletul, ci cu spiritul.

Ce înseamnă a gândi la extreme? Este starea în care cu pot simți doar o singură emoție: ori afecțiune, ori ură.

Ori adorare, ori superioritate. Iar dacă în suflet se suprapun contrariile, atunci omul, care trăiește prin suflet, trebuie să încerce concomitent două emoții contrare.

Interesant este ce ar trebui să simt când deschid un borcan cu conserve în stare de putrefacție. Revoltă, iritare, ciudă - este de înțeles. Dar cum poți, în acest caz, să încerci concomitent un sentiment de bucurie? Și deodată înțeleg. Nu degeaba știința afirmă că omul poate să simtă doar o singură emoție, știința pornește de la noțiunile de trup și conștiință. Trupul și spiritul sunt două contrarii, ele pot fi asociate cu o singură emoție. Iar în suflet trupul și spiritul se contopesc într-o unitate dialectică. Dacă trupul rabdă de foame, acest lucru îi poate fi util spiritului. Trupul suferă, spiritul se bucură. Iar în suflet aceste două emoții se unesc într-un întreg.

De ce sufletul poate suporta concomitent două contrarii? Deoarece, spre deosebire de trup și spirit, sufletul încă de la început este format din două jumătăți, din două contrarii. În suflet coexistă partea eternă, divină și cea de trecere, muritoare, asociată cu această lume și cu universul.

Partea veșnică a sufletului, legată de Dumnezeu și adresată Lui, trebuie să simtă întotdeauna dragoste și bucurie. Tocmai sentimentul bucuriei reprezintă un exces de energie. Dacă ne bucurăm atunci când ne adresăm lui Dumnezeu, înseamnă că suntem gata să-I oferim Lui multă energie. Partea sufletului asociată cu această lume poate experimenta diferite sentimente.

Înseamnă că apostolii aveau dreptate când spuneau: „Bucurați-vă întotdeauna”. Mereu trebuie să ne bucurăm de faptul că Dumnezeu ne iubește, că putem să-I oferim dragostea și recunoștința noastră, că lumea este construită extrem de rezonabil, că, dezvoltându-se, întregul univers sporește iubirea, că noi, mai devreme sau mai târziu, ne vom întoarce la Dumnezeu și ne vom uni cu El, vom deveni El.

Acest sentiment permanent de iubire și bucurie, care întotdeauna trebuie să fie alături de sentimente și emoții legate de orice situații, nu ne va permite să depindem de lumea înconjurătoare și să aderăm la ea. Dependența apare doar în cazul în care există doar o singură emoție. Depindem atunci când încercăm un sentiment de adorare. Depindem atunci când condamnăm. Depindem atunci când simțim extazul fericirii galopante, uitând de Dumnezeu. Depindem atunci când ne întristăm după fericirea pierdută, la fel uitând de Dumnezeu și de iubire. Doar senzația neîntreruptă a prezenței lui Dumnezeu în tine însuși, pe care o susținem mereu prin bucurie, iubire și renunțare periodică, ne permite să nu depindem de lumea înconjurătoare și să nu ne contopim cu ea.

Va trebui să mai revin încă o dată la această temă. Însă am senzația că supozițiile mele sunt corecte. Cu trecerea timpului totul se va clarifica. Important este să ne bucurăm întotdeauna.

„CU OCHII LARG ÎNCHIȘI”

Bergman a creat filmele sale geniale când încă nu avusese loc revoluția sexuală. Orice revoluție are anumite sloganuri și un anumit scop. În anii '60 ai secolului trecut s-a produs cea mai stranie dintre toate revoltele tineretului. De obicei, înainte de moarte, în societate se amplifică stratificarea sa. Un grup pune mâna pe bani, pe putere, pe accesul la informații. Stratificarea societății distruge unitatea; scade dragostea și crește agresivitatea. Societatea se naște, ca și sufletul, în iubire, comuniune și sprijin reciproc. Apoi începe să învingă rațiunea, apar superioritatea, mândria, agresivitatea. După aceea are loc revoluția, care zdrobește rațiunea și stabilitatea. Pe urmă, apare tentativa de întoarcere la suflet, adică la egalitate, fraternitate și unitate.

O astfel de revoluție, care s-a produs în anii '60 în Europa, a avut drept scop sexul, drogurile și muzica. A fost un protest împotriva conștiinței, însă nu ca o întoarcere la suflet, ci ca o prăbușire în trup. Poate că toate încercările de a restabili prioritatea sufletului au fost sortite eșecului și a rămas doar o singură cale - în jos?

După filmul creat de Bergman vor trece 42 de ani și Stanley Kubrick va turna filmul său, care descrie moravurile oamenilor după revoluția sexuală. Deja nu mai este vorba de „Fragii sălbatici”. Ceea ce se prezintă în filmul lui Kubrick amintește mai degrabă de o porțiune de teren ars. Stanley Kubrick a murit după încheierea

acestei capodopere. El a arătat exact și clar în pelicula sa tendințele care au pus stăpânire pe civilizația contemporană.

Filmul începe cu scene din viața obișnuită. Un medic tânăr, care se bucură de succes, se pregătește pentru o petrecere importantă. A fost invitat de o cunoștință foarte bogată și de rang înalt. La palatul unde se duc - pe vremuri, astfel de case erau numite palate - trebuie să se adune crema societății. Medicul are o soție tânără și frumoasă. Ei nu aparțin cercului de aleși, iar soția întreabă mirată de ce au fost invitați.

Tânărul medic zâmbește:

- Pentru a avea posibilitatea să se folosească de serviciile melc în orice moment.

Așadar, ei urmează să converseze cu oameni din cea mai înaltă clasă. În lumea contemporană, oamenii bogați au devenit o castă. Ei trăiesc în pătura lor socială, protejând-o atent de invadarea persoanelor străine. Sentimentul de ales, de superioritate, de inaccesibilitate a devenit pentru ei ceva obișnuit.

Această situație este descrisă în mod strălucit de următorul dialog. Un om de știință și-a ținut prelegerile în Elveția și i s-a permis să comunice cu cei mai bogați și înstăriți oameni.

- Dumneavoastră sunteți reprezentanții elitei pe planeta noastră, s-a adresat el acestor oameni. Oare chiar nu vedeți că în lume se creează o situație periculoasă? O mică parte a omenirii evoluează cu succes, posibilitățile acesteia depășindu-le pe ale altora. Nu v-ați gândit cum

să-i ajutați pe cei care nu au acces la educație, nu au posibilitatea de a evolua? Pe cei care nu pot să-și creeze condiții favorabile pentru supraviețuirea și dezvoltarea lor?

- Spuneți-mi, aveți câine acasă? l-a întrebat deodată unul dintre oamenii bogați.

- Da, a răspuns uimit savantul.

- Și dumneavoastră nu ați încercat să-i explicați cum trebuie să trăiască mai bine și mai corect?

Această frază dezvăluie întreaga viziune asupra lumii. Pentru persoana cu o trufie sporită, noțiunile de schimbare și dezvoltare încetează să mai fie o realitate. Ea vrea să-și păstreze pentru totdeauna statutul său, teritoriul său și să nu le dea voie acolo celorlalți. Cultul conștiinței, capacităților, bogăției paralizează tot mai puternic sufletul, schimbând prioritățile interioare. Dacă omul se închină în fața viitorului, noțiunile de comuniune, dragoste și moralitate trec treptat pentru el pe planul al doilea, apoi pe al treilea și tot așa pe planuri tot mai îndepărtate.

Recent m-a sunat un amic, care se ocupă cu afaceri și locuiește în Monaco. El mi-a povestit despre planurile sale, după care mi-a făcut o mărturisire neașteptată:

- Auzi, Nikolaici, eu mă întâlnesc cu multe persoane în interes de serviciu. Și am observat o particularitate: cu cât omul devine mai bogat, cu atât mai josnic devine în același timp. De dragul banilor este gata să-și vândă propria mamă și pe el însuși. Nu poți să crezi nici un cuvânt din ce spune. Mă indignează acest lucru.

- Calmează-te, i-am spus eu. Totul este firesc.

Dacă omul merge cu Porche-ul său pe stradă, apoi face o curbă bruscă și intră într-un șanț, nu te indignează faptul că el are un accident și mașina este în stare proastă. Așa că atât timp cât pentru om credința, iubirea și sufletul sunt pe primul loc, el poate să meargă cu viteză mare pe drumul vieții. Dar dacă pe primul loc se plasează prosperitatea, banii, puterea, statutul social, conștiința, viitorul, este la fel ca și cum ai ajunge într-un șanț. Sufletul este rănit, dar acest accident al sufletului nu este vizibil. Noi vedem consecințele sale. Omul, care își pierde credința și iubirea, trebuie să se degradeze. Acest lucru este normal.

Dinozaurii nu și-au învins tentațiile sub forma puterii fizice și a forței și au murit toți. Bogăția și puterea sunt urmări ale puterii spirituale și forței. Acești oameni mor la fel ca dinozaurii, dacă nu vor trece peste această a doua tentație.

Leneșul și prostul, care nu știu să conducă și să gândească, nu vor putea niciodată să devină bogați. Însă mulți nu înțeleg că nivelul ridicat al intuiției, forța spirituală, inteligența și randamentul derivă dintr-un suflet evoluat.

La baza gândului stă sentimentul. Dacă în spatele unui cuvânt nu se află o imagine, atunci cuvântul nu va fi înțeles. Cuvântul este doar un mecanism de inducere a imaginii. Iar imaginea este un nod sensibil în care se ascund informațiile principale.

Întreaga civilizație contemporană, toate performanțele ei tehnice, descoperirile științifice sunt rezultatul dezvoltării sufletești și emoționale, care a devenit posibilă mulțumită creștinismului și iudaismului. Religia are grijă de suflet, știința - de conștiință și trup. De aceea, știința poate să se ocupe de cultivarea recoltei și să-și atribuie toate meritele, neconștientizând faptul că solul pe care dă în pârg recolta a fost creat de religie. Cu câteva sute de ani în urmă, solul a început să sărăcească și oamenii de știință, triumfători, au cerut să se separe religia de stat. Au separat nu numai credința, ci și moralitatea, far acum oamenii de știință încearcă să cultive o nouă recoltă pe un pământ neroditor și pietros.

Mă întorc din nou cu gândul la filmul lui Stanley Kubrick. Astfel, tânărul cuplu merge la o serată într-o casă superbă, iar în fața lor este tot la ce au râvnit. Sclipirea diamantelor, strălucirea hainelor, fețe fericite. Ei au nimerit în rai. Aici se plimbă oameni ale căror dorințe se împlinesc. Acești oameni au tot ce-și doresc. Tânărul medic este luat deoparte, iar tânăra lui soție rămâne singură. Șampania o amețește și îi amplifică sentimentul de fericire. Ea observă că aici moravurile sunt destul de ușoare: oamenii flirtează unii cu alții, dorind să-și sporească fericirea și delectarea. Ea este imediat invitată la dans de un om bogat și încrezător în sine. Fără să se rușineze, el începe să-i propună relații intime. Ea zâmbește, însă se abține de la dorința de a spune „da”.

În acest timp soțul ei a fost chemat de stăpânul casei, într-un fotoliu din cabinetul său mobilat luxos stă pe jumătate culcată o femeie care și-a pierdut cunoștința. Medicul observă imediat că a luat o supradoză de droguri și poate muri. Stăpânul casei poate să aibă probleme. Ea trebuie imediat readusă în simțiri, îmbrăcată și trimisă acasă.

Inițial totul pare ciudat. De ce sunt necesare droguri și împreunări animalice în timpul unui carnaval? Însă, după aceea, înțelegi că toate acestea sunt incluse în noțiunea de fericire. Doctorul o readuce în simțiri pe tânăra femeie și coboară înapoi în sală, unde toți dansează. Pe drum el este îmbrățișat și cu el încearcă să facă cunoștință două tinere. El, din inerție, flirtează cu ele, lăsându-se cuprins de atmosfera generală a seratei mondene. Soția sa vede acest lucru și este cuprinsă de un sentiment de gelozie.

Iar peste câteva zile, când fac dragoste și fumează marijuana, ea îi face o mărturisire neașteptată:

- Știi, am vrut să mă ofer unui alt bărbat. Nu știu ce s-a petrecut cu mine atunci. Însă, cu doi ani în urmă, m-am uitat în ochii unui bărbat și am înțeles: dacă el îmi face semn cu degetul să vin, voi merge după el fără a scoate un sunet și voi face tot ce vrea.

De ce a făcut această mărturisire? De ce i-a provocat o durere sufletească atât de acută soțului său? La început pare ciudat. Nu pare a fi răzbunare sau gelozie, mărturisirea ei are o altă semnificație.

Soțul jicnit intră în stare de șoc și încearcă să-și vindece durerea sufletească cu ajutorul emoției pozitive. La început caută o prostituată pentru ca să se răzbune măcar cumva pe soția sa pentru mărturisirea făcută. Apoi își amintește că amicul sau de școală, care a devenit muzician și a evoluat în acea seară, i-a povestit că la altă serată a cântat legat la ochi. Iar când i-a alunecat vălul de pe ochi, a văzut o mulțime de femei de o frumusețe orbitoare în costumul Evei. Totul a fost ca în paradis.

Tânărul medic încearcă să se vindece după schema propusă de medicina occidentală. Emoțiile negative duc la boli, ele trebuie înlocuite cu emoții pozitive. Cea mai plăcută emoție este dată de sex, apoi de mâncare și alcool. Așadar, trebuie să obțină plăcerea sexuală supremă și atunci durerea sufletească produsă de soție va scădea. Trebuie să ajungă la acea serată privată, unde toți merg în măști, unde toți au un singur scop - desfătarea și fericirea, unde se îndeplinesc dorințele sexuale de orice fel. El află parola, închiriază un costum de carnaval și pleacă la serată. Rătăcește uimit prin încăperile casei. Înjur sunt multe femei goale, poți face dragoste cu oricare.

La început nu este clar de ce toți oamenii poartă măști. Apoi începi treptat să conștientizezi cum stau lucrurile. Când oamenii fac cunoștință, ei se uită unul în ochii celuilalt, studiază fețele. Inițial se produce interacțiunea sufletelor, adesea până la întâlnirea fizică. Apoi se conectează conștiința: oamenii încep să discute între ei, să se evalueze reciproc, să-și stabilească punți

spirituale, să caute teme comune. Dacă armonia sufletului trece în armonia spiritului și sentimentele încep să se intensifice, atunci începe etapa a treia: îndrăgostiții sunt atrași de apropierea fizică. Aceasta este o repetare a ciclului de dezvoltare a Universului. La început energia intră în suflet, apoi în conștiință, apoi în trup.

Când omul muncește, mănâncă, face dragoste, sufletul lui trebuie să se bucure. În timpul violului, sufletul omului nu se bucură, deși trupul obține o plăcere fizică. Adesea, omul se violează singur, oferind plăcere doar trupului și uitând de sufletul său. Trupul se poate bucura atunci când omul mănâncă mult și se îndoapă. Iar sufletul va fi afectat: energia fizică exterioară în surplus va înăbuși energia vitală subtilă.

Omul muncește trasându-și sarcini peste putință. El se bucură că astfel câștigă mulți bani și își cumpără ceva nou. În acest mod el poate aduce o vătămare sufletului său și își poate distruge viitorul. Omul poate obține plăcerea sexuală și apoi poate face din ea un scop în sine, fapt care îi va distruge sufletul.

Acum este la modă tendința nudismului. Oamenii spun că vor să se întoarcă la natură, să trăiască firesc și de aceea umblă goi. Însă ei uită că la animale atracția sexuală apare de 2-3 ori pe an. În plus doar în cursul câtorva zile. Menirea sa este de a perpetua specia. Energia uriașă, care se eliberează în timpul acuplării, trebuie să asigure viitorii urmași. La om, energia sexuală este menită nu doar pentru plăcerea fizică și reproducere,

ci și pentru asigurarea viitorului. Energia sexuală reținută, specifică animalelor, permite să se dezvolte conștiința și sufletul omului.

Actuala civilizație a putut să se dezvolte doar pentru că în iudaism au apărut reguli clare, concrete, care limitau dorințele sexuale.

„Orice zoofil să fie pedepsit cu moartea”.

„Dacă cineva se culcă cu un bărbat, ca și cu o femeie, atunci amândoi au comis o oroare: să fie condamnați la moarte...”

„Blestemat să fie cel care se culcă cu sora lui, cu fiica tatălui său sau cu fiica mamei sale!”

„Dacă este găsit cineva care se culcă cu o femeie măritată, trebuie să fie condamnați la moarte amândoi...”

„Dacă cineva se va întâlni pe câmp cu o fată logodită și va abuza de ea prin forță, atunci trebuie condamnat la moarte bărbatul care s-a culcat cu ea”.

Dacă fata (adolescentă) s-a culcat cu cineva înainte de căsătorie, „alunei să fie dusă la ușa casei tatălui său, iar locuitorii orașului s-o bată cu pietre până la moarte”.

Toate aceste porunci au permis ca energia vitală principală să fie îndreptată spre evoluția sufletului și spiritului omului. Ele au întărit credința în Dumnezeu. Noțiunile de iubire și credință pot fi simțite doar de omul cu o energie puternică.

Pentru orice vietate energia principală de supraviețuire se realizează prin perpetuarea speciei. De ce atunci în Tora se spune: *„Dacă bărbatul se culcă cu femeia și va curge sămânța bărbătească, atunci ei trebuie*

să se spele cu apă și vor fi necurați până seara“. Probabil că aici sunt reflectate legile subconștientului, legile sufletului nostru. După iubire, cea mai puternică plăcere senzorială este plăcerea sexuală. Această plăcere îl separă pe om de Dumnezeu și iubire, îl leagă de lumea aceasta. Omul pierde pentru o anumită perioadă sentimentul de comuniune cu Dumnezeu, lată de ce este vorba despre impuritatea sufletească. Apa spală emoțiile, de aceea abluțiunea de după sex reduce concentrarea subconștientului asupra plăcerii, facilitând astfel întoarcerea la Dumnezeu.

Energia sexuală nu este, în sine, nici rea, nici bună. Ea este o pârghie care poate transforma omul în animal sau, dimpotrivă, animalul începe să se transforme în uman și divin.

Când am diagnosticat nudiști, am văzut peste tot aceeași imagine: concentrarea asupra dorințelor, sexului, plăcerilor și un program intensificat de autodistrugere. Excitarea permanentă a subconștientului la vederea organelor sexuale schimbă pe nesimțite sistemul de priorități. Sufletul devine impur. De aceea, ceea ce se numește nudism este una din măștile păgânismului, cultul plăcerii - actului sexual. La ora actuală, aceste tendințe păgâne arată și sunt numite diferit, dar esența lor este una și aceeași: pierderea credinței și dragostei pentru Dumnezeu de dragul plăcerii.

Se încearcă ruperea actului sexual de funcția perpetuării speciei: doar plăcere, fără nici un fel de urmări. Când oamenii comunică cu sufletele și

conștiința, apar relații complexe și foarte dezvoltate. Dacă acestea vor fi distruse și toată energia va fi folosită în actul sexual, atunci în prima perioadă plăcerea va fi mult mai mare. Omul va simți o euforie crescândă, după care va începe degradarea firească. Căci trupul nu are de unde să ia energie dacă sufletul a încetat să mai funcționeze.

În timpurile noastre, există mișcarea swingerilor, cupluri care fac schimb de parteneri pentru plenitudinea și amplificarea sentimentului sexual. Ce se întâmplă în acest caz?

Când oamenii fac cunoștință este ca și cum s-ar confrunta două lumi. Într-o perioadă scurtă de timp trebuie să-ți dai seama dacă este periculoasă persoana cu care faci cunoștință, dacă poți să continui relațiile cu ea, dacă aveți ceva în comun. Trebuie să modelezi lumea sa interioară pentru a anticipa acțiunile sale. De aceea, în momentul în care facem cunoștință cu orice persoană, consumăm multă energie. Iar dacă această ființă este de sex opus, atunci cantitatea de energie se dublează.

De aceea, în căutarea plăcerii mulți bărbați și femei încep să-și schimbe frecvent partenerii sexuali. Pe urmă, observă că viața cu o singură persoană, chiar dacă le place de ea, devine anostă și de nesuportat. Plăcerea devine un drog, necesită o doză tot mai mare. Urmează atrofia firească a plăcerii, care i-a închis sufletului calea spre iubire și energie. De aceea, bărbații, care schimbă în mod constant partenerile sexuale, vor suferi inevitabil de impotență prematură. Noile contacte sexuale nu atestă

puterea energiei masculine, ci, dimpotrivă, slăbiciunea sa.

Am auzit despre un cuplu (soț și soție) care, acum vreo 20 de ani, când în Rusia era epoca permisivității, a început să fie pasionat de filme pornografice. Iar peste câțiva ani ei deja nu mai puteau să facă dragoste dacă nu vizionau un film pornografic. Orice doping smulge energia cu forța și începe să înăbușe energia subtilă naturală. Apropo, acest cuplu n-a avut copii. Pasiunea pentru filme pornografice a dus la infertilitate.

Scopul oricărei perversiuni este simplu: de a obține cât mai multă plăcere pentru trup, chiar dacă astfel are de suferit sufletul. Atunci când cuplurile încep să facă dragoste în grup, se produce distrugerea tuturor sistemelor morale. În momentul degradării sufletului și conștiinței, o cantitate mult mai mare de energie se îndreaptă spre trup, amplificând de multe ori plăcerea fizică.

Această tendință se încheie întotdeauna la fel. La un individ se manifestă prin degenerarea sentimentelor, slăbirea lor, scăderea energiei generale, infertilitate și impotență. La nivelul unui grup de oameni, se manifestă prin soarta Sodomei și Gomorei: cataclisme, războaie, epidemii. Nu trebuie să uităm că sifilisul a fost adus în Europa în epoca Renașterii.

Este curios faptul că deja de câteva decenii oamenii, care câștigă sume uriașe de bani de pe urma desfrâului, încearcă să definească eroticul și să arate prin ce se deosebește de pornografie. Ca întotdeauna, cea mai

exactă definiție a situației este dală în anecdote. Vă amintesc una dintre ele: „Eroticul este așteptarea continuă a pornografiei”.

În Rusia, la ora actuală, destrăbălarea sexuală de pe micile ecrane este susținută cu sume uriase de bani. Toți înțeleg că războiul poate fi purtat nu numai cu arme fizice. Depravarea morală a poporului este, de fapt, cea mai puternică armă, testată în decursul multor milenii.

Dacă trebuie exterminată țara, ea poate fi suprimată cu arma fizică sau se poate, voit și pe neobservate, să se distrugă corpul, spiritul și sufletul oamenilor. Sufletul se distruge prin propaganda plăcerii. Actul sexual, imoralitatea, cruzimea, individualismul, indulgența față de crimele morale descompun destul de repede societatea. Dacă mai adăugăm denaturarea viziunii asupra lumii, cultul banilor și al prosperității, perceperea greșită a istoriei, atunci procesul de descompunere se poate accelera considerabil. Dacă se favorizează în același timp și vânzarea de alcool ieftin și de proastă calitate, de țigări, de produse modificate genetic și sintetice, atunci orice stat poate fi distrus în decurs de două-trei decenii.

Îmi amintesc că în perioada sovietică ascultam „Vocea Americii”. Oamenii miloși de peste ocean comunicau cum să se pregătească acasă basamac (un fel de țuică, n.r.) din cartofi fără nici un fel de instalații speciale. Atunci, pentru un cazan de basamac puteai fi închis. Peste vreo zece ani am citit o carte despre fabricarea basamacului. Acolo se spune că fiecare produs din care este fabricată vodca influențează omul în mod

diferit. Consumând vodcă din germenii de secară sau grâu, omul devine mai blând. Omul devine agresiv și incontrollabil atunci când consumă alcool fabricat din cartofi. Formula chimică a alcoolului este aceeași indiferent de metoda de preparare, dar informațiile sunt diferite, iar impactul asupra sufletului omului poate fi complet diferit. Alcoolul de proastă calitate obținut prin hidroliză poate duce la distrugerea sufletului și psihicului omului. Apare involuntar concentrarea asupra plăcerii fizice, iar o persoană normală începe să cadă în patima beției. Agresiunea, pe care o poate declanșa băutura alcoolică, distruge energia subtilă a sufletului și împinge persoana spre dopaj, spre obiceiuri proaste.

De ce orice infractor este atras de alcool, droguri și de actul sexual? Deoarece el, refuzând să iubească, și-a rănit sufletul și a încetat să mai primească energie superioară, subtilă. El încearcă s-o înlocuiască cu forme exterioare, coercitive ale plăcerii. Actul sexual, alcoolul, fumatul, drogurile, cazinoul reprezintă distracții normale, firești pentru un infractor.

În Rusia și în străinătate nu există posibilitatea naționalizării industriei alcoolului. Statul poate să piardă bani de dragul calității, dar proprietarul particular nu este capabil să facă acest lucru. Menirea statului constă în sprijinirea priorităților strategice: putem pierde astăzi pentru a supraviețui mâine. Dar alcoolul pe care îl achiziționează proprietarul privat poate să fie de cea mai proastă calitate, important este ca el să ofere profit maxim. Prin intermediul comercianților, în Rusia poate fi

accelerată producția de alcool, care să distrugă sufletul și moralitatea. Și nimeni nu va observa nimic, doar peste 20-30 de ani populația Rusiei poate să se reducă la jumătate.

„Este uimitor -gândesc eu- că în Ucraina, în condițiile actualului haos de la putere, situația este oricum mai bună decât în Rusia”. Acolo chiar s-a încercat să se găsească o nouă definiție a eroticului și pornografiei. Dacă vedem pe ecran sexul gol este vorba de pornografie, iar dacă înainte au fost anumite relații, un oarecare subiect, atunci avem de-a face cu eroticul. Este deja un progres: oamenii încep să înțeleagă că pornografia nu poate fi artă, aspectului fizic trebuie să i se adauge cel spiritual, adică subiectul, relațiile, interacțiunea. Dacă sufletul nu este inclus, dacă nu există sentimente, atunci este vorba întotdeauna de pornografie. Orice film video, care îi dezlănțuie omului sentimentul sexual în dauna iubirii și a sufletului, este pornografie și dăunează sănătății.

Gândurile mele se îndreaptă din nou spre filmul lui Stanley Kubrick. În casa în care se aduna elita, toți erau îmbrăcați în costume de carnaval. Fețele erau acoperite cu măști pentru ca energia să nu se irosească pe interacțiunea dintre suflete, comunicare, pentru a evita responsabilitatea și relațiile durabile. Toată energia trebuia orientată numai spre plăcere, care va fi maximă.

Eroul principal se pregătește pentru plăcerea care trebuie să-i vindece rana sufletească provocată de soție.

Atunci, de el se apropie o femeie tânără, care poartă mască, și îl prinde neașteptat de braț.

- Cine sunteți? întreabă ea. Nu sunteți de aici. Trebuie să plecați imediat.

Ea vede imediat în el un străin. Întrucât sufletul, sentimentele se află în afara trupului. La nivelul sufletului, oamenii pot să comunice la orice distanță și să se simtă unul pe altul. Oamenii bogați, care se adunaseră în acea casă, deja nu mai aveau energie subtilă, sufletele lor erau moarte. Femeia, care nimerise la acea petrecere, simte imediat căldura sufletească provenită de la necunoscut. Toți înjur sunt morți, doar el este viu. De aceea ei trebuie să-l omoare. Ea știe că acest lucru se va întâmpla și încearcă să-i salveze viața. Dar este deja târziu, a fost descifrat. El este dus în centrul sălii și i se pronunță sentința la moarte. Toate acestea se fac sub forma unui ritual.

De ce este nevoie de ritual? Pentru mascare. Măștile de carnaval și actul sexual neînfrânat reprezintă copierea atmosferei din Roma păgână și a timpurilor de după epoca Renașterii. Iar dacă sprijini anumite tradiții, este mai ușor pentru a îndepărta de la sine orice fel de acuzații de imoralitate, de inconsistență proprie. Deja nu mai este un dezmăț, ci un bal costumat, care reface atmosfera din Roma antică. Regulile exterioare de conduită trebuie respectate chiar dacă în interior nu a mai rămas nimic.

Astfel, protagonistul este condamnat și pasibil de pedeapsa cu moartea. Dar brusc pe scenă iese o tânără femeie dezbrăcată. Ea este dispusă să moară în locul lui,

conform regulilor, acest lucru este posibil. Eroul principal scapă cu viață. Însă el nu poate crede ce s-a întâmplat și încearcă să-l găsească pe colegul său de clasă, muzicianul, care l-a ajutat să ajungă la acea serată stranie. La hotel află că două persoane cu aspect de bandiți l-au dus într-un loc necunoscut pe prietenul lui și înțelege că deja l-au ucis. El citește în ziare despre moartea ciudată a unei tinere femei, care și-a câștigat titlul de regină a frumuseții. Cauza morții a fost o supradoză de droguri. Cuprins de un presentiment îngrozitor el merge la morgă și se convinge că are dreptate. El vede în fața sa tocmai trupul acelei femei care i-a salvat viața. Înalta societate se protejează bine împotriva oricărei scurgeri de informații.

Apoi se întâlnește cu prietenul lui bogat, care l-a invitat pe el și pe soția lui la prima petrecere.

- Am fost acolo în acea seară, spune el, și știu ce s-a întâmplat cu tine. Dacă vrei să trăiești, încetează să investighezi acest caz.

Filmul se încheie tragic. Nu-nu, toți eroii sunt în viață și fericiți. Tragedia constă în altceva. Soția eroului principal îi mărturisește că este gata să înșele doar cu un singur scop. Ea a văzut că el nu se dă la o parte de la însușirea moravurilor din înalta societate, că el este gata să renunțe la suflet de dragul plăcerii. Ea a simțit că pe amândoi îi trage la fund, ca într-o groapă, tendința de distrugere a sufletului de dragul banilor, plăcerii și prosperității. Ea a încercat să-l salveze pe el și să se salveze și pe sine, umilindu-i sufletul și conștiința. Când

se prăbușesc toate punctele obișnuite de sprijin, adeseori omul se întoarce la Dumnezeu. Dacă această aspirație va fi întărită, poate să aibă loc renașterea sufletului: omul va dobândi din nou viitor și va fi salvat.

Cu eroul filmului nu s-a întâmplat acest lucru. El nu s-a îndreptat către iubire și către Dumnezeu. El s-a aruncat în jos, către trup, încercând să-și găsească propria valoare și punctul de sprijin în plăcerea fizică. Însă s-a întâmplat așa nu pentru că el era un ticălos sau un om slab. Aceasta a avut loc pentru că el era fixat rigid în cadrul societății. El este un medic de succes, are un apartament minunat, mașină, se bucură de respect în rândul tuturor categoriilor sociale. El nu poate să renunțe la toate acestea, să se smulgă din cercul lui. De aceea nu este în stare să învingă în el tendința care îi dirijează pe toți oamenii din jurul său, întreaga societate.

De ce atunci, de dragul lui, a murit o tânără? Ea nu l-a salvat pe el, ci a încercat să-și salveze sufletul și să-l salveze și pe al lui, sacrificându-și trupul și viața. Probabil că acest sacrificiu nu l-a salvat. Prosperitatea și plăcerea înăbușă fără milă și ucid iubirea din sufletul lui. El este condamnat. El este deja pe jumătate mort, iar soția lui simte acest lucru. De aceea, în momentul împăcării ea nu-i vorbește despre iubire, despre sentimente afectuoase. Ea îi propune să facă dragoste dezlănțuit. Este deja un verdict nu doar pentru el, ci pentru întreaga societate. „Lasă morții să-și îngroape morții”.

Filmul a fost lansat în anul 1999. Înainte de a muri, regizorul a trimis un avertisment civilizației actuale. Însă „ospățul pe timp de ciumă” continuă. Când în jur toți mor pe capete din cauza ciumei, trebuie să ne lepădăm de toate și să ne rugăm lui Dumnezeu.

PROFEȚII

Singurătatea interioară este necesară pentru crearea lumii proprii. Comunicarea permanentă cu oamenii impune un anumit regim al schimbului de energie, începi să depinzi în interiorul tău de mediu.

De ce este util să ai o pasiune, un hobby? La serviciu, omul se obișnuiește cu faptul că munca și salariul sunt strâns legate între ele. Nu oricine poate să muncească oferind mult mai multă energie decât primește. Iar esența energiei constă în reducerea dependenței de mediu. De aceea este și util orice fel de pasiune, deoarece în acest caz munca este făcută de dragul plăcerii. Oferirea de energie nu este limitată de nimic în afară de fericirea interioară.

Hobby-ul este ceva de genul ofrandei și contribuie la purificarea sufletului. Cred că, în afară de serviciu, fiecare persoană trebuie să aibă o pasiune serioasă. Ea este utilă pentru sănătatea sufletească. Când te afli în singurătate, atunci poți să alegi orice regim de oferire a energiei creatoare și să atingi acele scopuri, care în condiții obișnuite sunt de neatins.

Anul trecut am vorbit cu un tânăr rus, care locuia în Japonia. Am vrut să aflu de la el cum arată japonezul în interior. Condițiile dificile de viață de-a lungul secolelor au dezvoltat la japonezi o puternică conștiință colectivă. Grație acestui fapt ei au început să fie lideri în economia lumii contemporane. Turiștii japonezi fac totul la

comandă: filmează cu camera video, zâmbesc, se așază și se ridică.

- Dar cum arată japonezul luat separat?

Tânărul a căzut pe gânduri, după care mi-a răspuns:

- Japonezii sunt foarte închiși, fac cunoștință și intră în contact cu greu. Dar dacă te vei împrieteni cu un japonez și el se va deschide în fața ta, atunci în interior vei observa un vid.

- Ce înseamnă asta? am întrebat eu uluit.

- Vid, în interior nu este nimic, a dat el din umeri. De aceea japonezii nu pot să inventeze nimic. Ei pot în mod strălucit să perfecționeze, să prelucreze, dar cu ideile stau prost.

Omul a apărut ca o ființă socială. Fără vorbire, comunicare și sprijin reciproc conștiința nu s-ar fi putut dezvolta. Dar ceea ce noi numim conștiință este doar o mică parte din ceea ce este legat de trup. Celelalte straturi ale conștiinței, care viețuiesc mult mai mult decât trupul, sunt numite subconștient. Mai înainte se considera că în el se ascund trecutul întunecat al omului și instinctele sale animalice. Apoi s-a aflat că subconștientul cunoaște viitorul. S-a dovedit că sentimentele și revelațiile supreme tot din subconștient provin. Apoi raportul s-a inversat, a apărut termenul de supraconștient. De fapt, subconștientul este concomitent și una și alta.

În straturile conștiinței, care nu au legătură cu trupul, se croiesc trecutul și viitorul nostru. Când omul se află în singurătate, conștiința sa se blochează, iar dacă există creativitate, atunci se deschide accesul la

subconștient. Omul începe să aibă idei noi, o nouă viziune asupra lumii Poate să aibă chiar și revelații religioase. Totul depinde de personalitatea omului, de disponibilitatea acestuia de a accepta noi informații. Ea vine ca o durere, distrugere, schimbare. De aceea, omul legat de teluric, lacom și agresiv, nu poate să accepte bogatele informații, care provin din subconștient. El nu este capabil de o experiență mistică, el se bazează în întregime pe logica conștiinței obișnuite. Omul lacom și agresiv este întotdeauna atras de materialism. Singurătatea îl transformă în animal. Solitudinea este o pârghe care acționează în două direcții.

Am redus viteza și am aprins farurile. Nu am unde să mă grăbesc, pot să opresc și să înnoptez în orice oraș. Sprintenul Volkswagen alunecă ușor pe frumosul drum șerpuitor, înjur sunt păduri și dealuri mari. Încep curbe abrupte. Simt că totul decurge normal.

În viața mea am avut câteva accidente în care am supraviețuit doar printr-o minune. Printr-o minune au supraviețuit și cei care se aflau alături de mine. Înainte de primul accident am avut un sentiment de superioritate și dispreț față de oameni. Înaintea celui de-al doilea accident m-am grăbit, înainte de cel de-al treilea accident am parcurs destul de repede întreaga bucată de drum și am vrut să ajung mai repede la destinație pentru ca în interior să mă mândresc de mine. Adică au existat în același timp și graba și sentimentul de superioritate față de drum.

Spre deosebire de mine, unchiul meu n-a avut niciodată accidente. Deși el are deja 80 de ani și s-a obișnuit să conducă pe autostradă cu viteză mare. Cândva, un prieten de-al meu a mers cu el cu mașina. Ei i-au depășit pe toți cei care au încercat să meargă foarte repede.

- Oh, Mihail Semionovici, sunteți cineva, nu s-a abținut să-l admire prietenul meu, „i-ați aranjat” pe toți.

Unchiul s-a întors pe jumătate spre el și i-a spus calm:

- „N-am aranjat” pe nimeni. Pur și simplu am condus cu viteza cu care sunt obișnuit.

Senzația de superioritate pe drum este un lucru îngrozitor. Acest sentiment mie îmi garantează un accident.

Pe drumul numit „viață” se întâmplă același lucru, doar că omul nu poate întotdeauna să urmărească legătura dintre cauză și efect. De obicei, nu se asociază emoțiile cu sănătatea și destinul, deși filozofia indiană vorbește despre acest lucru de mii de ani.

Apropo, eu întotdeauna am simțit dinainte că se va produce accidentul. Însă conștiința mi-a reprimat sentimentele. Intuiția este un lucru delicat. O suprimi de câteva ori și ea încetează să mai funcționeze. Va obține multe în viață cel care se încrede în supraconștiința sa. Logica noastră va fi întotdeauna limitată și denaturată. Sunt adesea întrebat cum se poate dezvolta intuiția.

- Prima regulă, răspund eu, este să nu fie ucisă. Intuiția este reprezentată sub forma imaginilor,

sentimentelor. Nu este de dorit suprimarea sentimentelor în favoarea logicii. Dar noi facem acest lucru în fiecare zi.

Din copilărie am fost învățat să mănânc tot din farfurie și de flecare dată mă forțam pe mine, îmi forțam sentimentele și intuiția. Odată mi-am spus: „Imediat ce voi simți că nu mai vreau să mănânc, în aceeași secundă mă voi opri”. Sentimentele noastre știu ce, cât și cum trebuie să mâncăm.

Intuiția noastră are legătură cu sufletul. Ceea ce noi numim supraconștient și totodată subconștient, plus conștiința noastră, reprezintă „sufletul omului”. Agresându-ne sentimentele, ne rănim propriul suflet. Am încetat să mă oblig să mănânc ceea ce nu-mi place. Am încetat să mănânc tot din farfurie. Am început să mă întreb pe plan interior dacă vreau sau nu să mănânc acest produs și am simțit o ușurare în suflet. Ce înseamnă sentimentul de ușurare în suflet? Înseamnă că pur și simplu a pătruns energia, noi am încetat să ne strivim sufletul cu o alimentație și un stil de viață nesănătoase.

Îmi vine în minte o anecdotă veche. Un prieten îi spune altuia:

- Mănâncă asta, este foarte sănătos.
- Dar nu vreau.
- Acest fel de mâncare costă foarte scump.
- Dar eu oricum nu vreau.
- Altă dată poate n-o să ți se mai ofere.
- Oricum nu vreau.

Prietenul se miră:

- Ei, bine, tu ești la fel ca un animal. Când vrei mănânci, când nu vrei - nu mănânci.

Omul s-a obișnuit de mult timp să-și omoare intuiția cu noțiuni ca „trebuie”, „este util”. Sufletul înțepenit încetează să mai dea semnale de pericol. E ca și cum omul ar trăi ca înainte: mănâncă, muncește, face sex. Dar nu în aceeași cantitate, nu la momentul potrivit și nu așa cum trebuie. Drept urmare, la început apar neplăcerile și nenorocirile, apoi bolile. Se poate întâmpla și invers. Apoi omul moare.

În această situație avem de-a face cu supremația conștiinței asupra sufletului. Renunțând la religie, abordând credința formal, oamenii pierd inevitabil noțiunea de „suflet” și încep să trăiască după cum le dictează conștiința. Această mică bulă de săpun, numită conștiință și legată de trup, încearcă să conducă întreg universul. Iar când agresivitatea celulei în raport cu organismul trece de „linia roșie”, atunci celula moare. Conștiința se distruge.

Civilizația contemporană se închină conștiinței și progresului tehnic. Copilul din America încetează să mai trăiască prin sentimentele sale încă din fragedă copilărie. La 5-7 ani el știe deja ce va deveni: jurist, medic sau om de afaceri. Părinții se străduiesc să dezvolte la copii, de la vârsta cea mai fragedă, aptitudinile, conștiința și logica. Inteligența și capacitățile îi vor permite să câștige mulți bani și să corespundă lumii înconjurătoare. Copilul va trăi ghidându-se după logică, conștiință, statut, sentimentul de superioritate față de alții. Dar dintr-un

anumit motiv tot mai mulți copii se nasc cu probleme psihice.

Știința încă nu poate face legătura între nebunie și sistemul american de valori, impregnat copilului încă din copilărie.

Atașamentul interior față de bunăstare iese la iveală nu doar sub forma autismului și schizofreniei. Recent, un american în vârstă de 19 ani din Nebraska a împușcat 10 persoane. În biletul de adio scria: „I-am omorât pe toți și pe mine, acum am ajuns celebru”. Când gloria, faima, poziția socială devin scopul și sensul vieții, atunci, în lipsa posibilităților, omul este gata să-și câștige faima și în acest mod.

De la cultul conștiinței omul va aluneca inevitabil către cultul trupului. Pentru America și Europa este firească și inevitabilă revenirea la păgânism. Tocmai de aceea a dispărut cultura muzicală americană, ea a fost înlocuită de cea a negrilor. În esență, rockul modern este, de cele mai multe ori, zgomotul făcut de daireaua (un fel de tamburină orientală, n.r.) șamanului, care cheamă demonii și duhurile.

Acum, printre tineri sunt foarte populare tatuajele și acest lucru nu este întâmplător. Revenirea la cultura păgână are loc la toate nivelurile. Piercing-ul în ureche, buric și sfârcuri, tatuaje, care acoperă întreg corpul, muzica ritmică, care intensifică instinctele și energia sexuală, muzica agresivă concepută pentru pregătirea operațiunilor de luptă - toate acestea se răspândesc pe scară largă. Muzica agresivă devine la modă nu

întâmplător. Tineretul, care trăiește ghidându-se după conștiință, poziție socială, simte bucurie când îi suprimă pe alții, când este cuprins de sentimentul propriei superiorități.

Într-o grădină zoologică trăia un grup de cimpanzei și, firește, printre ei exista un lider. Mai erau și câțiva masculi, care ocupau o poziție de subordonare. Unul din cei mai asupriți și supuși cimpanzei a luat într-o zi un castron de metal și a început să bată în el, scoțând sunete puternice. Toate maimuțele s-au speriat, iar el, văzând acest lucru, a început să bată și mai tare. Și astfel i-a subordonat pe toți și a devenit lider. După aceeași schemă evoluează și muzica occidentală. Ea trebuie să provoace plăcere conștiinței și trupului, de aceea cuvintele sunt dedicate sexului, iar ritmul muzical - violenței. Deocamdată, noi atingem nivelul omului primitiv. Se pare că n-a mai rămas mult nici până la maimuțe.

Animalele și păsările trăiesc în funcție de statut. Instinctul de conservare duce la dorința de a-i domina și a-i supune pe alții.

O cunoștință de-a mea a cumpărat, dintr-un magazin de animale, canari și s-a interesat unde poate să atârne colivia.

- De dorit ar fi la nivelul feței dumneavoastră, a fost ea sfătuită. Atunci veți comunica cu păsărelele de la egal la egal. Dacă o veți pune mai jos, canarii pot să cadă în depresie, vor fi într-o stare de deprimare. Dacă o veți atârna mai sus, canarii vor fi cuprinși de mândrie, de

sentimentul de superioritate și vor înceta să mai reacționeze în fața dumneavoastră.

O altă cunoștință de-a mea avea acasă un câine de luptă. El mi-a pus o întrebare interesantă:

- Câinele meu mă iubește și mi se supune în totalitate, mi-a povestit el. Dar nu știe de ce, periodic, dă dovadă de o nesupunere demonstrativă. Sunt nevoit să iau cureaua și să-l bat. Și atunci se întâmplă ceva uimitor: câinele nu doar că nu-și arată colții, ci nici măcar nu prezintă vreun semn de nemulțumire sau supărare. Dimpotrivă devine mai blând și dă din coadă. Cum poate fi explicat un astfel de comportament?

- Nu uitați, câinele este un animal de colectivitate. În plus, este vorba de o rasă de luptă. Dumneavoastră sunteți pentru el un lider, căruia el i se supune fără să cârtească. Iar membrii haitei trebuie să verifice periodic puterea liderului. Atunci când liderul devine slab, el trece pe o poziție subordonată. Iar dacă se va împotrivi, el va fi sfâșiat. Acesta este mecanismul normal al evoluției la nivel de instincte. Câinele vă verifică puterea, iar dacă nu dați dovadă de tărie, încetați să mai fiți lider. Din acel moment lider va fi el cu toate consecințele de rigoare. Un astfel de câine poate să-și sfâșie stăpânul. Însă cel mai adesea, dând frâu liber instinctelor sale, el sfâșie animale sau oameni pe stradă. La urma urmei stăpânul îl hrănește. Dar subordonarea interioară este deja pierdută.

Omul se deosebește de animal prin faptul că are religie. Tocmai religia îi permite să-și rețină instinctele și să le deplaseze pe planul al doilea. Odată cu pierderea

viziunii religioase asupra lumii, omul se transformă inevitabil în animal. Tocmai acest proces are loc acum în Europa și America. Există o formulă rostită în prezent de toți, ca o vrajă: „Tot ce nu este interzis de lege este permis”. Logica umană sub forma legilor a devenit absolută. Nimeni nu mai menționează faptul că, în afară de legea juridică, mai există și legea morală. La ora actuală legile omenești încep să distrugă legile morale.

Distrugerea legilor morale va duce inevitabil la distrugerea sufletului, mai exact la distrugerea acelei părți care are legătură cu conștiința și trupul și care determină existența lor. Nu este greu de ghicit ce va fi mai departe. Este dificil doar de stabilit timpul alocat degradării și cum va arăta acest final firesc.

Las deoparte gândurile. Trebuie să trec de o curbă periculoasă și în acest moment e mai bine să renunți la gânduri și să te orientezi după sentimente.

Și totuși uneori este bine să fii singur. Întotdeauna am fost atras de munca care îți permite să nu depinzi de alții, să-ți păstrezi starea creativă. În adolescență țineam jurnale, acest lucru contribuie și el la înțelegere și dezvoltare. La 20 de ani am scris prima mea poezie (era un catren) și mi-am dedicat-o mie. Atunci, ca toți tinerii, mă consideram genial și nu puteam deloc să scap de acest sentiment. Și, deși, destinul nu a luat întorsătura așteptată, ci, dimpotrivă, totul s-a distrus, eu consideram că sunt însemnat cu pecetea genialității. Privindu-mă în oglindă, am scris:

Îngust la frunte, lat la dos,

Nimic nu-i este de folos,
Lucrurile nu ştie a le-ncepe,
Dar pe frunte se vede o pecete.

Următoarea poezie am dedicat-o sentimentelor şi cuprindea deja opt catrene. După aceea am scris un întreg poem şi am decis să mă opresc. Dar atracţia pentru creaţie niciodată nu a slăbit. Deoarece creaţia este o delectare. Creaţia te ajută să iubeşti.

Toată viaţa am fredonat ceva, muzica interioară m-a ajutat să simt că sufletul prinde aripi. Când am fost la Leningrad şi am început să lucrez pe şantier, am schimbat câteva profesii: sudor, dulgher, electrician. Ultima mi-a plăcut cel mai mult, deoarece mi-a permis să am mult timp liber şi un anumit grad de independenţă. Fireşte, meseria de electrician nu era pentru mine, nu ştiu de ce totul îmi exploda şi ardea. Mă salva doar faptul că lucram într-un departament de construcţii, unde era şef unchiul meu. Iar când şeful de echipă striga din nou: „Daţi-l afară pe compozitor, eu nu mai pot!”, unchiul îl calma, iar eu continuam să lucrez pe şantier. De câte ori puteam să mor, mai bine să nu-mi mai amintesc.

Apoi am decis să devin liber profesionist. Mi-am dat demisia de pe şantier şi am mers la cinematograful „Leningrad”. Am spus că sunt un artist talentat şi pot să lucrez la ei în calitate de designer în publicitate. Mi-au dat ca ajutor un soldat care ştia să scrie fonturi. El m-a învăţat elementele de bază ale design-ului. Iar când conducerea şi-a dat seama cum stau lucrurile, a vrut să mă dea afară, dar eu am încercat să-i conving că deja am

învățat ceva. Mi-au dat o perioadă de probă, iar eu mi-am ridicat nivelul profesional destul de repede.

M-am angajat la cinema pentru că acolo se desfășura festivalul filmelor străine. În anii '70 rula, în general, filme sovietice. Până acum îmi amintesc ce impresie puternică a lăsat asupra mea filmul francez „Dites-lui que je l'aime”. Rolul principal a fost interpretat de Gerard Depardieu.

Orice operă bună, îndeosebi cea poetică, este profetică. Cei mai apropiați de profeție sunt poeții. Profetul este cel care vede viitorul nu doar al unui singur om, ci al întregului popor sau stat. Înseamnă că el are acces la cele mai subtile straturi ale viitorului. De ce tocmai poeții? Acum, desigur, poezia se degenerează, versurile se scot din cap. Înainte, când sufletul era mai plin de viață, versurile descriau sentimente. Particularitatea poeziei constă în aceea că trebuie să se încadreze într-o anumită dimensiune și să rimeze. Pentru a realiza acest lucru trebuie să simți sfârșitul frazei, să-l îmbini cu începutul. Trebuie comprimate cauza și efectul. Poet bun poate fi doar cel care comprimă timpul, iar timpul se comprimă prin intensitatea sentimentului. Iar intensitatea sentimentului este determinată de cantitatea de iubire. De aceea persoana, care nu știe să iubească și să simtă, nu poate fi poet. Adevăratul poet simte viitorul, interacționează cu el, îl anticipează, iar acest fapt îi influențează caracterul și soarta. Dar asta este o altă discuție.

Filmul francezesc a fost pentru mine atunci o revelație, într-o operă bună timpul este comprimat, tendințele sunt intensificate. În timpul scurt cât durează filmul poți simți și trăi multe decenii. În acest film se arată cum iubirea unui tânăr se transformă în pasiune. Această pasiune trece treptat într-o afecțiune nebună, apoi devine o stare maniaco-agresivă. Inițial, eroul principal vorbește despre iubire, apoi spune că vrea să se căsătorească cu persoana iubită și că ea trebuie să-i aparțină tocmai lui. Pe urmă decide că ea trebuie să-i aparțină cu orice preț, după care începe să-i ucidă pe alții pentru ca s-o îmbrace pe ea în rochie de mireasă. În final, el o ucide și pe ea. Acest film ilustrează în mod strălucit faptul că pierderea credinței și detașării duce la pierderea compasiunii și sacrificiului de sine. Energia iubirii, sacrificiului, grijii și compasiunii se transformă în energia plăcerii, consumului, agresivității și distrugerii.

Am vizionat acest film cu peste 30 de ani în urmă și am înțeles că el este într-adevăr profetic. De ce tocmai în Franța a apărut un astfel de film? Domnia rațiunii, proclamată încă înainte de Revoluția Franceză, trebuia inevitabil să se transforme în împărăția mâncării și a sexului. Cultul instinctelor convertește iubirea într-un sentiment animalic, îl transformă pe monoteist în păgân, iar pe păgân în animal. Dar destinul nu permite întotdeauna omului să se transforme în animal. Moartea miloasă oprește adesea distrugerea sufletului.

Îmi amintesc de încă un film uimitor, care până la urmă nu a fost lansat pe marile ecrane. Din câte îmi

amintesc se numea „Burghezul italian”. Pelicula prezintă cu o exactitate extraordinară conexiunile karmice: cauza trece inevitabil în efect.

Filmul începe calm și plăcut. Dis-de-dimineață, lacul, copacii învăluți de ceață. Pescarii pescuiesc. Un bărbat în vârstă are noroc, el prinde o știucă bună de vreo câteva kilograme. Omul o apucă bucuros, dar în mod neașteptat știuca se întoarce și îl mușcă de deget. Bărbatul are o reacție de moment, el este obișnuit să reacționeze rapid și dur. Ia o piatră în mână și începe să lovească cu furie peștele în cap și nu se poate opri nicicum. Răzbunarea trebuie să fie mult mai mare decât supărarea provocată. Apoi se urcă într-o mașină mică și sprintenă și se grăbește spre casă. Taie calea cuiva și din spate se aud claxoane indignate. În fața lui e o coloană nu prea mare de mașini. Dar el nu vrea să stea în acest ambuteiaj și, insistând să depășească mașinile, încalcă grosolan toate regulile și aude din nou claxoane indignate. În replică înjură și aruncă multe insulte. El simte că are dreptate. Învingerea celorlalți îi sporește senzația propriei valori.

A doua zi merge împreună cu soția la biserică. El are un singur fiu, foarte iubit, care anul acesta trebuie să intre la universitate. El și soția sa stau îngenunchiați în biserică și se roagă pentru bunăstarea fiului și îndeplinirea dorințelor lui.

Rugăciunea către Dumnezeu nu este în zadar. Peste câteva ore, bărbatul împreună cu fiul său trec prin zonă și văd cum niște tineri pe motociclete încearcă să jefuiască un magazin. Se aud strigăte și focuri de armă.

Deodată, fiul îl trage de mână pe tatăl său. Bărbatul se întoarce și vede cum fiul său se prăbușește dându-și ochii peste cap, iar pe piept se întinde o pată roșie. Fiul moare, iar tatăl nu-l poate ajuta cu nimic.

Câteva zile mai târziu bărbatul este chemat la secția de poliție și i se cere să-l identifice pe unul dintre cei care au tras. El recunoaște imediat criminalul, dar clatină din cap în semn de negație și susține că pe nici unul dintre cei prezenți nu l-a mai văzut anterior.

De ce a făcut acest lucru? Deoarece a decis că închisoarea nu este îndeajuns pentru criminal, el însuși trebuie să-l omoare. Și nu doar să-l omoare, ci înainte de asta să-l chinuiască timp îndelungat. Răzbunarea trebuie să fie mult mai mare decât supărarea provocată. El trebuie să guste din plin răzbunarea. Și nu doar el, ci și soția sa. Soția, pe care el o aduce în hambarul în care se află tânărul schilodit, îl roagă în mod neașteptat să înceteze tortura, după care înnebunește. Iar bărbatul dorește și mai mult să se răzbune. El nu poate să înțeleagă că, de fapt, starea sa interioară a determinat cele întâmplate. El nu știe că starea interioară a părinților se amplifică în copii, iar copiii plătesc mai târziu pentru greșelile părinților.

În Biblie este citat un proverb vechi: „Părinții au mâncat aguridă și copiii li s-au strepezit dinții”. La nivelul conștiinței, la nivelul uman, copiii nu răspund pentru crimele comise de părinții lor, însă la nivelul divin ei plătesc fără a fi cruțați.

Materialismul încearcă insistent să rupă legătura dintre cauză și efect. Punctul de vedere, potrivit căruia lumea se dezvoltă aleatoriu și haotic, ajută să se scape de responsabilitate. Noțiunea de moralitate leagă clar cauza de efect. Moralitatea oferă o imagine despre legile divine. Hoțul și criminalul trebuie să fie pedepsiți, spun legile omenești. Dar ele provin din legile divine. De fapt, hoțul și criminalul întotdeauna vor fi pedepsiți de sus, în plus este vorba de o pedeapsă iminentă. Și nu doar ei, ci și urmașii lor. Grăbind pedeapsa, legile omenești permit reducerea amplitudinii acesteia.

Emoția pozitivă fixează în subconștient comportamentul nostru. Dacă hoțul și criminalul obțin bani și bunăstare fără a fi pedepsiți, atunci dorința de jefui și a ucide pătrunde în interior, în sufletul lor. Instinctiv, ei încep să-i jefuiască și să-i omoare nu doar pe alții, ci îi jefuiesc și îiucid pe soțiile și copiii lor și, în cele din urmă, pe ei înșiși.

„Omul milos nu are milă”, a spus cândva un maseur cu care am vorbit. Adesea, umanismul adevărat poate fi descris tocmai prin acest enunț. Pe cât de mult trebuie ajutați cei care tind spre iubire și moralitate, pe atât de mult trebuie reținuți, reprimați și chiar nimiciți cei care refuză dragostea și moralitatea. Mai bine să fie distrus trupul decât să fie nimicit sufletul. Dar, totodată, trebuie să se înțeleagă că nu poate fi vindecată prin pedeapsă crima morală. Ea este rezultatul educației incorecte, al concepției denaturate despre lume. Ea este rezultatul pierderii iubirii și a credinței.

Acest film italian a demonstrat minunat că obiceiurile și sentimentele noastre pregătesc terenul pentru viitoarele crime și decese.

Din sentimentul dragostei a apărut universul. În acest sentiment sunt comprimate materia, spațiul și timpul. În acest sentiment sunt comprimate trecutul și viitorul întregii lumi. Pentru omul cu suflet evoluat, viabil, întreaga lume este un tot. El vede conexiunea dintre trecut și viitor. Oamenii, care ating planurile subtile suprasenzitive, văd cum cauza naște efectul și cum se interferează invizibil toate evenimentele din viața noastră. Planul suprasenzitiv reprezintă tot sentimente, dar acestea nu mai sunt legate de trupul și de conștiința noastră.

Organismul tânăr are multă energie, se ghidează după sentimente. Pentru persoana care îmbătrânește conștiința trece pe primul plan. După răcirea sentimentelor începe să se stingă treptat conștiința, apoi toate interesele vitale se rezumă la necesitățile trupului. Întrucât conștiința este legată de trup, pentru ea întreaga lume este haotică, fragmentată și lentă.

Până în secolul al X-lea, viziunea religioasă a dezvoltat sufletul. Tocmai în această perioadă, pe plan intern, s-au pus bazele viitoarelor opere de artă din arhitectură, pictură, poezie și proză. Când ascetismul religios și înstrăinarea au slăbit, a apărut dualismul. Omul năzuia, prin sentimentele sale exterioare, spre desfătare, spre dezvoltarea materială și prosperitate, iar în subconștient aspira, din inerție, către Dumnezeu.

Tocmai în această perioadă, la răscrucea dintre secolele XIV-XV, au apărut capodoperele de artă. Tablourile și poezia se caracterizau prin putere și viață. Tocmai subiectele religioase, care erau adresate sufletului uman, impulsiau dezvoltarea artei.

În secolele XVI-XVII orientarea laică a învins. Forma s-a dezvoltat din inerție, dar conținutul a început să se stingă.

Multe persoane talentate au pierdut direcția corectă împreună cu sensul vieții, iar acest lucru le-a dus spre tragedie. Sistemul de valori a început să se deformeze pe neobservate. Omul trebuie să aibă un model de urmat. În timpurile străvechi erau imitați eroii care săvârșeau fapte de viteză în numele moralității și salvării oamenilor. Dar, pentru a săvârși fapte eroice, trebuie să dobândești de undeva putere, trebuie să existe o sursă de inspirație. Iar dacă până la Renaștere un exemplu de urmat au fost apostolii, sfinții, acum un astfel de model a devenit omul inteligent, capabil, genial. Noțiunile de „iubire” și „suflet” nu mai sunt avute în vedere.

Îmi aduc aminte de o dispută mai veche: sunt oare compatibile geniul și nelegiuirea? Câți ani și-au frânt oamenii spadele încercând să dovedească că au dreptate. Dar, de fapt, pentru început trebuie să se stabilească ce reprezintă genialitatea. În ultimele secole, în Europa, genialitatea a început să fie percepută ca însemnând capacitate, talent, posibilități supranaturale. Copilul trebuie să aibă un model de urmat, iar dacă genialitatea este cea mai înaltă poziție pe care o poate atinge omul,

înseamnă că trebuie să depui eforturi pentru a deveni geniu. Trebuie să-ți dezvolți abilitățile, să-ți descoperi la maximum posibilitățile. Trebuie să fii deștept și citit. Trebuie să-i depășești pe toți prin capacitățile proprii, talent și inteligență. O astfel de percepție a genialității este nelegiuire pură. Potrivit unei legende biblice, cea mai talentată creatură de pe Pământ a fost diavolul. El dispunea de cele mai mari capacități. Nu degeaba numele lui este Luci-fer, ceea ce înseamnă „de dimineață”, „strălucitor”. Ispita de a pune posibilitățile supranaturale și cea mai înaltă energie spirituală mai presus de iubirea față de Dumnezeu a transformat îngerul în diavol.

De fapt, conștiința, capacitățile și posibilitățile supranaturale își au originea în sentimentele noastre. Iar energia sentimentelor noastre provine din dragostea divină. Ceea ce noi numim talent și geniu reprezintă doar veriga secundară provenită din știința de a iubi. Părinții știu să iubească, iar copiii lor devin geniali. Toți văd efectul și se închină lui. Apoi, uitând de toate, încep să negligeze cauza și s-o distrugă. Ca în fabula scrisă de Krîlov: „Măcar de-ar fi ghinde, căci cu mă îngraș de la ele”, a spus un porc scurmând rădăcinile unui stejar.

Adevărata genialitate este știința de a iubi, iar aceasta nu este posibilă fără credința în Dumnezeu. Când talentul și capacitățile se rup de iubire, îngerul devine diavol. „Geniul” se transformă în ticălos, apoi în schizofrenic și retardat mintal. De aceea cuvântul „geniu”, care în mod obișnuit se referă la multe persoane creative, poate fi cu îndrăzneală eliminat.

În primul rând a fost genial Iisus Hristos. Adevărata genialitate, care s-a manifestat la mulți oameni prin capacitatea de a iubi și de a se sacrifica, a rămas neobservată de contemporani. A fost admirat și aplaudat doar rodul acestui proces. Firește, se poate tăia copacul pentru a obține mai repede merele. Dar acest lucru nu va dura mult, iar merele vor dispărea în curând. De aceea, în secolele XVI-XVII oamenii erau adepții cultului conștiinței, iar în secolele al XX-lea și al XXI-lea au început să venerateze ideea distrugerii conștiinței.

Picasso, Dali au devenit populari și bogați pentru că au nimerit în ritmul omenirii care își pierde mințile. Îmi amintesc cu zâmbetul pe buze cum acum trei ani eu cu soția și fiica cea mai mică am fost la Muzeul „Salvador Dali” din Spania. Fetița, în vârstă de 9 ani, a analizat îndelung pânzele. Apoi s-a apropiat și a întrebat:

- Mamă, ce înseamnă maniac? Am impresia că Salvador Dali este un maniac.

Mă gândesc la copilăria mea petrecută în școala sovietică. Ni s-a explicat că Pușkin este un geniu și că trebuie să-l venerăm și să-i urmăm exemplul. El a luptat împotriva autocrației și a chemat la libertate, de aceea el a fost o persoană foarte morală și de aceea a murit. Lermontov l-a numit „sclavul onoarei”. Eu m-am obișnuit să-l percep pe Pușkin sub aura sfințeniei și a perfecțiunii. În 1974, când m-am mutat la Leningrad, într-un cămin al unui șantier de construcții, chiar din primele zile m-am grăbit să vizitez apartamentul- muzeu al lui Pușkin, aflat pe canalul Moika. M-am plimbat prin camere și am

ascultat cum a murit poetul ultragiatic. Ni s-a arătat canapeaua pe care a murit geniul. Eu ascultam și îmi veneau în minte cuvintele lui Vladimir Visoțki: „Cel ce tragic a sfârșit, acela e poet cu adevărat”. Într-adevăr, viața poetului s-a încheiat trist. Propria soție i-a întors spatele, apoi fără mustrări de conștiință s-a măritat și a făcut copii cu altul. În plus, el a făcut datorii foarte mari, dar, ce-i drept, țarul le-a plătit cu bunăvoință.

A trecut un timp și am început să aflu noi fapte din biografia lui Pușkin. Despre faptul că el a fost destul de ușuratic și a sedus peste o sută de femei. Despre faptul că el era în stare nu doar să se culce cu soția unui funcționar de rang înalt, ci să scrie după aceea despre acest funcționar epigrame înjositoare. Despre faptul că era un trăgător excelent și avea în contul său aproximativ o sută de dueluri. Astfel a apărut o imagine contradictorie, pe care n-o puteam nicicum aduna într-un tot unitar. De exemplu, într-una din poeziile sale, Pușkin se autointitulează profet, adică vorbește despre voia lui Dumnezeu pe care el o simte. Dar, pe de altă parte, el scrie „Povestea cu popa și argatul său Balda”, în care își bate joc de reprezentantul religiei, descrie zgârcenia și atașamentul acestuia față de cele pământești. Mai mult decât atât, angajatul îl omoară pe angajatorul său, adică pe preot. Apoi, după o sută de ani, într-adevăr a fost ucis, și cu câtă amploare.

Ei, bine, Pușkin este profet. Popa era lacom, avid și în loc să-i învețe pe oameni credința în Dumnezeu, dimpotrivă îi îndepărta de religie. Dar cum rămâne cu

„Gavriliada”? Tănărul Pușkin a scris acest poem pe la vârsta de 17 ani. Se pare că Biserica Ortodoxă chiar a interzis editarea ei.

Tănărul Pușkin considera că toată lumea se învârte în jurul atracției sexuale, iar el trebuie să-și construiască întreaga sa viață în conformitate cu această convingere. Goana după desfătarea sexuală, agresivitatea și aroganța erau absolut firești pentru talentatul poet. Ca un adevărat profet, el a simțit starea societății în care a trăit. Era o societate care începea să piardă credința în Dumnezeu și moralitatea. O societate care începea să-și piardă viitorul. O societate în care descompunerea conștiinței a dus la mutarea interesului pe ultimul punct de sprijin: pe trup și instinctele lui. Câteva sute de ani s-au încleștat în viața unui poet talentat. Dorințele nepotolite nu au dus doar la dorința de a-i depăși pe toți, ci și la noi și noi datorii, suma acumulată fiind uriașă. Poetul nu-și refuza nimic, chiar înțelegerea faptului că soția și copiii săi sunt privați de viitor, că el va fi acoperit de rușine, deja n-a mai putut să-l oprească. Returnarea acestei sume datorate era imposibilă.

Recent, într-o emisiune televizată, a fost prezentată o versiune interesantă a morții lui Pușkin. Au fost analizate cu scrupulozitate toate faptele. Se pare că însuși Pușkin a provocat duelul sub un pretext plauzibil. El era un trăgător excelent și întotdeauna trăgea primul, dar de această dată n-a făcut acest lucru. De ce ar fi avut el nevoie de o sinucidere mascată? Pușkin nu putea să-și plătească datoriile, el și familia sa erau amenințați de

rușine și sărăcie. Iar în momentul în care el a aflat că, în cazul morții sale, țarul îi poate plăti toate datoriile, poetului nu i-a mai rămas altă variantă.

Orice profet nu numai că simte. Atingând planurile subtile, el simte acut unitatea nu doar cu planul familial, ci și cu poporul, cu statul în care trăiește, uneori cu întreaga umanitate. El ia asupra sa bolile și viciile societății și, biruindu-le în interiorul său, el poate salva poporul său și întreaga umanitate.

Pușkin n-a reușit să înfrângă în sine viciile societății, fără iubire și credință acest lucru este imposibil. În destinul său a fost codificată soarta Rusiei. Rădăcinile africane ale poetului, senzualitatea sa au accelerat procesul de trecere de la suflet la conștiință, de la conștiință la trup.

Opera sa principală - „Evgheni Oneghin” - povestește despre omul care a pierdut scopul și sensul vieții. Lui Oneghin a încetat să-i funcționeze sufletul. Sentimentele sale au început să se răcească, compasiunea și mila au devenit pentru el vorbe goale. El încearcă să treacă pe treapta a doua, ceea ce înseamnă poziție socială, bani, putere, însă pierde rapid interesul și în această direcție. În continuare se produce deplasarea spre interesele trupului. Oneghin se întoarce la pasiuni uitate și încearcă să revină la viață: se îndrăgostește de Tatiana pe care a refuzat-o cândva. Dar sufletul său nu este capabil să iubească. Tatiana simte acest lucru și îl refuză. Romanul „Evgheni Oneghin” este începutul degradării actualei generații.

Nu de mult am vizionat filmul care se numește „Voi, cei vii”. La crearea sa au luat parte câteva țări europene. Filmul este prezentat ca o comedie, dar este mai degrabă râs cu plâns. Personajele din film trăiesc ca niște jucării automate. Ei fac treburile obișnuite, comunică, fac dragoste, dar în interiorul lor totul a murit, nu există sentimente.

Un bărbat subtil pe jumătate mort stă întins pe pat, iar pe el s-a suit o femeie, care încearcă să obțină plăcerea sexuală. Iar el. În acest timp. se scobește în nas și încearcă să-și amintească dacă a plătit sau nu toate facturile.

O altă scenă surprinzătoare. Persoane de vază din toată țara s-au adunat la o masă. Se țin discursuri și toasturi patetice. Apoi, în mod neașteptat, toți se urcă pe scaune și încep să cânte imnul. Totul se face în mod ceremonios, atent, la semnal. Inițial, această scenă este puțin înfricoșătoare, deoarece nu este clar ce scop are acest teatru al figurilor de ceară și de ce s-au cocoțat pe scaune. Apoi îți dai seama brusc că arc loc o imitație clară a impulsului emoțional. Anterior, oamenii, uniți de emoții comune și sentimente înalte, săreau la unison, se urcau pe mese și pe scaune, ciocneau și cântau cântece. Explozia de energie trebuia să se manifeste. Acum nu mai există energie. Sentimentele au murit, conținutul a dispărut, însă forma, ritualul se păstrează cu insistență.

Îmi amintesc de un alt erou literar - Peciorin. Și lui sufletul i s-a răcit, a devenit lipsit de viață. El se ghidează după conștiință, statut, superioritate și simte că nu are

viitor. Peciorin posedă o intuiție excelentă. El se uită la un trăgător nesăbuit, care, punându-și în gând să-și încerce norocul, îndreaptă pistolul spre propria frunte, și deodată îi spune: „Veți muri în curând”. În aceeași noapte, un cazac beat îl străpunge cu sabia pe acel om. Între Peciorin și prințesa Mary se naște o poveste de dragoste și, datorită intuiției pe care o posedă, el vede evoluția viitoare a evenimentelor. Plăcerile sexuale și desfătarea fizică nu-l vor salva, el nu vrea să coboare mai departe pe scara care duce în jos. El preferă moartea în locul degradării treptate.

La tel procedează și Lermontov. Am auzit că în copilărie era un băiat crud, îi plăcea să omoare în bătaie găinile, în caracterul lui erau prezente aroganța și superioritatea și nu a putut să le depășească. Țara lui nu avea viitor, iar această moarte iminentă o purta în sine. De aceea n-a vrut să trăiască și căuta instinctiv moartea. Obiceiul său de a ridiculiza și a-și bate joc de alții a dus. În cele din urmă, la deznodământul tragic.

Cu mult timp în urmă am fost la Peatigorsk la casa-muzeu a lui Lermontov. Ghidul, o femeie, ne-a povestit despre evenimentele care au precedat duelul. Lermontov tăcea mereu glume pe seama lui Martinov, care era mic de înălțime, dar purta o haină cercheză și un pumnal marc, ceea ce arăta destul de comic. În momentul în care Lermontov a făcut din nou o glumă pe seama aspectului fizic al lui Martinov, acesta, palid de furie, s-a apropiat de cel care l-a jicnit și i-a spus:

- De câte ori te-am rugat să nu mă insulti de față cu femeile!

Apoi s-a întors cu spatele și s-a dat într-o parte. La sfârșitul serii, Lermontov s-a dus la Martinov și a început să-l calmeze, iar la un moment dat a rostit:

- Poate din acest motiv mă provoci la duel?

- Da, te provoc, a răspuns vehement acesta.

Ce a fost mai departe, toată lumea știe. Conform tragerii la sorti, Lermontov trebuia să tragă primul. El a tras în aer. Martinov, cu sânge rece, a ochit și l-a împușcat pe Lermontov în inimă. După moartea poetului, Martinov a început să fie hărțuit și urmărit în toate chipurile, mulți au încetat să mai comunice cu el, fiind astfel nevoit să plece din Rusia.

Zeci de ani mai târziu, deja nu cu mult înainte de a muri, el a fost găsit de reporteri și întrebat:

- Nu regretați că ați ucis speranța poeziei rusești?

Martinov avea 92 de ani. El a răspuns:

- Dacă mi s-ar oferi încă o dată posibilitatea să-l ucid pe acest ticălos, aș face acest lucru fără ezitare.

Dau din cap uitându-mă la drum. Nu știu cât de mult corespunde acest lucru cu adevărul, dar poate că așa a și fost.

Prin urmare, Rusia a fost condamnată. Pentru a afla soarta unei țări trebuie să vezi ce se întâmplă cu poeții ei. În Rusia, talentele au murit. În Occident, oamenii talentați au devenit homosexuali. În Rusia, poeții nu au vrut să se prefacă în animale și au preferat distrugerea trupului și a conștiinței. Au preferat moartea, în acest

mod încercând să-și salveze sufletul. În Occident, evenimentele s-au derulat mai liniștit: viața a fost trăită lent, degradarea sufletului s-a dovedit a fi un scenariu mai acceptabil.

Imperiul Rus trebuia să se prăbușească și acest lucru s-a și întâmplat. A apărut o nouă conștiință, a apărut o nouă țară. Și au apărut și noi profeți. Numele acestor talentați poeți sunt cunoscute în întreaga lume: Esenin și Maiakovski. Rusia înnoită, care a început să se numească Uniunea Sovietică, a început să aibă o nouă energie și să posede un nou viitor. Această energie nouă și puternică clocotea și își căuta drum spre sufletul tinerilor poeți. Însuflețiți de viitorul nou, luminos, ei erau gata să meargă spre el împreună cu toți, simțind o fericire uriașă.

Esenin era pregătit ca „suflecându-și pantalonii, să alerge după comsomol”. Maiakovski era gata „să calce pe gâtul propriului cântec” pentru a atrage cu placarde tineretul acelor timpuri. Pentru Maiakovski iubirea nu înseamnă deloc credință, capacitate de jertfa și compasiune:

A iubi -
aceasta-nseamnă
în fundul curții
să intri fugind
și până-n noaptea neagră,
cu toporul strălucind,
să tai lemne,
cu propria
forță

jucându-te.
A iubi
aceasta-nseamnă,
să te prăbușești
din așternuturile
rupte de nesomn,
fiind gelos pe Copernic,
socotindu-l
pe el,
și nu pe bărbatul Măriei Ivanovna,
rivalul
tău.

Pentru Maiakovski, dragostea consta în îndrăzneală, putere, supremație morală.

Esenin nu a avut cultul rațiunii ca Maiakovski. „Mi-ar fi mai bine să iasă afară aceea, șleampăta, ca e mai toantă” - a recunoscut el într-una dintre poezii. Conștiința, generatoare de cruzime și satanism, era pentru el insuportabilă. De aceea el compune ciclul de versuri „Rusia cârciumărească”. El a văzut și a simțit cum cultul conștiinței și al viitorului luminos transformă oamenii în demoni. Nu întâmplător, într-una dintre poezii, i-a scăpat sintagma: „Ei, bine, nu beți, diavolilor?” Diavolul amețit de băutură devine mai bun, poetul a simțit acest lucru. Dar sufletul lui totuși a murit.

Credința în Dumnezeu a fost discreditată de reprezentanții înșiși ai religiei. Lui Esenin i se părea că este închisă pentru el calea în acea direcție. Ca într-un

basm rusesc a rămas să meargă la stânga sau la dreapta. Ambele căi erau mortale, iar ca poet, Esenin simțea acest lucru. Actul sexual și alcoolul, moda și excesele i-au prejudiciat tot mai mult sufletul. Rămânea unica și ultima încercare de salvare a propriului suflet: sinuciderea. Oamenii mândri ucid pe alții și nimeresc la închisoare. Sau se sinucid. Oamenii geloși se spânzură.

Dacă plecăm de la logica obișnuită a caracterelor și evenimentelor, Esenin și-a încheiat viața sinucigându-se, iar Maiakovski, judecând după toate datele, a fost ucis. Comuniștii erau pregătiți să împuște oricât de mulți oameni pentru atingerea viitorului luminos. De dragul acestuia ei erau gata de orice crime fizice și morale.

Când noi ne străduim să facem fericit trupul sau spiritul, distrugându-ne în acest caz propriul suflet, finalul tragic este inevitabil. Moartea lui Esenin și a lui Maiakovski, care oricum sunt triste, sunt pe deplin firești.

Îmi întrerup reflecțiile parcurgând o nouă curbă. Farurile cuprind tufișurile, copacii și colinele, care dispar pe dată în întuneric.

Atunci de ce a murit Vîsoțski? Și moartea lui a fost firească? Cât de mult corespundea starea lui cu starea societății? Poate fi considerată moartea lui o condamnare obișnuită a Rusiei?

Dar educația mea fără Vîsoțski este imposibil de imaginat. Pe mine nu m-au educat credincioșii, eu nu am crezut în lozincile comuniste, eu am văzut lipsa de suflet a funcționarilor sovietici, eu nu am avut un exemplu de

imitate. În esență, unicul meu educator a fost Vîsoțski. El a cântat iubirea și moartea, prietenia și demnitatea umană. El a vorbit despre aceea că omul obișnuit, chiar și un criminal, are dreptul la iubire și iertare. Despre faptul că oamenii de la nivelul cel mai de jos al scării sociale pot iubi la fel ca și mulgătoarele vestite, savanții și funcționarii. El a distrus sistemul păgân de caste, care s-a format în Uniunea Sovietică. După Vîsoțski au apărut foarte mulți șansonetiști, dar nici unul dintre aceștia nu a cântat sufletul, prietenia, cinstea și demnitatea. În schimbul cântecelor lui Vîsoțski au apărut idei ca: hoția, tâlhăria, violurile.

Deodată înțeleg de ce a băut el și de ce a trecut apoi la narcotice. Impulsul comunist a expirat, chiar suficient de rapid, în câteva zeci de ani. Fundamentul oricărei societăți umane îl constituie iubirea și moralitatea. Pereții sunt conștiința și știința. Trupul și necesitățile fizice sunt acoperișul. Câte civilizații s-au străduit să construiască pereții și acoperișul cu un fundament slab sau, în general, fără acesta. Totul s-a încheiat prin surprare.

„Dezghețul”, început în Uniunea Sovietică la începutul anilor '60, a produs o nouă izbucnire de energie și un nou viitor. Dar participarea sufletului la acest proces a fost foarte slabă și iar întreaga energie a trecut în conștiință și trup. Din nou i se promiteau poporului sovietic un viitor luminos și tuturor - câte o bucătică de pâine.

Ca profet, Vîsoțski a luat asupra sa durerile și problemele societății și ale poporului. Dar fără iubire și

credință, a fost imposibil să ridici această povară. Vișoțski a simțit că îi moare sufletul. Mai înainte, oamenii aflați într-o situație asemănătoare deveneau sihaștri: plecau în pustiu, umilindu-și trupul și conștiința. Ei se rugau, dezicându-se de toate, iar sufletele lor reînviau și renășteau. Vișoțski a constatat că religia trezită după război se întinde ca o peliculă de ambiție, cupiditate și mercantilism. Multe dintre cântecele sale presimt apocalipsul:

În cârciumi - stofă verde,
Șervețele albe,
Rai pentru săraci și bufoni,
Mi-e ca o pasăre în colivie.
Eu - pe câmpie de-a lungul râului:
Nu luminează - nu întuneric, nici Dumnezeu nu-i!
Iar în câmp deschis - albăstrele,
Lung e drumul.
De-a lungul drumului - o pădure deasă
Cu babe-cloaște,
Iar la capătul aceluia drum - Butucul călăului cu
topoarele.

Societatea sovietică, știința, care procură plăceri și care se închină trupului, sunt condamnate. Și trupul, și conștiința sunt două căi către sinucidere. Religia a încetat să mai ajute la salvarea sufletului, fenomen simțit, de asemenea, de Vișoțski:

În biserică este duhoare și semiîntuneric,
Diaconii fumează tămâie...

Nu, nici în biserică nu este totul,
Nu este totul așa cum trebuie!
Și nici biserica, și nici cârciuma
Nimic nu este sfânt!
Nu, băieți, nu este totul așa!
Nu este totul așa cum trebuie, băieți...

Vîsoțski a înțeles că nici știința, nici religia deocamdată nu pot să-și afle ieșirea din situație. Străduindu-se să-și salveze sufletul, poetul alege calea distrugerii trupului și a conștiinței. La început aceasta a fost alcoolul, apoi în acest proces s-au introdus narcoticele. Cu cât mai puternic se răcea sufletul, cu atât mai nemilos trebuia distruse trupul și conștiința. Vîsoțski știa și înțelegea că aceasta însemna o sinucidere lentă. Dar pentru el sufletul era mai important decât viața. Într-unui dintre cântecele sale, el constata profetic: „Nu vom muri de-o viață chinuită, mai bine printr-o moarte adevărată vom învia!” În fața mea se desfășoară o curbă obișnuită de munte ... Dacă nu ar fi fost Vîsoțski, e puțin probabil ca eu să fi crezut în Dumnezeu. Acele baze ale moralității, pe care mi le-am însușit prin cântecele lui, m-au salvat în clipele grele și m-au dat posibilitatea de a manifesta spirit de sacrificiu, compasiune, concordie. Căci fără toate acestea este imposibil să fii credincios.

„Însă Rusia are totuși o dinamică pozitivă” - mă gândesc eu. Se pare că, pe parcursul ultimelor secole, pe fondul pierderilor, suferințelor și revoluțiilor, sufletul

începe câte puțin să se dezghețe și să reînvie. Desigur, se nasc și se maturizează noi poeți.

Este interesant de știut care va fi destinul lor.

TOATE DRUMURILE DUC LA ROMA

Pe cadranul ceasului este afișată ora unsprezece seara, înjur, scânteind cu farurile, trec în goana mare mașinile din partea opusă. Până la Barcelona mai este circa o jumătate de ora. Cu cinci minute înainte am alimentat mașina, iar ea, mulțumită, mă duce rapid la destinație.

„Este curios, mă gândesc eu, în Franța, pe care am părăsit-o nu de mult, mai întâi alimentezi mașina și apoi plătești banii. La alimentarea din Spania a fost ca și în Rusia: mai întâi plătești, apoi pui benzină”. Spania este asemenea Rusiei în multe privințe. Până în secolul al XVI-lea, aici au fost arabi. S-a întâmplat ca partea de nord a țării „să fie îndreptată cu fața” spre Apus, iar cea sudică - spre Răsărit. Acest fapt a creat o energie unică. Nu întâmplător cântecele de iubire din prezent sună cel mai bine în limba spaniolă. Spaniolii, spre deosebire de mulți alții, nu sunt înnebuniți după bani. Pentru ei munca nu este un țel în sine. Cuvântul preferat pe care-l folosesc ei vorbind despre muncă este „mañana”, adică „mâine”. De aceea, produsele alimentare din Spania nu sunt încă otrăvite. O cunoștință de-a mea și-a petrecut concediul de odihnă vara în Spania, iar toamna a fost la medic pentru a-și verifica starea sănătății. Analizele au arătat o imunitate foarte ridicată, încât și medicul s-a mirat. Dar, când a auzit unde și-a petrecut ea concediul de odihnă, a zâmbit:

- Ce vrei, draga mea? Acestea nu sunt produse alimentare rusești. Trăiește aici o jumătate de an și apoi vino să-ți faci analizele de imunitate.

Energia orientală nu i-a permis Spaniei să devină roaba muncii, afacerilor și prosperității. De aceea, în dezvoltarea economică, Spania a rămas întotdeauna în urma altor țări din Europa. Încă înainte cu vreo 20-30 de ani, spaniolii mergeau la lucru în țările nordice bogate, apoi a început aici turismul în masă. În Spania au năpădit bani ușori și, treptat, acest lucru a început să erodeze cultura spaniolă.

În zonele balneare a năvălit acum valul homosexualilor. Spania este a doua țară după Olanda, care a permis căsătoriile homosexuale. Dacă acum 20 de ani divorțul era practic imposibil în Spania catolică, acum tineretul, pur și simplu, nu se mai căsătorește pentru a nu-și crea probleme. Desfrâul este aici destul de dezvoltat, atmosfera balneară își face treaba. În ultimii ani și printre tinerii locali au apărut mulți homosexuali. Spania este o parte a Europei și suferă influența firească a acesteia.

Mă întorc cu gândul la problemele mele. Multe dintre cele neînțelese mai înainte s-au așezat în mod neașteptat la locul lor. Îmi amintesc de un pacient, pe care am încercat să-l ajut acum vreo cincisprezece ani. Acesta a orbit, iar medicii s-au dovedit neputincioși. Când l-am diagnosticat, am văzut în subconștientul lui o puternică gelozie, agresivitate față de femei, insuportabilitatea jignirii venite din partea oamenilor apropiați. Și, firește,

prima lui soție l-a înșelat. La exterior, omul poate accepta situația, dar dacă el nu simte voința divină în tot ceea ce se petrece, devine imposibil să accepte corect pierderea, durerea. Problemele lui s-au transmis fiului și acesta ar fi putut să moară. Tatăl, asigurându-și fiul, a orbit.

I-am spus că trebuie să-și învingă gelozia, să alunge supărarea pe cei care au întrerupt relațiile cu el. Să păstreze iubirea și să-i ierte pe cei care l-au trădat, care l-au înșelat. El a îndeplinit exact toate instrucțiunile melc, dar efectul a fost nul, ceva în interior nu-i dădea pace. M-am străduit să găsesc în subconștient programele agresive, căci tocmai ele provoacă îmbolnăvirea.

- La zece ani după nașterea fiului vi s-a conectat un puternic program de autodistrugere, i-am comunicat eu. Nu mai voiați să trăiți.

El a căzut pe gânduri și apoi a spus posomorât:

- Nicidecum! Este adevărat că pe atunci mă aflu la închisoare, complet nemeritat. Dar nu am fost trist, ci m-am făcut și mai rău.

Pe atunci eu nu am dat importanță acestei fraze. I-am văzut gelozia și l-am ajutat să se lupte cu ea. Dar în cele din urmă am înțeles că metoda mea nu are forță și ne-am luat adio.

- Eu vă respect și voi fi corect cu dumneavoastră, a spus el, dar nu cred în metoda dumneavoastră.

Atunci nu știam că gelozia este o trufie mascată. Când cultul conștiinței, idealurilor și al viitorului trece dincolo de „linia roșie”, atunci, pentru a supraviețui, omul

pierde, schimbă direcția și trece de la spiritual la material. Trufașul de ieri se transformă într-un om gelos și dacă tratezi doar gelozia, efectul va fi minim pentru că nu a fost înlăturată cauza.

Când vedeam orbi, consideram că aceștia sunt victime ale geloziei. Și aveam dreptate, dar numai în parte. Tocmai ura orbește ochii, imposibilitatea de a accepta eșecul viitorului, umilirea propriului statut social, pierderea controlului asupra teritoriului. Trufașul va fi întotdeauna gelos, că vrea ori că nu vrea. Dar, din păcate, atunci nu știam acest lucru, pentru că n-am putut să înțeleg în ce mod se transformă gelozia în mândrie și invers.

În Biblie se amintește numai de două păcate principale. Primul este păcatul diavolului, adică cultul spiritualității.

Acesta este păcatul unei ființe imateriale. Cel de-al doilea este păcatul Evei, adică omul, care a dobândit trup, începe să depindă de instincte și să uite de originea sa divină. De aceea am redus toate păcatele la gelozie și mândrie.

Pe urmă s-a dovedit că există o verigă principală - sufletul. În aceasta se contopesc două fluxuri de energie, bărbătesc și femeiesc. Tocmai în suflet pot exista gelozia și trufia. Sufletul naște spiritul și trupul. De aceea, când dependența de material sau de spiritual devine mortală, omul transferă subconștient interesele în partea opusă, străduindu-se să supraviețuiască. Aveam pacienți, la

care și gelozia, și trufia depășeau nivelul mortal. De regulă, ei aveau boli incurabile sau letale.

- Aveți puține șanse de supraviețuire, avertizam eu cinstit. Cred că în situația dumneavoastră puteți doar să uitați de toate și să mergeți numai la Dumnezeu, căci aceasta este șansa dumneavoastră.

Și adesea oamenii se însănătoșeau. Acum știu de ce. Prin aspirația personală către Creator și prin iubire, ei își purificau sufletul, iar sufletul începea să reînvie. Iubirea față de Dumnezeu anulează dependența de material și spiritual. Agresivitatea se atenuează și bolile dispar.

Pe atunci nu știam că ura față de oameni se transformă pe loc în autodistrugere, iar pe planul subtil se manifestă ca lipsă a dorinței de a mai trăi. La nivelul sufletului, noi toți suntem unici, de aceea ura față de alții, adică dorința sub- conștientă de a distruge pe altul, se transformă pe loc în ură față de tine însuși și se produce autodistrugerea. Treptat, această ură poate ieși la suprafață sub forma depresiei, tristeții, a lipsei dorinței de a mai trăi. Întrucât noi percepem sufletul în zona pieptului, această zonă suferă când sufletul începe să se usuce.

Mai înainte, eu diagnosticam identic problemele legate de plămâni: o mare trufie. Acum înțeleg următoarele: trufia înseamnă concentrarea pe aspectul spiritual al omului. Ea începe atunci când sufletul slăbește, încetează să mai funcționeze. De aceea, problemele cu plămânii, cu inima, pot fi numite problemele lipsei de suflet. În prezent, în toată lumea, pe

primul loc se află bolile cardio-vasculare. Așadar, oamenii au probleme cu sufletul. Este adevărat că acest lucru se vede și cu ochiul liber.

Nu de mult, pe Internet, am dat de un articol interesant. Autorul face o analiză strălucită a psihologiei moderne și comunică niște fapte uimitoare. Foarte mulți psihologi renumiți au murit de boli ale inimii, cancer sau de congestie cerebrală. Și acest fenomen nu este întâmplător. Deși cuvântul „psihologie” provine din cuvântul „suflet”, psihologia este, cu toate acestea, o știință materialistă. Psihologia îl percepe pe om ca trup și conștiință și ignoră noțiunile de „suflet” și „moralitate”. Autorul articolului trage următoarea concluzie: concepția eronată a psihologiei moderne ucide liderii și dăunează tuturor pacienților. Am fost plăcut surprins să constat că studiile melc nu sunt singulare. Oamenii încep să conștientizeze caracterul catastrofal al concepției de bază a științei modeme.

Concentrarea asupra conștiinței, asupra viitorului determină pierderea acestora. Adesea, după aceasta, urmează orbirea, cancerul, congestia cerebrală, dacă procesul de alunecare de la suflet către conștiință se desfășoară lent. Dacă degradarea sufletului se produce rapid, atunci suferă inima și plămânii.

„Lumea este amenințată de epidemia debilității mintale”, citesc eu titlul unuia dintre articole. Nimeni nu știe că la început s-a răspândii epidemia imoralității. Ea s-a realizat prin pierderea credinței în Dumnezeu, prin dezicerea de religie în războaie, în revoluții sexuale. După

această epidemie a început următoarea: cultul conștiinței și pierderea acesteia, în prezent, această tendință trece în următoarea fază - cca a cultului păgân al trupului. Iar mai departe, descompunerea și bolile. Astfel și-a încheiat existența democrația greacă.

Încep să mă gândesc cât de divers poate să arate pierderea viitorului. Cu vreo doi ani în urmă, la un seminar în Israel, am citit un mesaj neașteptat.

„Fiul meu cel mic, scria o femeie, repetă deja de câțiva ani că nu dorește să devină adult. El vrea să rămână mic pentru totdeauna. Toate dovezile în favoarea maturizării nu ajută. Totodată, înțelegând faptul că totuși va trebui să se maturizeze, el spune că va fi bogat și va cumpăra de toate pentru mama - casă, mașină și așa mai departe. Și că ea nu se va îngriji de nimic”.

„În toate acestea există o oarecare contradicție ciudată, a scris femeia. Simt că pe fiul meu îl amenință o primejdie”.

Am citit bilețelul și am clătinat din cap. Intuiția rareori induce în eroare o femeie.

- Practic, fiul dumneavoastră nu are viitor și el simte acest lucru. Maturizarea pentru el înseamnă moartea. Nu are energie pentru a deveni adult. Va reuși să supraviețuiască numai în cazul unei grave îmbolnăviri incurabile. Aceasta îi va aminti subconștient de moarte, în fiecare clipă, îi va aminti de faptul că nu are viitor. În mod reflex, el se va îndrepta către iubire, către Dumnezeu și acest lucru îi va permite să-și reconstituie viitorul picătură cu picătură.

M-am uitat în sală și am simțit disperarea femeii care a scris bilețelul.

- Știți, nu de mult am fost la Ierusalim. Am sosit aici cu mașina, seara. Pe stradă erau puțini trecători și eu, din curiozitate, am început să-l diagnostichez pe fiecare om pe care îl vedeam. Și la toți aura era foarte asemănătoare cu aura fiului dumneavoastră. Senzația a fost ciudată. Citind biletul dumneavoastră, pot să spun că aceasta este nu numai problema fiului dumneavoastră, ci, probabil, a întregului popor din Israel. Cultul spiritualității, al viitorului îl poate ascunde de noi pe Dumnezeu. Evreii credincioși citesc permanent Tora. Da, în Tora sunt ascunse informații colosale, fără ea civilizația europeană pur și simplu n-ar fi apărut. Dar când omul îl cunoaște pe Dumnezeu numai cu conștiința, uitând de propria inimă, acest lucru duce inevitabil la probleme mari.

- Ce-i de făcut în situația fiului dumneavoastră? am continuat eu, adresându-mă sălii. De ce vă promite el că vă va cumpăra o casă, o locuință, o mașină? Pentru că țelul lui principal subconștient este viitorul și bunurile viitoare. La el iubirea se transformă în asigurarea viitorului. Cu cât visează mai mult la o casă bună și o mașină, cu atât mai repede i se epuizează rezervele viitorului. El își simte moartea și nu vrea să se maturizeze. Copiii au o mare intuiție, până la maturizarea sexuală toți copiii sunt clarvăzători.

Înțeleg că mulți mă vor întreba: „Dar cum să visezi?” Să visezi este posibil și necesar, astfel ne construim

viitorul. Trebuie să înțelegem principalul: adevărata fericire este sentimentul iubirii din suflet. Nu este iubire nici în trecut, nici în viitor, ea este numai în prezent, pentru că în planurile cele mai subtile nu există trecut și viitor. Acolo spațiul și timpul sunt comprimate și totul se vede ca prezent. De aceea, putem obține adevărata fericire numai în momentul prezent. De aceea. Buda spune: „Numai aici și acum”.

În filozofia indiană se consideră că sunt două păcate principale, doi diavoli. Aceștia doi sunt: diavolul atașamentului și diavolul renunțării. Buda cu ajutorul părinților săi s-a învăluit în confort, bunăstare, a pătruns în lumea atașamentelor. Părinții voiau ca fiul lor să fie absolut fericit. Bolnavii, schilozii și morții erau ascunși de ochii tânărului prinț. Apoi el a văzut un mort și a înțeles că desfătarea nu poate fi veșnică. A plecat în pădure și a renunțat la toate. I-a căzut părul, trupul lui sleit de puteri era în pragul morții. Atunci Buda a înțeles că extremele nu-i permit să cunoască adevărul și a început să vorbească despre calea de mijloc.

Dacă este să vorbim în limbajul studiilor mele, la început Buda s-a aflat într-o fericire trupească, care nega toate celelalte. Apoi el a renunțat la trup și a adoptat fericirea spirituală. În cele din urmă, el a înțeles că nici aici nu este adevărul. El a înțeles că trebuie să aspire către suflet, care înseamnă în același timp și plăcere, și renunțare. Când sufletul intră în comuniune cu Dumnezeu, energia care îi vine îl face fericit. Mai târziu, în Grecia Antică, această stare era numită *catharsis*.

Sufletul explodează din cauza supraîncărcării cu sentimentul iubirii, iar această energie o împarte lumii întregi.

Pe acele vremuri, în iudaism, a apărut un mare număr de zei diferiți, monoteismul s-a transformat pe neobservate în păgânism. Pentru a se ridica deasupra păgânismului și pentru a salva sufletul pe care oamenii începeau să-l piardă, Buda a început să propovăduiască învățătura despre *nirvana*. Nu trebuie să te închini unui zeu concret, ci trebuie să te închini sentimentului, stării interioare care ne unește cu cauza primordială. Această stare a fost numită *samadhi*. În principiu, tot ceea ce a făcut Buda este prototipul a ceea ce a săvârșit Iisus Hristos. Buda a așezat sentimentul iubirii deasupra valorilor materiale și spirituale. Ca urmare, destabilizarea conștiinței a devenit una dintre direcțiile principale în budism. Creștinismul a creat formula genială „*Dumnezeu este iubire*” și, de asemenea, a ridicat pe oameni deasupra materialului și spiritualului.

Am căzut pe gânduri uitându-mă în sală și apoi am continuat:

- Înțeleg că dumneavoastră așteptați de la mine recomandări concrete pentru salvarea fiului. Pentru început acceptați eșecul viitorului în toate formele. Acceptați acest lucru ca o salvare a iubirii față de Dumnezeu. Renunțați la judecarea oamenilor, nu vă supărați pe aceia prin care vi s-a dat distrugerea viitorului. Prin pocăință anulați nemulțumirea de sine și față de destinul dumneavoastră când erați tratată cu

nenorociri și umilințe. Pentru omul care trăiește prin conștiință, statutul social, superioritatea față de alții constituie una dintre principalele forme ale fericirii. Acceptați orice umilință ca o salvare. Agresivitatea față de iubire, adică față de Dumnezeu, se manifestă nu numai în blamarea altora, dar și în nemulțumirea față de sine și față de propriul destin.

Înainte de conceperea copilului și în timpul sarcinii, pentru a pătrunde energia divină, femeia trebuia să treacă prin umilirea umanului. Acceptați orice nenorociri ca pe o salvare și mulțumiți-i lui Dumnezeu pentru ele. Să mulțumiți oamenilor prin intermediul cărora sunt date nenorocirile și să mulțumiți bolii ar fi ceva prostesc și absurd. Nu-l iubești și nu-i mulțumești scalpelui chirurgului, ci trebuie să mulțumești medicului.

Cu cât aspirația către iubire și către Dumnezeu va deveni mai importantă pentru dumneavoastră decât aspirația către viitor, cu atât mai mult veți reuși să transmiteți această tendință sufletului fiului. Atunci acestuia i se va deschide un nou viitor, iar el va trăi și se va bucura de dumneavoastră. Important este să nu așteptați vreun rezultat de la propriile schimbări. Ele pot apărea, în medic, după 3-6 luni, reflexele se formează într-o perioadă aproximativ similară de timp. Iubirea față de Dumnezeu trebuie să existe la nivelul reflexului, apoi la nivelul instinctului, și anume al celui important. Numai atunci veți primi o energie reală pentru supraviețuire.

În ziua următoare, a avut loc încheierea seminarului. Pe neașteptate, s-a apropiat de mine o femeie și, jenată, a spus:

- Știți ce a spus fiul meu astăzi de dimineață? Că el vrea foarte mult să devină adult. Știți, sunt pur și simplu fericită.

- Să nu cădeți în euforie, am prevenit-o eu. Vi s-a dat un avans, trebuie să-l mai prelucrați. Fie ca îmbunătățirea exterioară bruscă să nu vă seducă. Iubirea față de Dumnezeu este pentru totdeauna. Iar propriile schimbări prin iubire sunt, de asemenea, pentru totdeauna.

Îmi vine în minte alt caz. Eram deja în Rusia când m-a sunat o cunoștință din Israel.

- Vă rog mult să ajutați o femeie. A fost la toate seminariile dumneavoastră și de câteva ori la consultație. Iar acum se pare că fiica ei este pe moarte. Acum, ea refuză, practic, orice fel de mâncare, mănâncă numai puțin păsat și frunze de varză, a slăbit foarte mult. Situația este pe zi ce trece tot mai rea.

Eu nu mai dau consultații. Dar, pentru acest caz, mi-am dorit să fac o excepție. Ce s-a putut întâmpla cu femeia căreia îi erau cunoscute cercetările mele? Am încercat să obțin informații de la ea, de la distanță, și se pare că tabloul începea să se contureze.

- Bine, am spus eu, mâine de dimineață o voi suna. Transmiteți-i ca măcar în interior să se pregătească.

A doua zi de dimineață am format numărul de telefon.

- Vă amintiți de mine? m-a întrebat femeia.

- Îmi amintesc, i-am răspuns eu, și țin minte problema dumneavoastră principală. Atunci am numit-o spiritualitate, cultul idealurilor. Așadar, nici acum nu înțelegeți ce se întâmplă cu fiica dumneavoastră?

- Nu înțeleg, a rostit ea disperată.

- Bine, atunci altă întrebare: care este viața personală a fiicei dumneavoastră?

- Acum un an ea s-a căsătorit.

- După aceasta starea ei s-a înrăutățit, nu-i așa?

- Da, așa este, a confirmat femeia. Mai mult, înainte de căsătorie ea a avut o situație foarte neplăcută. Au început problemele la ochiul drept - acesta a început să orbească evolutiv. Medicii au consultat-o și și-au desfăcut brațele a nedumerire. Nu au putut găsi cauza și au spus că ochiul este condamnat. Atunci ea și-a amintit parabola despre sărmanul Iov, cum i-au fost trimise acestuia nenorociri, moartea celor apropiați, dar el a acceptat voința divină, iar Dumnezeu l-a răsplătit pentru smerenia sa. Fata a început să se roage și să accepte orbirea și, deodată, s-a produs o îmbunătățire bruscă. Medicii erau șocați. Ei și-au desfăcut mâinile a nedumerire și au spus că acest lucru este imposibil.

Atunci mi-a venit în minte faptul că, potrivit subiectului biblic, copiii morți ai lui Iov i s-au născut din nou în trupuri noi, noile lor nume demonstrând aceasta. Cât de puternică trebuie să fie aspirația omului evlavios față de Dumnezeu și cât de pur trebuie să fie sufletul lui pentru ca să-i fie permis să nască a doua oară proprii copii.

- Deci acum starea psihologică a fiicei este mai proastă?

- Da, foarte proastă, a răspuns femeia.

- Dar care este opinia medicilor?

- Pentru medici totul este simplu: trebuie s-o hrănești cu forța. Propun s-o interneze în spital și s-o hrănească prin perfuzii intravenoase.

- Bine. am spus eu, încă o întrebare. Răspundeți-mi, vă rog: ce este omul, din ce este compus?

Ea s-a gândit o clipă și apoi a spus:

- Este format din trup, suflet și spirit.

Și îndată s-a corectat:

- Este format din trup, spirit și suflet.

- Ați făcut o mențiune, și nu întâmplător, am oprit-o eu. În subconștientul dumneavoastră principal este spiritul. Dar în iudaism ce este mai important: spiritul sau sufletul?

- Spiritul, a spus ea.

- Dacă spiritul este mai important, nu veți reuși să îndepărtați de la sine dependența față de conștiință, față de viitor. Nici să acceptați umilințele nu veți putea. Iar pentru a naște un copil sănătos, de obicei, femeia acceptă umilințele venite de la soț și-l iartă. Fiica dumneavoastră nu va putea să facă acest lucru. În subconștientul său, prioritățile sunt aranjate ca betonul armat: pe primul loc se află viitorul, idealurile, spiritul. Când ea se pregătea să se căsătorească, pe planul subtil au început să se deruleze scenariile viitoarelor corelații și ca răspuns s-a declanșat ura. În subconștient, omul reacționează la

evenimentele viitoare la fel ca și în conștiință - asupra a ceea ce se produce în prezent. Ura față de propriul soț este o încercare de a-l ucide pe el și pe copiii legați de acesta. Dar aceștia sunt și proprii copii. De aceea, programul se desfășoară în toată amploarea lui și începe s-o ucidă. Ura îi întunecă ochii. Partea dreaptă este legată de viitor, de aceea suferă ochiul drept.

- Dar de ce refuză mâncarea?

- Pentru ca sufletul să se învioneze și să primească energie, trebuie să fie frânate funcțiile trupului și spiritului. Pentru hrănire, pentru necesitățile fizice ale trupului se consumă multă energie. Ea se străduiește să frâneze acest proces pentru a-și înviora întrucâtva sufletul. Dar întrucât sistemul priorităților este deplasat brusc în partea viitorului, energia nu se reface. Fiica dumneavoastră își amplifică în mod reflex umilirea trupului ca unic mecanism de salvare. În principiu, este o situație fără ieșire.

Am simțit disperarea femeii, dar ea trebuia să cunoască adevărul.

- Dacă dependența față de viitor nu poate fi îndepărtată, fiica dumneavoastră nu are șanse, i-am spus eu.

S-a făcut o pauză lungă, apoi a urmat întrebarea:

- Cum să lucrez?

- Chiar dacă fiica dumneavoastră va muri, acest lucru nu trebuie să influențeze iubirea față de Dumnezeu, am răspuns. Copiii sunt viitorul nostru și nu trebuie să închidă de noi comuniunea cu Creatorul. Corpul și

conștiința noastră nu pot percepe iubirea, acest sentiment fiind perceput de noi numai cu sufletul. De aceea, sufletul este mai important decât conștiința. Iubirea este mai importantă decât viitorul, mai importantă decât conștiința și spiritualitatea. Parcurgeți prin pocăință toate momentele de dezicere față de iubire. Rugați-vă nu numai pentru sine, ci și pentru neamul dumneavoastră. Rugați-vă pentru poporul dumneavoastră, pentru ca să se retragă de la el agresivitatea față de iubire și de Dumnezeu din cauza cultului viitorului.

Porunca principală a Torei glăsuiește așa: „Dumnezeu este unul”. Alături de aceasta se află o altă poruncă supremă: „Iubește-l pe Dumnezeu mai presus de toate”. Într-adevăr, aceasta este una și aceeași poruncă. Gradul cel mai ridicat al unității ajunge la noi prin sentimentul iubirii. Așadar, noi putem încerca iubirea supremă și desfătarea supremă numai tinzând către Creator. Dacă pentru noi regulile, principiile, legile sunt mai importante decât iubirea, atunci noi, subconștient și pe neobservate, deplasăm valorile principale în partea viitorului. Și sufletul nostru începe treptat să se stingă. Și nu numai sufletul unui om, ci al întregului popor.

- Vă va fi greu să învingeți cultul conștiinței, am continuat eu. Omului mândru îi este imposibil să-l ierte pe acela care s-a comportat imoral și a trădat. Sufletul dumneavoastră se va împotrivi acestui lucru, dar aceasta este șansa dumneavoastră. Eu nu cunosc alte căi.

Femeia mi-a mulțumit, iar eu am pus receptorul în furcă. Peste vreo zece zile, din interes, am sunat din nou și am aflat că situația, practic, nu s-a schimbat.

- Vedeți dumneavoastră, i-am spus eu femeii, natura ne vindecă conform sistemului „cui pe cui se scoate”. Dacă ați urât pe cineva din cauza unor bani pierduți, dumneavoastră trebuie să vi se dea aceeași situație cu o pierdere și mai mare. Trebuie să iertați persoana din cauza căreia s-a produs o nouă pierdere, iar atunci atașamentul față de bani se va micșora. Dacă o femeie și-a urât soțul din cauza umilințelor, l-a disprețuit pentru faptul că se comporta nedemn, s-a supărat din cauză că prin intermediul lui au venit nenorocirile pentru purificarea sufletului, atunci totul trebuie să se repete. Și dacă acum ea îl va accepta și-l va ierta, văzând în aceasta voința divină, atunci ea va supraviețui și va putea să aibă copii. Dar întrucât soțul nu face nimic în acest sens, atunci, mai degrabă, va veni o boală. Sufletul trebuie să se purifice cumva înainte de nașterea copiilor.

- Dar știți, mi-a spus pe neașteptate femeia, după telefonul anterior, pe ginerele meu parcă l-a apucat ceva. Se repede la fiica mea, tot timpul o umilește și o jignește. Dumneavoastră ce ziceți, oare e bine?

- Foarte bine, am spus zâmbind. Murdăria a început să iasă din sufletul ei. de la copiii ei. Soțul simte acest lucru și reacționează corespunzător. Ea să se roage și să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru salvare și sprijin.

În minte îmi vine o altă conversație. La cursuri, de multe ori am vorbit despre aceea că bogăția închide față

de noi iubirea de Dumnezeu. La femeile frumoase, inteligente și deosebite bogăția acestora - frumusețea și spiritualitatea - este mai subtilă, de amploare și mai periculoasă decât la celelalte. De aceea, femeile frumoase, inteligente și cu voință rareori pot suporta umilirea. Ele s-au obișnuit să primească , nu să dea, de aceea au probleme cu iubirea. Corespunzător, ele au șanse minime de a avea copii sănătoși. Adesea se întâmplă ca ele să fie sterile, sau copilul să aibă o boală gravă sau să se producă moartea timpurie a copiilor.

Nu de mult am stat de vorbă cu o doamnă, care ocupa o funcție importantă.

- Fiul meu are o viață personală complet dezorganizată, s-a confesat ea.

- Nu considerați că acest fapt este legat de dumneavoastră?

- Interesant, în cel fel?

- Dacă fiul dumneavoastră se va căsători, se va conecta pe dată mecanismul de purificare a viitorilor copii. Lui Dumnezeu nu-i sunt necesar drăcușorii, iar fiul dumneavoastră nu va putea suporta purificarea. Mai curând va muri. De aceea moartea lui se amână datorită faptului că el nu poate să-și găsească o femeie normală pentru crearea unei familii. Dacă omul nu are viitor, crearea unei familii este pentru el o sinucidere.

- Ce pot să fac?

- Să acceptați trădarea ca pe o salvare, i-am spus.

Ea m-a privit fix.

- Ce credeți, sunt un om puternic?

-Da.

- Dar eu nu pot suporta trădarea. Pentru mine este un lucru imposibil.

Am zâmbit uitându-mă la ea.

- Dar ce părere aveți, eu sunt un om puternic?

Ea m-a privit apreciativ, apoi a clătinat din cap:

-Da.

- Nici cu n-am putut accepta și ierta trădarea, deloc. Dar, spre deosebire de dumneavoastră, eu pot să diagnostichez și la mine procesele se desfășoară foarte repede. Și când nu voiam să iert, eu, spre deosebire de dumneavoastră, vedeam ce se va întâmpla cu copiii mei.

Acum aproximativ douăzeci de ani a fost o situație în care am fost trădat din nou. Mi-am spus în gând: „Niciodată nu voi ierta!” Dar după o oră, fiica mea cea mică începea să tușească și să se sufoce, iar eu am văzut în planul subtil că plămânii ei vor înceta dintr-o clipă în alta să mai funcționeze. Am înțeles că va muri în câteva zile. Și atunci am ridicat mâinile și am spus: „Mă predau, voi accepta orice situație și îi voi ierta pe toți cei care m-au trădat. Înțeleg că ei nu au nici un amestec”. Fetița mea avea imaginea completă a ceea ce se numește pneumonie. După o jumătate de oră au dispărut și cele mai mici indicii ale bolii.

Când vă hotărâți dacă să iertați sau nu persoana care v-a jignit, vi se pare că alegeți între umilință și demnitate. Într-adevăr, alegerea dumneavoastră arată cu totul altfel. Alegeți una dintre cele două variante - fie moartea fiului,

fie viața. Această alegere depinde de dumneavoastră. Hotărârea este a dumneavoastră.

Îmi vin în minte și alte cazuri. Cât de naivi suntem adesea în ceea ce privește viața, câte prostii facem din cauza opiniilor noastre greșite. Timpul trece, iar pietrele aruncate se cuvine să fie strânse.

De curând mi s-au comunicat problemele unei doamne, cu care m-am cunoscut acum vreo cincisprezece ani. Acum i s-a tăcut o operație în legătură cu o ocluzie aderențială și cu un volvulus al intestinului subțire. Circulația sangvină nu s-a refăcut, iar starea ei era complicată. Ea a spus că are încredere doar în mine. Au trecut cinci zile de la operație. Știu că, dacă în cca de-a opta zi intestinul nu începe să funcționeze, aceasta înseamnă aproape garantat moartea. Chiar și fără o diagnosticare, am simțit deodată că există o problemă, dar nu la ea, ci la copiii ei. Am sunat-o pe mama ei și m-am interesat de starea de sănătate a pacientei mele de odinioară.

- Foarte proastă, mi-a răspuns mama.

- Are copii?

- Da, un băiat de 15 ani.

Am privit biocâmpul băiatului și m-ara lămurit.

- Nepotul dumneavoastră nu are zile multe, i-am spus eu, nu are viitor. Cu câțiva ani în urmă. trebuia să întâlnească prima iubire, care i-ar fi adus multă durere și multe suferințe. El nu este pregătit deloc pentru un eșec al viitorului, adică al speranțelor, idealurilor, visurilor. De aceea, moartea lui trece la mamă și pe locul

neted apare o problemă foarte complexă de sănătate. Este necesar acum ca fiica dumneavoastră să salveze viața fiului ei. Ea trebuie să-și trăiască din nou tinerețea și orice umilire a trupului, spiritului și sufletului s-o accepte ca pe o salvare a copilului. Orice fel de umilire a destinului, bunăstării, trădarea, minciuna, nedreptatea trebuie acceptate și trebuie să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru salvarea și purificarea iubirii. Fiica dumneavoastră este un om deosebit și foarte spiritual, ea este legată de lumea artei. Pentru ea, spiritualitatea a devenit pe neobservate mai importantă decât iubirea. La început, când frumusețea acoperă iubirea, adică forma acoperă conținutul, acest fapt arată destul de atrăgător. Dar, apoi, frumusețea fără iubire se transformă într-o monstruozitate și după aceea moare. Când acest lucru se petrece cu femeile, de obicei lovitura vine asupra copiilor. Uneori, dacă copilul este pur, păcatele părinților se întorc asupra lui și părinții iau asupra lor posibila moarte a copilului.

- Când veți suna mai suna? a întrebat femeia.

- Niciodată, i-am răspuns. Aceste informații sunt suficiente pentru a-și salva copilul și a se salva pe sine însăși. Astăzi și mâine am cursuri, iar poimâine voi pleca. Transmiteți-i fiicei dumneavoastră salutările mele.

Am pus receptorul în furcă. Acum ei au o șansă. Dacă aș fi promis s-o sun din nou, puțin probabil să fi apărut schimbări reale. Ei și-ar fi pus speranța în mine, în ajutorul meu, dar de sperat trebuie să speri în Dumnezeu. Numai iubirea pentru El poate salva, poate

schimba destinul omului. Și aici nimeni nu trebuie să se amestece. Iar modificările au început pe planul subtil, am văzut imediat acest lucru. După două zile, înainte de a mă urca în tren, am sunat.

- Care este starea fiicei dumneavoastră? m-am interesat cu.

- Este mai bine, mi-a spus cu bucurie mama.

N-am mai pus alte întrebări despre sănătatea fiicei.

- Apropo, nepotul dumneavoastră este pregătit să se roage, este gata să ierte?

- Desigur, a răspuns femeia, în toate aceste zile el a mers la biserică și s-a rugat.

- Dar ce fel de rugăciuni erau?

- Este o rugăciune canonică pentru însănătoșirea bolnavilor.

- Închipuiți-vă, am spus eu, boala mamei a salvat viața fiului, iar el, la biserică, se roagă pentru ca boala să dispară. Adică, în esență, el s-a rugat disprețuindu-și moartea. Și dumneavoastră credeți că această rugăciune trebuia să acționeze?

- Ce grozăvie, a rostit femeia. Atunci cum trebuie să te rogi?

- Noi ne rugăm pentru a reface și a întări legătura cu Dumnezeu, am început eu să-i explic. Așadar, trebuie să ceri iubire, nu sănătate fizică. Boala, umilindu-ne trupul și distrugându-ne viitorul, ne învie sufletul și ne împinge spic iubire. De aceea, când ne adresăm lui Dumnezeu și-l rugăm să ne vindece trupul, noi, practic, cerem să fie prejudiciat sufletul nostru. Vă amintiți ce spuneau

apostolii: boala nu dă voie oamenilor să păcătuiască. Aceiași apostoli afirmau: „*Iubirea acoperă o mulțime de păcate*“. De aceea spuneți-i băiatului ca în rugăciunea sa să repete că fericirea supremă este pentru el iubirea și comuniunea cu Creatorul. Fie ca prin pocăință el să distrugă orice dezicere de iubire sub forma jignirii, urii sau a mahnirii. Pentru început, acest lucru va fi suficient.

Trebuie să se înțeleagă faptul că cea mai importantă bogăție și fericirea vin nu din trup, care se află în prezent, nici din spirit, care se află în viitor. În mod real, adevărata fericire vine prin sufletul aflat în comuniune cu Dumnezeu. O jumătate a sufletului nostru este veșnică și se află în Creator, iar cea de-a doua jumătate este îndreptată către această lume. Dacă suntem atrași de plăcerile legate de trup și spirit, în acest caz omenescul imediat începe să acopere veșnicul și divinul. Atunci sufletul nostru începe să sărăcească și să decadă. Dacă nu există sănătate sufletească, nu are nici un sens să vorbim despre sănătate fizică și spirituală.

Ne-am luat rămas bun. Pe parcursul acestor două - trei zile s-a produs ceva ce poate fi numit minune. Omul condamnat a primit o șansă de salvare. Tânărul trebuia să moară, iar acum, cel mai probabil, el va trăi. Și singurul lucru pe care l- a făcut - și-a aranjat corect prioritățile în interiorul său.

Cu cât se dezvoltă mai bine medicina actuală, corpul medical, cu atât mai mult se nasc copii bolnavi și apar maladii incurabile. Doar că cel mai bun medicament, despre care nici nu bănuiește medicina modernă, este

prima, principala poruncă din Biblie, care spune:
„Iubește-l pe Dumnezeu mai presus de orice pe lume”.

„ȘI DUHUL LUI DUMNEZEU PLUTEA DEASUPRA APEI”

Orice proces din Univers repetă întregul ciclu al dezvoltării acestuia. Impulsul divin al iubirii a purtat în sine ceea ce numim informații, energie, timp, spațiu și materie. La început a apărut germenul informațional. Timpul a început să se descopere, divizându-se în cauză și efect. Au apărut mișcarea, energia. Cu cât este mai mare diferența în timp între cauză și efect, cu atât este mai multă energie, mișcare, cu atât sunt mai multe forme noi de evoluție. Astfel, la baza oricărui proces stă germenul informațional, care determină cursul evenimentelor.

Viața modelează istoria Universului. Orice spectacol modelează viața. Stanislavski a introdus noțiunea de germen al rolului. Orice ar fi făcut un personaj, oricât de variat ar fi fost comportamentul lui, la bază stătea întotdeauna motivul principal. imaginea principală a tuturor acțiunilor acestuia. În fiecare spectacol trebuia să existe punctul culminant, adică scena în care se lămurea întregul înțeles al evenimentelor petrecute. Scena în care timpul se contractă într-un punct.

Toate evenimentele vieții noastre sunt legate laolaltă cu un fir invizibil. Vrem sau nu vrem, toate acțiunile noastre sunt determinate de câteva motive principale. Iar acestea, la rândul lor, provin din imaginea interioară unică, în care este îngrămadită concepția noastră despre lume. Acesta este sistemul nostru de valori, ierarhia

tuturor scopurilor noastre, atitudinea față de alții și față de sine. Această imagine principală se stratifică în alte două imagini, denumite instincte, și toate acestea trebuie să se contopească într-un singur germen. Noi numim această imagine interioară unică personalitate. În ea se ascund modelele emoționale ale comportamentului nostru, viziunea spirituală asupra lumii, de asemenea, toate faptele noastre viitoare.

Orice faptă a noastră provine din imaginea interioară, în care aspirația subconștientă se unește cu cea conștientă. Cu cât este mai mare consistența informațională a imaginii, cu atât mai ușor îi este omului a se orienta în lumea înconjurătoare și a supraviețui.

Pentru ca o turmă de animale să nu moară, ea trebuie să aibă un centru informațional. Rolul acestuia este îndeplinit de conducător, care trebuie să aibă o intuiție dezvoltată, experiență și energie. De obicei, conducător este cel mai puternic mascul, dar, uneori, intuiția și experiența se dovedesc a fi mai importante. Forța spirituală înseamnă mai mult pentru supraviețuirea strategică decât forța fizică.

Într-o mulțime de oameni, unde există noțiunea de religie, germenul informațional, fiind unic, se divide la exterior în două contrarii: tactica și strategia. Cu tactică conducătorul tribului comandă; aceasta înseamnă inteligență, experiență, forță. Cu strategie comandă șamanul sau preotul - el răspunde de tot ceea ce este în legătură cu subconștientul nostru. Cele două emisfere ale creierului uman sunt organizate astfel. Cea stângă este

legată de conștiință, experiență, logică, adică de prezent și trecut. Cea dreaptă este legată de imagini, emoții și este orientată mai mult spre viitor. Această unire a trecutului și viitorului sporește consistența imaginii, a germenului care determină comportamentul individului, familiei și tribului.

Din vremuri imemorabile, principalul model al comportamentului uman a fost imaginea legată de opiniile religioase. În ultimul secol, religia a slăbit, iar omul se străduiește să scoată din știință principalele motive comportamentale. De fiecare dată, acest lucru duce la o catastrofa. Se dovedește că modelul logic, conștient al lumii nu intră în nici o comparație cu modelul religios, emoțional. Dar dacă botezăm un ateu oarecare, atunci vom găsi în profunzimea sufletului un credincios, pentru că modelele emoționale principale ale comportamentului uman provin totuși din religie.

În fiecare model religios se ascund anumite posibilități, energie și timpul existenței acestuia. Religia, care ne dă o imagine incompletă a lumii, își epuizează rapid propriul potențial, iar civilizația, care propovăduiește această religie, moare fie în totalitate împreună cu oamenii, fie ca un sistem dezvoltat de raporturi. Oamenii pot rămâne vii, degradându-se și dizolvându-se treptat printre purtătorii unei culturi și a unei religii mai evolute.

Civilizațiile care trăiau în timpul lui Avraam au dispărut. Un nou germen a venit prin intermediul strămoșilor poporului evreu. Acesta avea o consistență

imensă și un nivel informațional gigant. Întregul sistem de valori nu era în legătură cu idoli material-spirituali, ci cu unicul Creator și cu acceptarea absolută a voinței Lui, cu iubirea față de Creator. Iubirea față de Creator a devenit pentru Avraam valoarea supremă, deci capacitatea imaginii emoționale a fost de o amploare incomensurabilă față de religiile păgâne. De aceea, poporul evreu trebuia să supraviețuiască, trebuie să-i învingă pe concurenți. Era necesar să se producă minunile salvării acestuia și ale numeroaselor victorii.

Imaginea absolută a Universului, germenul acestuia este Creatorul. El este veșnic și indestructibil. Tot ceea ce s-a născut este supus dezvoltării, distrugerii și morții. La fel și orice sistem religios, care se străduiește să oglindească chipul Lui Dumnezeu, inevitabil, odată cu trecerea timpului, necesită distrugerea formei înțepenite cu scopul de a înnoi conținutul. În iudaism, primul impuls în acest sens s-a produs acum circa două mii de ani. Capacitatea informațională a imaginii a început să se micșoreze, epuizându-și posibilitățile. Aceasta trebuia să determine moartea poporului și a civilizației. Acest lucru s-a și produs propriu-zis după războiul iudaic. Dar, cu toate acestea, poporul evreu a supraviețuit și și-a păstrat cultura, chiar dacă s-a răspândit pe întreg pământul. Așadar, a fost epuizat numai stratul superior al imaginii, dar s-au păstrat posibilitățile strategice ale religiei.

Prin Hristos s-au transmis informații necesare pentru descoperirea straturilor profunde ale religiei iudaice. Dar atunci încă nu venise vremea pentru unirea

celor două contrarii. iar iubirea și energia erau insuficiente.

Cu aproximativ 60 de ani în urmă a apărut din nou pe harta lumii statul Israel. De ce s-a produs acest lucru? Probabil pentru că germenul rolului poporului s-a completat cu o nouă energie. Aceasta a apărut ca urmare a evoluției reprezentărilor religioase? Nu, nu s-a produs așa ceva. De unde oare a primit statul, care s-a născut, o nouă energie? Cel mai probabil, prin moartea a șase milioane de evrei. Când un om moare, sufletul acestuia renunță la tot ceea ce este pământesc și se concentrează pe comuniunea cu Creatorul. În acest moment vine o porție de energie divină, care se poate transforma apoi într-un nou viitor. Acesta este un mecanism impus pentru obținerea unor informații noi și pentru îmbogățirea imaginii.

În prezent, populația Israelului este de circa 7,5 milioane de oameni. Dintre aceștia, circa 5,5 milioane sunt evrei. Acum, în Israel locuiesc mai puțini evrei decât au fost exterminați în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Probabil, jertfa adusă fără voie a descoperit viitorul pentru poporul israelian și a permis crearea statului respectiv. Cât timp poate dăinui actualul germen al statului Israel? Principalul impuls pentru crearea statului l-a constituit voința politică, nu aspirația religioasă. Nu iubirea, ci statutul social, bunăstarea, concentrarea asupra viitorului. Conform aceleiași scheme s-a creat Uniunea Sovietică, care a dăinuit circa 70 de

ani. Este posibil ca un astfel de segment temporar să-i fie măsurat și Israelului.

Ar putea fi salvat statul Israel? Răspunsul se impune de la sine: dacă se va crea voluntar un nou germen, dacă se va aprofunda cunoașterea imaginii care stă la baza iudaismului. Pentru aceasta trebuie să cunoști esența iudaismului, apoi să cunoști esența creștinismului, apoi să le vezi identitatea interioară absolută și succesiunea exterioară a două verigi ale aceluiași lanț.

Dar ce se întâmplă cu civilizația creștină? Acum toți spun că ea va muri. Dar, spre deosebire de iudaism, în cadrul acesteia are loc un proces de autodistrugere. Acest proces s-a desfășurat cu circa o sută de ani în urmă și a luat amploare, ca întotdeauna, repede și tragic. După revoluție, au fost împușcați sute de mii de preoți. Impulsul postereștin din Rusia și-a epuizat posibilitățile.

Catolicismul moare lent și liniștit. În bisericile goale se organizează discoteci, băncile catolice se întrec în profituri comerciale. Corectitudinea politică europeană te obligă să numești pom festiv bradul de Crăciun. Nu de mult, în spitalele din Anglia au început să interzică purtarea cruciulițelor, chipurile, din rațiuni de igienă. Comunitatea Europeană modelează și realizează dispariția insesizabilă, liniștită, a religiei. Pe acest fond, oamenii se străduiesc să refacă credința în Dumnezeu, simțind că atașamentul față de trup sau de conștiință duce la o moarte iminentă.

Paradoxal, dar cel mai puternic obstacol în calea către Dumnezeu este tocmai religia. Hristos a văzut acest

lucru încă acum două mii de ani. De aceea El învăța că împărăția lui Dumnezeu nu se află în biserică, că slujitorul cultului nu are dreptul s-o transforme în proprietate privată. Dependența față de preot îl transformă pe om într-un berbec. Orice dependență atenuează dragostea și îndepărtează de Dumnezeu. Oamenii care au crezut orbește în primii preoți nu au putut să înțeleagă și să accepte ceea ce spunea Iisus Hristos. Cele mai mari eforturi pentru a îndepărta pe oameni de iubire și credință erau aplicate, în timpul lui Hristos, tocmai de către slujitorii religioși. Ideile lui Hristos nu au fost înțelese până la capăt de contemporani. Imaginea apărută era superficială și mărginită. De aceea postcreștinismul a fost condamnat la dezvoltare, care continuă de circa o mie de ani, și apoi la stingerea lui treptată.

În prezent, iudaismul și postcreștinismul se deplasează aproape sincron spre linia fatală. Desigur, întrucât civilizația trebuie să supraviețuiască, apare o nouă interpretare a acelor adevăruri care sunt codificate în iudaism și în creștinism. Deocamdată, toate indiciile ne arată că pentru civilizația actuală deja nu a mai rămas viitor. Imaginea inexactă prin care noi percepem lumea ne condamnă la pierderea energiei viitorului.

Sufletul încetează să mai funcționeze normal. Părinții calculează cu scrupulozitate cât cheltuiesc ei pentru copil după nașterea lui. Iar când copilul crește și începe să câștige el însuși bani, părinții cer returnarea banilor cheltuiți pentru el. Sau, de exemplu, fiica își invită mama

să vină în America și mama locuiește câțiva ani la ea în casă. Apoi, când mama se mută într-o locuință separată, fiica îi cere să plătească bani pentru perioada în care a locuit în casa ei, plecând de la o chirie lunară concretă. Relațiile de rudenie sunt înlocuite cu cele comerciale, iar asta nu mai miră pe nimeni. Dacă sufletul nu funcționează, trebuie să funcționeze punga și trupul.

Acum vreo douăzeci de ani am fost în Belgia și am avut acolo o discuție cu un medic. El era belgian, iar noi vorbeam franțuzește.

- Tatăl meu locuiește la New-York, dar cu nu vreau să mă duc acolo, nu vreau să locuiesc și să muncesc acolo.

- De ce? m-am mirat eu.

El a strâns din umeri.

- Pentru că americanii au în loc de inimă un portofel.

O cunoștință de-a mea mi-a povestit cum a mers ea în Anglia și cum o doamnă cunoscută a invitat-o la un prânz de gală. În focul discuției lor s-a auzit o sonerie. A venit o femeie în vârstă, care s-a așezat și a început să aștepte încheierea mesei. Cunoștința mea a început să se simtă penibil.

- Poate o invităm și pe ea să prânzească împreună cu noi? a propus ea. Este o situație jenantă.

- Nu am luat-o în calcul și pe mama, a răspuns cu sânge rece cunoștința.

Fiecare sentiment se cântărește, se evaluează și se plătește. Pentru civilizația postereștină noțiuni ca: sacrificiu, dezinteres, bucuria comunicării aparțin trecutului.

Recent, savanții au calculat cât costă sentimentul iubirii. S-a dovedit că ar costa circa 260.000 de dolari. Au procedat în felul următor. Persoanei care a nutrit acest sentiment i s-au atașat niște sesizoare, de la care au și fost culese informațiile. Au fost comunicate diferite sume ale unui câștig la loterie și s-a dovedit că bucuria produsă de sentimentul iubirii este comparabilă cu bucuria unui câștig de 260.000 de dolari.

Materializarea relațiilor umane atestă doar amortirea sufletelor. Dar, de fapt, aceasta este epuizarea imaginii, epuizarea totală a germenului care constituie programul vieții omenești, programul existenței societății

Am simțit pe mine însumi cum distruge sănătatea și viitorul omului imaginea incompletă sau inexactă. Îmi amintesc de luna august a anului 2008, de plămânii mei care nu funcționau. Dacă sufletul încetează să mai fie activ, pot să refuze să mai funcționeze și plămânii sau inima. Apare o indiferență față de celelalte ființe vii, cruzimea devine firească, pentru că tocmai la nivelul sufletului noi compătimim și ne simțim uniți cu ceilalți. Se știe faptul că, în timpul turnării filmului „Andrei Rubliov”, Andrei Tarkovski a cerut, pentru naturalețea filmărilor, ca într-un incendiu să se ardă o vacă vie. Și apoi a murit de cancer la plămâni. Toate au o legătură.

Totuși ce stă pe primul loc: spiritul sau sufletul? Pentru mine această chestiune este rezolvată. Reprezentanții ortodoxiei, pe care i-am întrebat despre acest lucru, au răspuns că spiritul este mai important.

După un timp oarecare am făcut următorul experiment. O cunoștință a sunat la câteva biserici ortodoxe. Fie că au refuzat să răspundă la această întrebare, fie că au sfătuit-o să vină să vorbească cu preotul. Foarte interesant a răspuns un slujitor al unei biserici:

- La această întrebare, fiecare preot poate să răspundă în felul său. De aceea să nu sperați că veți primi un răspuns clar și definitiv. Chiar și filozofii nu pot să se clarifice în această problemă.

Îmi imaginez cât de greu îi vine unui preot, atunci când Biblia însăși dă câteva explicații, iar în lumea ortodoxă nu este o singură opinie asupra acestui lucru. Aceasta, în esență, înseamnă distrugerea imaginii care stă la baza civilizației ortodoxe.

Mi s-a părut interesant să văd care este părerea iudaismului cu privire la această problemă. O sun în Israel pe o cunoscută, care deja de mai bine de zece ani studiază Tora orală și scrisă. Răspunsul a fost pentru mine neașteptat:

- În iudaism sunt două opinii diferite cu privire la acest lucru, mi-a spus ea. Pe de o parte, se poate vorbi despre caracterul primar al sufletului, care are multe niveluri și care, în aspectul său suprem, pare că este legat cu un fir continuu de Creator. Și, în același timp, încă înainte de apariția vieții, după cum se spune în Tora, spiritul lui Dumnezeu plutea deasupra apei. Adică s-a acceptat ca emanațiile divine, care au creat această lume, să fie numite spirit. În acest plan, spiritul este pe primul

loc. Așa că este important să înțeleg ce subînțelegeți prin suflet și spirit.

Astfel, în spatele termenului „spirit” se pot ascunde câteva sensuri.

Să luăm creștinismul, dogma cu privire la Sfânta Treime: Dumnezeu unic apare în trei ipostaze: Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul și Sfântul Duh. Mai înainte consideram că acesta este timpul, spațiul, materia. Apoi am înțeles că toate acestea - timpul, spațiul și materia - pot fi denumite convențional prin noțiunea „Dumnezeu-Fiul”. Există Creatorul în formă nemanifestată, care se află dincolo de limitele spațiului, timpului și ale înțelegerii noastre. Firește, El poate fi numit Dumnezeu-Tatăl. Ceea ce noi numim Univers, este partea manifestată a Creatorului și ea poate fi numită Dumnezeu-Fiul. Și aceste două ipostaze contrare la nivelul exterior, în planul cel mai profund sunt Creatorul unic și nu prezintă nici o deosebire. Adică Sfântul Duh este Creatorul manifestat și nemanifestat în același timp.

În ortodoxie, după câte îmi amintesc, această dogmă este expusă foarte superficial: Dumnezeu-Tatăl este nemijlocit Creatorul, Dumnezeu-Fiul este Iisus Hristos, iar Dumnezeu-Sfântul Duh este emanația lui Dumnezeu-Tatăl în această lume. În general, aici sunt multe explicații diferite și multe lucruri neînțelese.

Sunt axiome care nu necesită demonstrații. Sunt teoreme care necesită demonstrații. Și sunt postulate, care reflectă legile Universului, din care provin și unele, și altele.

Dacă noi nu putem să ne clarificăm cu postulatele, care reprezintă „germenele rolului*” în știință, atunci, mai devreme sau mai târziu, imaginea construită a lumii se năruiește inevitabil.

Conștiința umană poate fi considerată spirit. Energia divină primară, care a venit în această lume, poate fi considerată spirit. De asemenea, spirit poate fi considerat Creatorul manifestat și nemanifestat, absolut indivizibil. Dar dacă noi, studiind noțiunea „spirit”, excludem noțiunea „emoție, sentiment” și, deci, și noțiunea „iubire”, atunci putem vorbi numai despre conștiință, care nu poate fi primară în raport cu iubirea.

Dar toate aceste discuții și gânduri vor fi descrise în cele ce urmează. Astăzi germenele rolului meu este călătoria prin Barcelona.

Mă uit la ceas: 23:30. „Să mă opresc la hotel sau nu? stau pe gânduri. Acum, la această oră, probabil că nu vor fi locuri. Poate e mai bine să mă duc în port, unde se poate parca liber mașina și, probabil, voi găsi o cafenea non-stop”. Ies din oraș și simt că mă deplasez în partea opusă. Frânez lângă o mașină sport roșie, care s-a oprit înaintea semaforului. La volan este o africană plină de farmec. O întreb cum pot să ajung în port. Ea îmi zâmbește și-mi propune să merg după ea. Ea trece de pe șoseaua principală pe o stradă secundară, apoi face un viraj în partea opusă și schimbăm direcția și ne deplasăm înspre partea de litoral a Barcelonei. După vreo zece minute, ea mă scoate la piața „Columb”. Alături se văd clădirile portuare și nave imense. Ea îmi zâmbește

drăguț, arătându-mi că drumul nostru s-a încheiat, apoi întoarce mașina și pleacă.

„Na-ți-o bună! mă gândeam eu. La ora douăsprezece noaptea nu i-a părut rău de timpul pierdut pentru a ajuta un necunoscut să ajungă la locul dorit”. „Să fii fericită, dragă”, i-am urat eu în gând. Omul cu suflet bun trebuie să fie fericit.

Găsesc un loc convenabil pentru parcare în fața clădirii gării portuare, opresc motorul mașinii și mă așez mai comod. Am o grămadă de timp. Mâine, înainte de prânz, vreau să vizitez Barcelona. Am fost de mai multe ori în acest oraș, dar parcă tot nu am reușit să vizitez catedrala catolică, al cărei arhitect a fost Antonio Gaudi. Aceasta este una dintre curiozitățile Barcelonei. Am auzit că această catedrală catolică este foarte neobișnuită. Arhitectul a construit-o în ultimii săi ani de viață, dar n-a reușit s-o termine. Cel mai uimitor lucru este faptul că până în prezent catedrala nu a fost terminată, deși este imensă și este vizitată de o mulțime de turiști.

„Mâine va trebui obligatoriu s-o vizitez”, îmi spun eu. Iar acum mulțumesc lui Dumnezeu că am ajuns teafăr și nevătămat și pot să adorm liniștit.

BARCELONA

În iunie soarele se trezește devreme. La ora șase dimineața, orașul este deja luminat de soarele care răsare. Până când nu sunt încă ambuteiaje și agitație, se poate vizita orașul matinal. Mă mișc lin de pe loc și plec pe drumul liber, fără mașini. Pe gazoane și straturile de flori umblă de colo-colo păsărelele. Zâmbesc văzând un tablou neașteptat: alături de mierlele sure, în iarbă scormonesc activ papagalii. Aceștia nu sunt micii papagali ondulați cu care ne-am obișnuit, aceștia sunt verzi și ca dimensiuni nu sunt mai prejos de mierle. Este limpede că aici sunt stoluri de papagali - un fenomen normal, dar întrucâtva este neobișnuit să-i vezi în natură, nu în cușcă.

Probabil mă voi plimba prin oraș, apoi voi trece pe la o cafenea și voi lua micul dejun. Este curios cum se deosebesc principiile alimentației corecte în Occident și în Orient. Cu toate că, dacă e să fiu sincer, în Occident nici nu sunt principii. Mâncarea trebuie să fie gustoasă și variată. În Occident există o artă a pregătirii bucatelor. Însă starea interioară a omului, practic, nu se ia în considerare în Occident.

Doar că importante la o mâncare sunt informațiile și energia subtilă. Principiile vedice provin tocmai din energia umană. Ce înseamnă foamea apărută? Este un salt brusc al energiei, care nu numai că va permite hranei să se digere bine, dar și îi va da organismului posibilitatea de a-și însuși ceea ce conține această hrană. De ce nu

este permis să te hrănești atunci când ești obosit, enervat, în stare de mânie sau spaimă? Pentru că în această situație, energia vitală internă scade. Organismul extrage caloriile, microelementele și substanțele, adică nivelul exterior al produselor va fi acționat, dar în acest caz nu va primi forțe vitale. O astfel de mâncare poate aduce nu atât folos, cât prejudicii.

Dacă se mănâncă fără senzația de foame, hrana nedigerată se poate transforma într-o otravă pentru organism. În cazul unei agresivități interne, hrana devine, de asemenea, o otravă. Dacă înainte de mâncare se clătește gura, se spală fața și tălpile picioarelor, atunci se renunță mai ușor la orice fel de probleme și se creează o dispoziție necesară pentru luarea mesei. Dacă mâncarea se pregătește cu dragoste, în bună dispoziție sufletească, ea se va digera ușor. Dacă înainte de a lua masa ne rugăm, atunci, în acel moment, nu numai că renunțăm la toate, ci și primim o energie superioară, care ne permite să alegem tot ce este mai bun din ceea ce mâncăm. Dacă în timpul mesei omul vorbește mult, este distras, atunci se cheltuiește energia vitală, necesară pentru ingurgitarea hranei, iar acest lucru influențează, de asemenea, digestia. Acela care mănâncă lacom și repede, dar mai și mestecă prost, deja se condamnă anticipat la o proastă digestie. În acest caz, energia necesară pentru digerarea mâncării nu reușește să se evidențieze, iar hrana ingurgitată nu se asimilează complet.

Regulile vedice glăsuiesc despre faptul că mâncarea trebuie să bucure ochii, trebuie să înveselească inima.

Mâncarea trebuie să fie frumoasă ca aspect și să răspândească o aromă plăcută. Dacă mâncarea nu este plăcută la gust sau emană un miros neplăcut, dacă ea este pregătită cu peste trei ore și jumătate mai înainte, atunci ea poate, pur și simplu, să fie dăunătoare.

De ce nu este voie să guști câte ceva între mese și să mănânci în picioare? Pentru că, după saltul energiei, urmează scăderea acesteia. În pauzele dintre mese, glandele și intestinul trebuie să se odihnească. Dacă energia fizică, exterioară este insuficientă, organismul se va comuta pe energia supremă, ceea ce înseamnă să te hrănești cu sfântul duh. Îmbinarea energiilor exterioară și subtilă imprimă vieții un ritm normal. Dacă la cea mai mică dorință a noastră de a mânca, vom înșfăca câteva bucățele, atunci nu se va mai produce conectarea la energia subtilă. Aceasta se va atenua, fapt ce poate determina alterarea caracterului și apariția bolilor. Restaurantele occidentale de tip „fast-food” pot influența în mod negativ starea internă a persoanei. Însăși atmosfera de grabă ne distruge energia, iar mâncarea îngurgitată prost se transformă în zgură și toxine.

Când omul bea apă imediat după sau înainte de mâncare, el, de asemenea, își reduce energia și atenuează digestia. Înainte de răsăritul soarelui, energia corpului încă nu s-a activat, de aceea nu este permis să se mănânce în acest timp. După apusul soarelui, de asemenea, energia slăbește și de aceea nu este de dorit să ne delectăm cu mâncare.

Toate aceste principii sunt suficient de simple. Foarte important este faptul că ele își au originea în lucrul esențial: trebuie să menții în suflet iubirea și energia la nivel ridicat. Atunci hrana se va transforma nu în depuneri de grăsimi, ci în energie subtilă, necesară pentru sănătate și viață lungă. Iar dacă în hrană sunt informații negative, atunci organismul va fi mai bine protejat. Dar în produsele alimentare actuale există o poluare informațională ridicată.

Nu de mult am luat legătura cu un cunoscut care locuiește în Ucraina. Am lăudat produsele ucrainene, iar el a zâmbit și mi s-a plâns că vremurile se schimbă.

- Tocmai recent am discutat cu un coleg de clasă, care s-a făcut fermier. În apropiere de Zaporoje erau niște terenuri minunate, cu foarte multă apă, acolo cultivându-se în mod tradițional roșii excelente. Dar. În ultimul timp, roșiile s-au făcut ca niște gume. Colegul meu de clasă mi-a povestit cum s-a ajuns la această situație. Se construiesc sere imense, iar în ele se cultivă roșii modificate genetic. Tufele au aproape doi metri înălțime. Dintr-o tufa se pot culege aproape două găleți de roșii. Aceste semințe se cumpără din străinătate și, de fiecare dată, se cheltuiesc pentru ele câteva mii de dolari.

În continuare, între cunoscutul meu și colegul de clasă a avut loc următoarea discuție:

- Am încercat să las aceste roșii pentru semințe, dar am obținut o recoltă de 3-4 ori mai mică. Așa încât semințele acestea sunt de unică utilizare, a spus

fermierul și apoi, cu un glas care parcă se scuza, a adăugat:

- Înțeleg că aceste roșii nu sunt foarte bune, dar nu am altă soluție. Pentru a supraviețui, îmi este necesar un profit marc. Dacă eu voi cultiva roșii normale, gustoase și de calitate, atunci voi da faliment. Acum, toți aleargă după bani și în această goană pentru supraviețuire învinge acela care are producția cea mai ieftină. De aceea, noi suntem condamnați să folosim tot mai mult realizările chimiei și geneticii.

- Și la ce vor duce toate acestea?

Fermierul a ridicat din umeri:

- Dacă nu eu, atunci altul. Statul tace. Puterea închide ochii la toate.

- Dar cum se poate deosebi o roșie modificată genetic de una normală?

- Aceasta este la exterior roșie, iar la mijloc - verde. Dar și gustul este altul.

Apoi, fermierul a început să se plângă:

- Puterea nu ne creează condiții favorabile pentru supraviețuire. Companiile străine, datorită legilor în vigoare, funcționarilor, ne distrug asociațiile noastre de fermieri, le fac incapabile de concurență. Crezi că aceste companii se vor îngriji de sănătatea poporului ucrainean? Probabil știi că în S.U.A. sunt trei categorii de produse alimentare: categoria superioară, adică de foarte bună calitate, medie și categoria a treia - mai slabe. Tocmai această categorie se livrează pe piețele Ucrainei.

Fermierul a dat cu amărăciune din mână:

- Facem acele jocuri pe care ni le-a impus Occidentul.
Și imediat a menționat spre liniștea noastră:

- Dar, deocamdată, producția aceasta nu este mare, în total vreo 5%.

- Dar societatea nu protestează, nu se revoltă? a întrebat cu curiozitate prietenul meu.

- Dar toate acestea se rezolvă simplu. Pentru mici sume de bani se angajează un doctor în științe și academicieni, care, fie în presă, fie la televiziune, vor striga tăcând spume la gură că acest lucru este avantajos, util și va salva economia noastră. La noi orice problemă se rezolvă cu bani.

Îmi amintesc această discuție și mă cuprind fiorii. Energia și informațiile sunt strâns legate. Reprezentările denaturate despre lume determină reducerea energiei și numeroase boli. Informațiile denaturate din produsele modificate genetic deja omoară în prezent albinele și alte insecte care polenizează plantele. Dar doar 80% dintre toate plantele sunt polenizate de albine. Aceasta înseamnă că după câțiva ani pot dispărea albinele din întreaga lume și, apoi, toate plantele, care sunt comestibile. Acesta este un apocalips insesizabil.

Îmi vine în minte proorocirea Vangăi: primele de pe pământ, care vor dispărea, sunt albinele, iar apoi va dispărea usturoiul. Acum, în ziare se scrie despre moartea în masă a albinelor în diferite țări ale lumii. Savanții, deocamdată, nu au aflat cauzele sau nu vor să le afle. Societățile, care fabrică produse modificate

genetic, plătesc cu dărnicie pentru a nu se produce scurgeri de informații negative.

Îmi amintesc încă o observație, plină de amărăciune, a Vangăi: „De vreo 60 de ani eu îi primesc pe oameni cu bolile și necazurile lor. Mi s-au pus extrem de multe întrebări. Oamenii mă întrebau despre ei înșiși, despre destinul lor, despre apropiații lor. Dar, de-a lungul acestor 60 de ani, niciun om, dar niciunul, nu m-a întrebat ce se va întâmpla cu omenirea. Și nici despre ce se poate face pentru a ajuta omenirea să se salveze”.

Mă desprind de aceste gânduri și arunc o privire în dreapta și în stânga. Soarele matinal strălucește, păsărelele cântă, vremea este minunată. Se pare că energia civilizației actuale este pe sfârșite. Interesant, oare păsările, animalele vor supraviețui sau nu? Situația actuală ne indică faptul că insectele, animalele și păsările sunt mai slabe decât omul.

„Toți vom supraviețui, gândesc eu. Nu sunt senzații care să indice moartea civilizației. Prin iubire și credință vom crea un nou model, un nou germene al civilizației viitoare. Numai că este de dorit ca noua concepție despre lume și noul viitor să fie create mai repede, pentru ca cea mai mare parte a oamenilor și animalelor de pe planeta noastră să rămână în viață.

Mașina se deplasează fără a se grăbi pe ulițele matinale. Pe undeva, pe aici, trebuie să fie catedrala construită de marele arhitect.

CU CÂTEVA MINUTE ÎNAINTEA MORȚII

După o stradă verde și umbroasă ajung pe neașteptate într-o piață, iar la stânga văd o clădire imensă care se ridică în înălțimi. Sc pare că am nimerit exact acolo unde doream. În această piață se află catedrala catolică, construită după proiectul lui Antonio Gaudi. Alături de ea se văd macarale- turn, imense, care se înalță spre cer.

Îmi amintesc că până acum catedrala nu a fost construită în întregime. Una dintre condițiile apariției acesteia pe lume a fost plata pentru construcție, care s-a efectuat din contribuția cetățenilor, nu din vistieria orașului. Foarte ciudat! Astfel de construcții de proporții nu ar trebui să depindă de capriciile și starea de spirit a locuitorilor. Aici apare de la început o enigmă. Dacă până în prezent catedrala nu a fost terminată, înseamnă că cetățenii Barcelonei, dintr-un motiv oarecare, nu manifestă râvnă. Am auzit că societatea este chiar împotriva, motivând prin aceea că lucrările de restaurare denaturează concepția inițială.

„O poveste uimitoare”, mă gândesc aruncând o privire fugitivă asupra fațadei catedralei. Și, deodată, îngheț pentru o clipă. Ce impresie ciudată! Senzația unei cacofonii sălbatice. Imaginați-vă că o persoană se uită pe scenă și așteaptă de la solista de operă o notă vie, frumoasă, înaltă. Iar în locul acesteia aude un răget de măgar. Este o nebunie! Îmi scutur capul și mă uit din nou la fațadă, lată intrarea în catedrală, pe jumătate acoperită

de materiale și gherete. Deasupra acestora sunt sculpturi care înfățișează Sfânta familie. Desigur, Iisus Hristos este în centru. Iar mai sus de Iisus Hristos își etalează frumusețea un brad de Crăciun. Monstruos, ridicol și illogic.

Nu a abrogat încă nimeni legile subconștientului. Tot ce se află deasupra persoanei noastre este mult mai important decât noi înșine. Cu cât un tablou atâră mai sus, pe perete, cu atât mai important din punctul de vedere al subconștientului va fi considerat conținutul acestuia.

Cândva am cumpărat dintr-un magazin o sculptură care înfățișă capul lui Buda. Mi s-a spus că nu este permis s-o pui pe polițele inferioare, deoarece va aduce numai nenorociri.

- Dar ce determină acest fapt? m-am arătat eu curios.

- Nu știu, mi-a răspuns vânzătorul, pur și simplu există o astfel de regulă.

Apoi am reflectat asupra acestei chestiuni și am ajuns la următoarea concluzie. Statuia lui Buda este simbolul renunțării la materialul și spiritualul aspectelor vieții, simbolul ruperii de patimile și dorințele exterioare. Dacă, din dispreț, punem statueta mai jos de nivelul ochilor noștri, atunci se produce discreditarea direcției respective, se manifestă lipsa de respect față de aceasta. În subconștient se amplifică atașamentul, patima și agresivitatea, iar în continuare te pot aștepta nenorociri în viață și îmbolnăviri.

Același principiu acționează și în cazul amplasării icoanelor ortodoxe. Dacă, alături de icoane se agață un ceas. mai sus, în subconștientul nostru aceasta înseamnă că timpul este mai presus și mai important decât Divinitatea. Adică cea de- a doua verigă este mai importantă decât prima. Astfel, icoana, care trebuie se ne determine sentimentul iubirii față de Dumnezeu și închinarea înaintea Lui, la nivelul subconștientului ne va insufla permanent cu totul altceva: timpul este mai important decât iubirea, sufletul care este legat de timp este cu mult mai important decât iubirea, iar Dumnezeu și iubirea trebuie să li se subordoneze. Iar aceasta este deja o tendință diavolească.

Îmi amintesc o poveste, care mi-a fost spusă de o cunoscută a mea. În casa ei era o icoană pe perete, iar alături, aproximativ la aceeași înălțime, era atârnat tabloul „Troica rusească”. În acest tablou sunt înfățișați niște cai, care trag prin zăpadă o căruță cu niște negustori plimbăreți. Bucurie, voinicie, veselie. După câteva zile, în casă a apărut un miros ciudat. Au răscolit toate camerele, dar nu au putut găsi sursa acestui miros.

- Dar știi a ce miroase? și-a dat seama soțul. Urină de cal! Dar noi nu ținem aici cai.

Mirosul s-a răspândit uniform în întreaga casă. În cele din urmă, ei au reușit să găsească acel loc unde mirosul era cel mai puternic: „Troica rusească”. Soțul a mirosit tabloul, dar nu a simțit nici un miros, dar alături de tablou mirosul era prezent.

- Și deodată am înțeles despre ce este vorba, a continuat să povestească cunoștința mea. Iubirea îți dă sentimentul de bucurie și de fericire. Îndeplinirea dorințelor oferă, de asemenea, un sentiment de bucurie. Dar aceste senzații exterioare asemănătoare se deosebesc absolut în interior. Dacă punem între ele semnul egalității, atunci va reieși că actul sexual, mâncarea și băutura sunt echivalente cu iubirea față de Dumnezeu și că se poate înlocui una cu cealaltă. Mirosul de urină de cal era un semn de sus, pentru ca eu să iau tabloul, care prezenta dorințele, patimile și plăcerile. Omenescul nu trebuie să concureze cu Divinul.

Femeia a zâmbit:

- Am luat tabloul din acel loc, iar mirosul a dispărut pe loc.

„Interesant, am m-am gândit eu atunci, dar de ce nu se dă un astfel de semn fiecărui om?” Cel mai probabil, secretul constă în următoarele. Dacă omul se străduiește să se apropie de Dumnezeu, de iubire și credință, i se transmit semne când el nu se comportă corect. Dacă nu are aspirații personale sau acestea sunt slabe, este lipsit de sens să se mai transmită anumite semne, iar forțele supreme deja nu mai împiedică autodistrugerea lentă, determinată de acțiunile incorecte. În faptul că femeia respectivă a pus alături de icoană un tablou care ridica în slăvi patimile omenești se ascundea încălcarea imperceptibilă a celei de a treia porunci: *„Nu pomeni numele Domnului în deșert”*.

Pentru a percepe logica divină, trebuie să te desprinzi, în interior, de toate atașamentele și să te concentrezi asupra iubirii. Dacă omul este cuprins de pasiuni pământești, de dorințe, de atașamente și se roagă sau vorbește din interes despre Dumnezeu, se produce o înlocuire imperceptibilă a logicii divine cu logica omenească. Dacă pictorul de icoane ar fi băut vodcă, ar fi mâncat slănină, borș și castraveți, dacă ar fi avut contacte sexuale de câteva ori pe zi cu soția și în acest timp ar fi pictat icoana, marc minune ar fi să poți vedea la o astfel de icoană lumina divină. Iar dacă el ar fi pierdut principalul năzuința neîntreruptă către Dumnezeu - în acest caz nici chiar cumpătarea și ascetismul nu l-ar fi putut ajuta.

Dacă omul se adresează lui Dumnezeu fără renunțarea la toate și fără iubire, acest fapt înseamnă doar un singur lucru: Dumnezeu este pentru el un mijloc, iar satisfacerea instinctelor constituie scopul. Și atunci, cu cât se va ruga mai mult, cu atât mai puternic va fi la el cultul trupului și al conștiinței. Acesta va fi pentru el sistemul priorităților. Dacă Dumnezeu este pe primul loc, înseamnă că scopul suprem trebuie să fie comuniunea cu El și iubirea pentru El. Atunci corpul, spiritul și sufletul nostru pot fi numai mijlocul de înțelegere a lui Dumnezeu.

Particularitățile arhitectonice ale catedralelor catolice și ortodoxe, ca și ale moscheilor, se reduc la demonstrarea priorităților principale. Dumnezeu este incomensurabil mai presus față de om. Pentru a-l

cunoaște pe Dumnezeu trebuie să te ridici deasupra „eu-lui” uman și animal. Celula nu trebuie să-și piardă nici pentru o secundă caracterul secundar în raport cu organismul, altfel ea va deveni canceroasă. Omul, văzând catedrala și aflându-se în interiorul ei, trebuie să perceapă nimicnicia propriului trup, a dorințelor legate de acesta, caracterul limitat al conștiinței sale în comparație cu voința divină nelimitată. Cu cât omul își va percepe mai clar propria limitare și nimicnicia, cu atât mai mult el va avea nevoie de Dumnezeu. Cu cât mai clar percepem caracterul iluzoriu al trupului și conștiinței noastre, cu atât mai puternic vom năzui spre cele veșnice.

Creatorul este unic. Creatorul este atotputernic și nemărginit. Creatorul este milostiv. El este veșnic. Iar viața noastră este ca o bătaie a aripilor fluturelui. Când uităm acest lucru, ni se par tot mai importante viața noastră, interesele și instinctele noastre. Efemerul începe să îndepărteze de noi veșnicia.

Îmi arunc încă o dată privirea la fațada catedralei. Bradul de Crăciun este simbolul sărbătorii, mulțumirii, al cultului vieții. El este amplasat pe fațada catedralei, deasupra statuii sculptate a lui Hristos. Nașterea fizică și mulțumirea pentru trup s-au dovedit a fi cu mult mai importante decât Divinul. „Ce teribil tablou”, îmi spun eu.

Piața este inundată de un soare strălucitor. În jurul catedralei s-a adunat o mulțime de oameni. Turiștii se miră, fotografiază, se uită cu curiozitate la fiecare detaliu al catedralei. Conduc încet mașina, căutând cu privirea un loc pentru parcare. În spatele catedralei, la stânga, se

află o străduță, unde s-au așezat la rând mașinile. Văd de departe un loc liber și, cu bucurie, îndrept mașina într-acolo.

„Poate că îmi fac eu prea multe griji?” îmi vine un gând în minte. Deja avusesem niște gânduri sumbre cu privire la situația creată în lume, o senzație de panică. Eu însumi pot să-mi pun diagnosticul.

Toți știu că trebuie să fii optimist, dar nici un savant sau psiholog nu poate explica de ce unei persoane îi reușește acest lucru, iar alteia nu. Toți știu că pesimismul se transformă în depresie. Toți știu că pesimismul naște foarte multe boli, printre care și mortale. Persoana, care și-a pierdut brusc scopul și sensul vieții, poate muri în scurt timp fără cauze vizibile. Dacă această pierdere se va produce treptat, aceasta se va transforma în distragerea completă a imunității și, cel puțin, în cancer.

Optimistul poate să supraviețuiască într-o situație dezastruoasă, poate să învingă în totalitate o boală incurabilă. Acest lucru este dovedit de foarte multe fapte. Reiese că a fi optimist este un fleac. Dar de ce locuitorii S.U.A. suferă aproape pe capete de depresie, deși renumitul zâmbet american și optimismul demonstrativ sunt cunoscute în întreaga lume. Sindromul oboselii cronice, depresiei, atenuarea sentimentelor, reducerea potenței, lipsa dorinței de a avea o familie și copii, toate acestea devin o normă pentru civilizația occidentală. De ce oamenii nu vor să devină optimiști? Concluzia este simplă: pentru că acest lucru este imposibil pentru ei.

Îmi amintesc cum reacționez mai înainte la multe evenimente. Când se întâmpla vreo nenorocire, primele sentimente încercate erau frica și panica. Întotdeauna mă gândeam la o asemenea situație ca fiind mult mai rea decât era în realitate, conform unui proverb rusesc: „Frica e cu ochii mari”. Panica se transforma în renunțare și trădare, iar apoi devenea depresie. Acum, mecanismul sentimentelor mele s-a tăcut înțeles. Am trăit pentru viitor și m-am rugat la el, de aceea pierderea viitorului a fost insuportabilă pentru mine. Doar un singur gând de pierdere a propriilor speranțe, de eșec al viitorului a dat naștere fricii, panicii și urii. De aceea am avut tendința de a gândi rău despre oameni. M-am temut foarte tare de trădare și am avut parte de ea permanent. M-am dezis în interiorul meu de iubire și credință, temându-mă că mă vor trăda. Dar după aceea a apărut senzația situației fără ieșire, adică depresia. Ea trebuia să se încheie fie cu distrugerea propriei persoane, fie cu distrugerea altora.

Imaginați-vă că un copil vrea să construiască ceva din nisip, iar el nu reușește. Începe să-i fie frică că nu va reuși să facă acest lucru. Pentru a-și păstra emoțiile pozitive, pentru a-și înfrâna spaima, trebuie să renunțe la ceea ce i-a produs-o. Trebuie să distrugă ce a început să facă, să renunțe la acest lucru și atunci îi va fi mai ușor. Insuportabilitatea eșecului viitorului duce inevitabil la decizia de acesta, considerat ca fiind o sursă a durerii. Există numai o singură alternativă pentru viitor: prezentul. Acesta este trupul și instinctele lui.

Acum îmi sunt pe deplin înțelese motivele conform cărora a acționat conducătorul sectei „Aum Shinrikyo”. El voia, nici mai mult, nici mai puțin, să distrugă întreaga omenire. Acesta era, evident, un om deosebit, care a reușit să prindă în mreje cu secta sa întreaga Japonie și multe alte țări. Uimitor, dar aura acestuia era bună. Din câte știu, nici un psiholog nu și-a pus întrebarea de ce acest fapt a avut loc tocmai în Japonia și de ce conducătorul sectei, care a reușit să adune la un loc un mare număr de oameni, a avut ca scop principal distrugerea omenirii.

Mecanismul s-a dovedit a fi extrem de simplu. Acest om, prin sensul și scopul vieții sale, a realizat spiritualitatea, conștiința, viitorul. Ca om deosebit, el a simțit că civilizația tehnocrată actuală nu are viitor. Panica s-a transformat rapid în depresie, apoi în trădare și, în cele din urmă, în dorința atotcuprinzătoare de distrugere a civilizației neviabile.

Recent, am citit într-un ziar că un urs a atacat pe neașteptate un dresor și a încercat să-l omoare. Specialiștii nu au putut nici măcar cu aproximație să explice de ce s-a întâmplat asta. Cel mai probabil au avut loc următoarele. Dresorul s-ar putea să fi fost descurajat, supărat, nemulțumit de situație. Pentru el viitorul a început să se diminueze și s-a conectat programul de autodistrugere. Animalele și păsările își omoară în mod obișnuit rudele cu un program puternic de autodistrugere. Pe planul subtil, acest program este infecția care este periculoasă pentru întreaga populație.

În limba rusă există sintagma „cioară albă”. În cârd, cioara albă este lovită cu ciocul de toate celelalte ciori. Culoarea albă constituie blocarea programului de autodistrugere. La bătrânețe, omul fie că încărunțește, fie că devine chel. Cărunția, pierderea părului opresc programul de autodistrugere. La albinoși are loc același proces.

Dacă unui om îi apare dorința de a distruge întreaga populație a Pământului, aceasta înseamnă că civilizația actuală are probleme serioase.

Zâmbesc: și ce, ne vom panica din nou?! Pe neașteptate, sufletul mi-a devenit mai ușor și mai bucuros. Pesimistul este acela care trăiește prin viitor. Optimistul este acela care trăiește cu sufletul și cu iubirea. Și întrucât sufletul umplut cu iubire creează un nou viitor, dispare frica de moarte, tu încetezi să te mai legi spasmodic de restul orelor, zilelor și anilor. Și atunci, în cazul pierderii viitorului, izbucnesc iubirea și bucuria necesare pentru apariția unei noi porții de viitor, nu frica și ura. Pesimistul se străduiește să salveze ziua de astăzi și pe cea de mâine. Optimistul creează ziua de poimâine, permițând zilei de astăzi să moară liniștit.

Rusia poate avea un nou viitor. Acesta poate fi creat numai cu o singură condiție: când toți vor simți că sunt lucruri mult mai importante decât viitorul. Acestea sunt iubirea, sufletul și moralitatea. Atâta timp cât pentru toți bunăstarea materială constituie scopul principal, în sufletul fiecăruia se vor naște permanent frica, ura, autodistrugerea și nimicirea. Rusia trebuie să se lupte

pentru moralitate, pentru respectarea preceptelor. Fără respectarea poruncilor, credința în Dumnezeu este imposibilă, ea se transformă într-o imitație. Năzuința de salvare a sufletului, susținută de ortodoxie, a ajutat de multe ori Rusia în clipele supreme să-și creeze un nou viitor și să schimbe cursul istoriei. Așa a fost în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei, așa a fost în perioada Revoluției din Octombrie, așa a fost în timpul războiului din 1812.

Viitorul nou, creat de bolșevici, a fost scurt și în declin. Dar el a existat, tocmai pentru că a provenit din principalele noțiuni creștine: iubirea, compasiunea, unitatea. De ce s-au dezis bolșevicii de credința în Dumnezeu? Pentru că tendințele păgâne din ortodoxie au înăbușit puternic creștinismul.

Arunc o privire la catedrala lângă care am oprit mașina. Ca și mai înainte am o senzație ciudată. De obicei, catedralele catolice se deosebesc prin construcție bine proporționată, rectitudine și o anumită asprime a formelor. Iar aici văd o imagine total diferită. Am senzația că această catedrală a fost tăvălită în noroi. Ca și cum ea ar fi fost construită din lut de niște mâini nepricepute. În cupolele laterale, care tind spre cer, se vedeau niște găuri ciudate. În general, apare senzația unui eșec total și absolut al credinței în Dumnezeu. Sau a unei condamnări la moarte a catolicismului. Nu știu cum s-o numesc. Dar aceasta nu este o catedrală, care să ajute omul să aspire către Dumnezeu. Aceasta este întruchiparea catastrofei

concepției religioase despre lume, care s-a produs în Occident.

Ies din mașină, închid puțin portiera și mă uit cu curiozitate în dreapta și în stânga. Turiștii forfotesc prin jur, zâmbesc și fotografiază. „Fără îndoială că Gaudi a fost un prooroc”, mă gândesc. Ceea ce a construit el este mormântul civilizației actuale. El a simțit toate acestea, acestea erau în interiorul lui. Iar acum turiștii zâmbesc, fotografiază, fără a bănuși că-și văd viitorul. Ce-i drept, mormântul nu este terminat. Dar, judecând după macaralele-turn, a început procesul activ de terminare a lui.

„Interesant, îmi spun cu, probabil că proorocia lui Gaudi sub forma acestei catedrale se va îndeplini în acel moment în care construcția acesteia se va încheia”. Atunci viitorul omenirii se va anula, adică va dispărea. Pentru fiecare om luat în parte, dispariția viitorului va însemna scăderea bruscă a imunității, practic până la zero. Consider că ce se va întâmpla mai departe nu merită descris. La scara întregii omeniri aceasta poate lua forma unui război nuclear, a unor epidemii noi, care nu pot fi oprite, a unor cataclisme planetare. Noi suntem doar o parte a Pământului, iar nefericirea noastră își va pune amprenta asupra acestuia.

Privesc critic clădirea imensă. Pentru terminarea acesteia pot fi necesari de la doi la șapte ani. Cu cât omenirii îi va crește mai repede programul de autolichidare, cu atât mai repede se va isprăvi de construit această catedrală. Mă îndrept încet către fațada

principală și, surprinzător, aud vorbă rusească. Ghidul vorbește unui mic grup de turiști despre viața lui Antonio Gaudi.

- Din copilărie, el a avut probleme cu articulațiile, le spune ghidul.

„Așadar, concluzionez eu în gând, înseamnă că punctul de sprijin al lui nu era în suflet, nici în conștiință, ci la nivelul trupului. Urmează descompunerea. Probabil că el simțea în subconștient apropierea morții”.

Uitându-mă la catedrală, mă străduiesc să culeg informații despre creatorul ei. Acum diagnostichez catedrala ca pe un pacient care a venit la mine, la consultație. Așa că să începem cu agresivitatea subconștientă. Catedrala are o agresivitatea de 13 ori mai mare decât cea normală. Cauza constă în distrugerea de 13 ori a viitorului. Vorbind mai simplu, atașamentul și dependența față de viitor sunt de 13 ori mai mari decât nivelul normal. Aceste atașamente și dependențe s-au transformat în autodistrugere. Ideea autodistrugerii este codificată în formele arhitectonice ale catedralei.

Mă uit la ceea ce se întâmplă pe planul subtil cu omul care privește la catedrală. Se pare că este un turist care se entuziasmează de această construcție și conectează în subconștientul său programul autodistrugerii. Dacă catedrala nu-i va plăcea, acest proces va fi frânat. Dacă persoana respectivă se va convinge că aceasta este minunată, genială, în acest caz i se va declanșa cu siguranță programul de autolichidare.

„Cel mai adesea, unor astfel de oameni li se vor îmbolnăvi și le vor muri copiii”, raționez eu, întrucât copiii sunt simbolul viitorului.

„Ar fi interesant de știut dacă arhitectul a avut o familie”, reflectez cu. Judecând după catedrală, el nu a putut să aibă copii sau a fost homosexual. Judecând după concentrarea asupra viitorului, el ar fi trebuit să aibă o mare trufie și un caracter aspru. Și în viața lui ar fi trebuit să fie multe nenorociri. Doar nenorocirile care distrug viitorul ne împing spre iubire și spre suflet. Deși, dacă ar fi devenit homosexual, fapt care înseamnă o dezicere de viitor, necazurile și nenorocirile ar fi fost mai puține. Atunci este inutil să salvezi omul în astfel de situații.

În principiu, civilizația occidentală contemporană a plecat pe această cale: renunțarea la viitor datorită prezentului, renunțarea la moralitate datorită bunăstării.

Între timp, ghidul continuă explicațiile:

- Gaudi avea un caracter destul de dificil, conflictual. Nu se știe de ce era de multe ori luat la poliție și snopit în bătaie. Prietenii își foloseau toate relațiile și toți banii lor pentru a-l scoate de acolo. Nu a avut nici familie, nici copii. El și-a trăit ultimii ani pe lângă biserica pe care a construit-o. Moartea lui poate fi considerată ciudată și tragică. În Barcelona au apărut primele tramvaie și s-a întâmplat așa ca tocmai tramvaiul să fie cauza morții lui. Întotdeauna el se îmbrăca foarte modest, chiar neglijent. De aceea, nimeni nu l-a putut recunoaște în bătrânul de

74 de ani pe marele arhitect. El a fost transportat la un spital pentru săraci, unde a și murit.

Mă întorc și merg pe stradă, lăsând în spatele meu creația marelui arhitect. „Moartea proorocilor nu este întâmplătoare”, reflectez eu. Tocmai o astfel de moarte a fost pentru Gaudi profund firească.

În ultimii zece ani, omenirea actuală se atașează de viitor, iar realizările științei și tehnicii reprezintă simbolul viitorului. Înainte, omul obținea fericirea prin rugăciuni și comunicarea cu preotul. În zilele noastre, fericirea trebuie să vină de la medici și de la oameni de știință. Aceștia trebuie să ofere sănătate și viață îndelungată. Aceștia trebuie să ofere confort, protecție și belșug. Progresul tehnic, acesta este zeul căruia i se închină subconștient oamenii. Aceasta este principala sursă a tuturor formelor de fericire.

În secolul trecut, marele arhitect se închina viitorului și simțea cum acesta dispare văzând cu ochii. El a fost ucis de ceea ce constituia întruchiparea progresului tehnic: tramvaiul.

Același proces, dar de o amploare mult mai mare, se desfășoară acum pe întreaga planetă. Progresul tehnic începe să ucidă. Savanții care nutresc cultul viitorului nu-și pot da pe deplin seama că rămâne tot mai puțin timp. Câteva zeci de ani, la scara întregii omeniri, înseamnă doar câteva minute. Vom mai reuși să ne amintim de iubire când viitorul se va desăvârși?

ÎNFRUNTAREA

În orașele foarte mari, vegetația dispare treptat. Copacii, florile, bulevardele sunt necesare sufletului omului. Senzația iubirii, comuniunea cu natura și cu întreaga lume sunt necesare omului. Dacă vezi în fiecare zi în fața ta beton și sticlă, mașini și oameni îngrijorați, sufletul slăbește și toată energia se îndreaptă spre conștiință. Iar conștiința înseamnă bunăstare, bani, afaceri, viitor. Afacerile se desfășoară în orașele mari, lor nu le trebuie natură, căci fiecare metru pătrat poate aduce bani. De aceea betonul înlocuiește ferm și permanent viața. Afacerile distrug parcurile, copacii, gazonul, aplicând sufletului o lovitură invizibilă și imperceptibilă la exterior. Un proces firesc, normal.

Cultul conștiinței înseamnă satanism. Iar principala misiune a diavolului este de a distruge iubirea și sufletul omului. De aceea, aura marilor orașe, care se concentrează asupra bunăstării, rareori este curată și armonioasă. Moralitatea, buna-cuvîință, neprihănirea se diluează pe nevăzute într-un oraș mare, dispar. Într-o așezare mică, unde fiecare se cunoaște din vedere, unde toți sunt uniți, posibilitățile de a proteja iubirea și moralitatea sunt mult mai mari.

Mă plimb cu plăcere prin acele orașe, unde parcurile și iarba verde încă nu au fost distruse. Din acest punct de vedere îmi place Barcelona. Desigur, mai înainte era mai bine, dar a mai rămas câte ceva și acum. Mă uit de jur-împrejur și urmăresc cu interes viața acestui oraș

maritim, nu prea mare. Pe străzi nu este forfotă, sunt multe cafenele și magazine mici.

Mi se pare că pun prea mult la inimă situația actuală din Rusia și din lume. Da, există tendințe de degradare. Dar sunt și indicii de renaștere. Nu este niciodată numai rău sau numai bine. Totuși îngrijorările mele amplificate cu privire la viitor sunt rezultatul unei dependențe remanente față de acesta. Dacă începi să trăiești cu sufletul, adică cu contrariile, atunci tristețea la vederea proceselor de descompunere este însoțită de bucuria provocată de înțelegerea faptului că după aceasta urmează renașterea.

Chiar dacă omenirea va muri, sufletul universal, o parte a căruia este formată din tot ce este viu pe Pământ, se va dezvolta în continuare. În alte condiții, pe alte planete. Sufletul omenirii, a tot ceea ce este viu pe Pământ, poate renaște pe o altă planetă într-o înfățișare cu totul nouă. Sfârșitul absolut, oprirea completă, întreruperea, moartea sunt aplicate numai la nivelul fizic, superficial. Pentru suflet, aceasta este doar una dintre etapele evoluției.

Orice moarte poate fi privită ca fiind încheierea unei etape și începutul celei următoare. Când simți acest lucru, în suflet îți apare o bucurie constantă. Este posibil să-ți faci griji, să compătimentești, dar pe fondul unei iubiri și al unei bucurii constante, îngrijorarea și compătimirea se vor transforma în dorința de a ajuta, de a schimba situația. Dacă nu există iubire, compasiunea se transformă într-o durere insuportabilă. În această

situație, pentru a se salva, omul trece la o indiferență totală. Iar durerea neexprimată este înlocuită, în cazul distrugerii idealurilor, cu trădarea.

Cu cât o persoană are un cult mai puternic pentru bunăstare, îndeostulare materială, în final, cu atât mai mult se atașează de viitor, pentru că rădăcinile materialului se află în spiritual. Apare numai un singur model al viitorului și distrugerea acestuia va determina o suferință imposibil de exprimat. Cu cât este mai capabilă, mai talentată, mai spirituală o persoană, cu atât mai statice sunt idealurile sale, cu atât mai multe suferințe va încerca în cazul distrugerii viitorului și cu atât mai intens se vor dezvolta în sufletul ei tendințele trădării și cruzimii.

Acela care trăiește cu sufletul nu se teme de viitor. Tocmai acest model a fost dat prin intermediul lui Hristos. Apoi apostolii au descris această stare printr-o singură propoziție: *„Iubirea desăvârșită alungă frica”*. Omul care trăiește cu sufletul are un viitor cu mai multe variante. Dacă se spulberă un model, se creează cu ușurință cel de-al doilea. Pentru omul care trăiește cu sufletul și cu iubirea, astfel de emoții precum frica, superioritatea, acuzarea, mâhnirea devin un trecut dat uitării. În locul fricii de a pierde viitorul are loc continua lui făurire. În locul acuzării unui om imperfect se declanșează dorința de a-l ajuta, de a-l schimba, de a-l educa. Sentimentul propriei supremații sau al umilinței este oportun când omul are puțină energie. Evidențiind propria supremație asupra altora, omul se străduiește să arate tuturor că el are mai multă energie. Cel care trăiește

cu sufletul și cu iubirea nu are nevoie să-și demonstreze energia. El, pur și simplu, o recrează în fiecare fracțiune de secundă. Un om ține în mână un măr și se laudă că mărul lui este mai mare decât al celorlalți, iar cel de-al doilea om sădește un măr și îi culege roadele, urmărindu-l zâmbitor pe primul.

Se pare că este atât de ușor să transferi punctul de sprijin din conștiință, din viitor în suflet și iubire. De fapt, acest proces este suficient de dureros. Pentru mulți acesta s-a încheiat cu moartea. Istoria cunoaște foarte bine cine a fost unul dintre primii care au pășit pe acest drum. Pentru acesta, încercarea de a depăși viitorul, s-a încheiat tragic. Acesta a fost Iuda. Hristos l-a înzestrat, ca și pe ceilalți apostoli, cu știința de a vindeca oameni. Trei ani a trăit acesta alături de învățător și-i asculta fiecare cuvânt. El era cel mai inteligent și mai disciplinat dintre apostoli, de aceea Iisus l-a numit administrator principal. Cutia cu jertfele era păstrată de Iuda, el cumpăra îmbrăcăminte și merinde pentru o mică comunitate.

Și totuși de ce procesul de trecere s-a dovedit incredibil de greu? Secretul constă în aceea că pentru nașterea noului este necesar să pierzi în totalitate vechiul. Pentru a învinge dependența față de viitor, trebuie ca el să fie pierdut complet sau să fii absolut pregătit pentru pierderea acestuia. Pierderea completă înseamnă, în principiu, moartea. De aceea, în toate religiile și școlile ezoterice, ritualul inițierii reprezenta o trăire reală a propriei morți.

În școlile secrete acest ritual se desfășura pentru a-ți descoperi capacitățile superioare și pentru o dobândi puterea asupra viitorului. În diversele religii acesta se realiza cu scopul de a percepe faptul că omul este, în primul rând, suflet și abia apoi - spirit și trup.

Iuda a crezut în mod absolut în Hristos, sau, mai degrabă, în acel ideal pe care și l-a făurit. Când acest ideal s-a spulberat, a urmat trădarea și, apoi, sinuciderea.

De două mii de ani ființează creștinismul, iar la oameni sunt prezente până în ziua de astăzi lăcomia, irascibilitatea, blamul, invidia și mâhnirea. Aceste emoții nu permit acceptarea în totalitate a eșecului viitorului, iar acesta se poate produce la nivel fizic - ca boala și moartea. Se pare că alte variante nu există.

Pe neașteptate simt în suflet o ușurare. Este inutil să plângi și să suferi. Trebuie să te străduiești să supraviețuiești, să te străduiești să te ajuți pe tine însuși și pe alții. În acest scop trebuie să înveți să trăiești cu iubire și cu bucurie. Aspirația către Dumnezeu trebuie să devină sensul principal al existenței. Trebuie să percepi faptul că iubirea pentru Dumnezeu înseamnă desfătarea supremă, care nu este comparabilă cu nimic altceva.

În prezent, Rusia este o țară păgână. Nu are ideologie, nu are vreun scop care să-i unească pe toți. Ce unește fiecare țară? Teritoriul, limba, naționalitatea, religia. Scopurile strategice, moralitatea, ideologia, toate acestea se creează pe baza religiei și a filozofiei. Rusia este o țară multinațională: sunt multe popoare și multe religii. Unirea unui astfel de colos poate fi realizată doar prin

moralitate, ideologie și credință - credința în Dumnezeu, care unește toate religiile pe baza Celor Zece Porunci.

Îmi continui reflecțiile în timp ce mă plimb pe o stradă liniștită. Se poate, desigur, să ai o atitudine de condamnare și față de funcționarii publici, și față de reprezentanții puterii, dar acest lucru determină doar distrugerea sănătății și nu dă nici un rezultat. Așadar, trebuie să mergi mai departe în profunzime, să ajungi la ceea ce permite funcționarilor să fie așa. Ajungem la o concluzie importantă: la bază se află impunitatea și lipsa de control. Întregul popor trebuie să aspire către crearea unor mecanisme eficiente de control al funcționarilor iresponsabili.

În primul rând, trebuie salvate moralitatea, iubirea și religia în țară. Numai atunci diferitele religii, naționalități și popoare ale Rusiei se vor uni într-un tot unitar. Și numai atunci vor putea fi realizate ideologia și obiectivele strategice. Dacă în Rusia, sufletul și moralitatea vor fi puse pe primul loc, atunci acest model de existență va salva întreaga civilizație. Este interesant de știut dacă Rusia va reuși să facă acest lucru sau nu.

Este foarte greu să te dezici de viitor, știu acest lucru din proprie experiență. Pentru a trăi cu sufletul și cu iubirea, trebuie să îndepărtezi ispita viitorului. La mine, acest proces s-a desfășurat foarte greu. Și acum mă descarc prin enervare, acuzare, panică. Deși cu înțeleg mai mult sau mai puțin cât de periculos este cultul viitorului. Dar ce să spunem despre oamenii cărora din copilărie li s-a inoculat ateismul și cultul unei bucăți de

pâine? „Principalul reflectez eu, este să nu moară credința în Dumnezeu, atunci și poporul va supraviețui”. La urma urmelor există un stat care, după o destrămare totală, a renăscut după două mii de ani. În prezent, ce-i drept, în Israel credința slăbește.

Îmi amintesc de probleme mele. Este de înțeles de ce acum zece ani au început să mă doară rinichii. Se pare că a fost începutul trecerii chinuitoare de la conștiință la suflet. A început destabilizarea viitorului, iar eu nu am putut accepta această pierdere. S-a conectat mâhnirea subconștientă, programul de autodistrugere. Acesta a fost frânat de o durere surdă, permanentă în rinichi. Insuportabilitatea eșecului viitorului s-a manifestat nu numai ca un program de autodistrugere. Mecanismul de apărare a deplasat punctul de sprijin de la viitor, de la conștiință asupra trupului. Trufia s-a transformat în gelozie, de aceea dinții au început să mi se sfărâme, au apărut probleme cu vederea, cu articulațiile.

Dar am continuat să mă tăvălesc câte puțin și să mă deplasez înainte. Și să susțin principiul de bază, adică să protejez în fiecare clipă iubirea pentru Dumnezeu. Pe parcursul acestor zece ani capacitatea de a proteja iubirea în cazul distrugerii viitorului a crescut încet și, în cele din urmă, a devenit posibilă întoarcerea la suflet, la perceperea caracterului lui primordial, fapt ce constituie o stare normală, armonioasă pentru orice om. În ultimii doi ani am devenit mai maleabil, mai răbdător, m-am panicat și m-am enervat mai puțin. Am învățat să

protejez bucuria acolo unde am văzut mai înainte numai posibilitatea de condamnare, tristețe și mâhnire.

Mai înainte nu înțelegeam cuvintele geniale ale lui Esenin: „Neciopliților li se dă bucuria, iar celor afectuoși li se dă tristețea”. Necioplit este omul care trăiește cu trupul. El se bucură când primește și urăște când i se ia lucrul dorit. Afectuosul trăiește cu spiritul, cu viitorul. El înțelege faptul că toate bucuriile trec, că orice fericire va fi pierdută și reacționează cu tristețe la aceasta. Esenin nu a găsit calea către Dumnezeu, el a văzut doar materialul și spiritualul. Pentru a te bucura și a te întrista în același timp, trebuie să ajungi la nivelul sufletului. Trebuie să unești contrariile din suflet prin iubirea față de Dumnezeu.

Comunismul l-a constrâns pe Esenin să adore viitorul, iar acest fapt i-a agravat de mai multe ori tristețea. Încercările lui de a fi grosolan, de a înjura de mamă, de a bea, de a se lăsa atras de femei nu l-au tăcut mai fericit. Dimpotrivă, l-au împins spre moarte. Uneori sunt întrebat dacă cred în versiunea asasinării lui Esenin. Răspund simplu: dacă te omoară, nu vei mai scrie versuri. Adevăratele versuri se scriu cu sufletul, nu cu capul. Poezia „La revedere, prietene, la revedere...” a putut fi scrisă doar de Esenin. Nu mai rămâne nimic de spus.

Iar îmi amintesc de problemele mele cu rinichi. O clarvăzătoare din Israel mi-a stabilit și genul meu de ocupație, și problemele mele de sănătate. Când m-am plâns de durerile mele la ficat, ea a clătinat din cap:

- Tu ai probleme nu cu ficatul, ci cu rinichii.

După cum s-a dovedit apoi, ea a avut dreptate. Se vede că organele din corpul nostru se asigură unul pe celălalt, funcționând ca un ansamblu unic. Dacă rinichii funcționează slab, o parte a funcțiilor acestora este preluată de ficat. Durerea la ficat este un indiciu al faptului că el nu se descurcă din cauza solicitării crescute.

- Nu vei reuși să-ți vindeci rinichii, mi-a spus clarvăzătoarea, dar eu îți voi da niște semințe ale unei plante, care-ți vor ameliora starea.

Apoi am încercat semințele, care aveau un gust foarte amar. Și când am analizat acțiunea lor pe planul subtil, a apărut o imagine curioasă. Viitorul părea că se învâluiește, iar dependența de acesta se micșorase.

Așadar, clarvăzătoarea israeliană nu a văzut la mine posibilitatea de a învinge viitorul. Iar femeia care mi-a ghicit în zațul de cafea, la Saratov, vorbea, de asemenea, de probleme cu rinichii, dar în cu totul alt mod:

- Considerați că aceasta este o boală, dar nu este așa. Veți învinge aceste probleme. Vă văd ca și cum ați fi pe un vârf muntos, cu un steag în mână. Veți învinge.

Este curios că în Rusia, ghicitoarea mi-a văzut un nou viitor, pe când în Israel - nu. Probabil că energia țării influențează, de asemenea, asupra posibilităților clarviziunii.

Uneori, evenimentele pun omul într-o situație absolut fără ieșire, iar el consideră că acesta este sfârșitul. Dacă el se află la nivelul corpului sau al

spiritului, atunci chiar așa se și întâmplă. Dar, prin iubire și credință, prin salvarea propriului suflet se poate înfăptui orice minune.

Îmi amintesc recenta mea convorbire telefonică. Am consultat o doamnă, care avea probleme foarte serioase. Nu mi s-a spus ce fel de probleme, dar în momentul în care eu îmi luam informațiile după vocea ei, pe loc mi-a devenit limpede despre ce era vorba. Situația urmașilor săi (copii, nepoți, strănepoți) era foarte precară. Terna geloziei, atașamentului, a cultului pentru persoana iubită. Iar sub această gelozie se ascunde trufia - comportarea neomenoasă față de ceilalți oameni, incapacitatea de a suporta nefericirea, umilințele, eșecul viitorului.

„Prin urmare, m-am gândit cu, odată cu trecerea timpului mândria s-a transformat la mamă în gelozie, iar acest sentiment s-a transmis urmașilor. Iar înainte de trufie s-a produs o oarecare alterare a sufletului. Fie că nu dorea să mai trăiască, fie că a făcut un avort sau s-a dezis de iubire de dragul bunăstării, fie că nu a putut să suporte o durere sufletească. Sunt multe posibilități de a-ți ucide propriul suflet, de a-l vătăma”.

Dacă mama, în timpul sarcinii, s-a supărat continuu pe soț sau l-a condamnat, atunci din copilărie poate apărea la fiică trufia, întrucât ea s-a născut deja cu sufletul vătămat. Iubirea, mila, răbdarea, îngăduința, grija, spiritul de jertfă sunt calitățile necesare viitoarei mame. Mai ales în perioada maternității. Dacă înțelegi faptul că orice situație este dată de Dumnezeu și, prin

urmare, trebuie să atragă iubirea, atunci toate evenimentele se produc pe principiul „pentru ce, în numele cui”, iar nu pe principiul „pentru ce și din ce cauză”. Atunci, dacă soțul te-a supărat, acest lucru s-a întâmplat nu pentru că bea sau pentru că este prost crescut. Dacă soțul te-a supărat, a făcut-o pentru ca tu să-ți amintești de Dumnezeu, pentru ca să simți iubirea din suflet, necesară copilului, pentru ca să te înstrăinezi de atașamentele care acoperă iubirea. Pentru a percepe instabilitatea, caracterul iluzoriu al bunăstării, pentru a accepta posibilul eșec al relațiilor.

Această doamnă avea probleme serioase cu copiii, mai exact, cu fiul. Aceasta era fie o boală legată de tema geloziei, fie de anumite evenimente neplăcute.

- Ce întrebări aveți? m-am adresat pacientei mele de pe fir.

- Prima mea întrebare este simplă: care este starea mea? m-a întrebat ea.

- Proastă, i-am răspuns. Dar fiul dumneavoastră cum se simte?

Doamna a oftat.

- Aceasta este și cauza pentru care vă sun. S-a atașat de o femeie care este cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă ca el. Și, în plus, mi se pare că nici nu este de treabă.

- Și ce vreți?

- Aș vrea să aflu ce aș putea face ca el să se despartă de ea.

- Dar de ce considerați că el trebuie să se despartă de ea? Doar este propria lui viață.

- Dar este evident că ea nu este potrivită pentru el. E evident că nu vor avea o familie, copii.

- Dar pentru el, acum, principale nu sunt familia și copiii, am remarcat eu. O familie normală și copii normali apar doar atunci când există energie și iubire. Energia este prezentă acolo unde sunt contrarii. Iar locul unde se află energia este sufletul. Și iubirea se găsește tot acolo. Dacă sufletul nu funcționează, nu pot exista nici copii normali, nici o familie normală. Iar pentru ca sufletul să funcționeze, trebuie să fie umilite trupul și conștiința. De aceea fiului dumneavoastră i s-a dat o asemenea femeie. Vârsta înseamnă probleme cu trupul, blocarea geloziei, iar necinștea înseamnă probleme cu conștiința, adică cu ordinea. Iar dacă el o iubește, înseamnă că pentru el sufletul este mai important. Iar dumneavoastră vreți să-i despărțiți - așadar, dumneavoastră vă îndreptați fiul spre bunăstare. Și înseamnă că lui îi va spori trufia. Iar mai departe destinul se poate răfui cu el sau cu dumneavoastră, în calitate de autor.

- Știți ce mi s-a întâmplat acum vreo trei zile? a început pe neașteptate să povestească femeia. Mergeam pe stradă și, deodată, lângă mine s-a oprit o mașină foarte scumpă. În ea se afla o femeie și șoferul. Ea m-a întrebat unde este spitalul de copii. I-am arătat. Și, deodată, femeia îmi spune: „Asupra ta și a neamului tău s-a abătut un deochi de moarte. Ți s-au făcut farmece în cimitir”. Femeia semăna cu o țigancă. Ea m-a privit în ochi și a

zâmbit: „Nu sunt țigancă, sunt bulgăroaică și nu-mi trebuie deloc bani. Sunt milionară, mă ocup cu chiromanția. Vreau pur și simplu să vă previn că vă paște moartea”.

- În momentul de față moartea nu este lângă dumneavoastră, ci lângă fiul dumneavoastră, am spus eu. Iar dumneavoastră, străduindu-vă să atrageți bunăstarea și să izgoniți iubirea, atrageți odată cu bunăstarea și moartea. Acum trei zile vi s-a dat un semn că mergeți în acea direcție

- Știți, acum două luni m-am dus la biserică, a continuat doamna. Acolo se afla o femeie sărmană și când i-am aruncat o monedă mi-a spus deodată: „în spatele tău stă moartea”. Iar eu i-am răspuns: „Eu însămi simt asta!”

- Înțelegeți, m-am adresat eu pacientei, până acum nu ați învățat să iubiți, sufletul vă funcționează slab. De ce se întâmplă acest lucru, trebuie să vă amintiți singură. Ați tăcut avorturi?

- Da, și era cât pe ce să mor după asta.

- Așadar, trebuia să se nască un copil. Dar pentru dumneavoastră mai importantă a fost bunăstarea, nu iubirea. Prin aceasta s-a adus o mare vătămare sufletului. Respingerea iubirii nu trece fără urmă - sufletul se acoperă cu cicatrice. Nu de mult am consultat o doamnă și i-am spus: „Cu douăzeci de ani în urmă s-a comis o crimă împotriva sufletului dumneavoastră”. Ea a tot încercat să-și amintească, dar nu și-a amintit și a început să mă încredințeze că nu a fost nimic. Eu am

început din nou să-i spun: „A fost o negare a iubirii și o vătămare a sufletului. Acest lucru se produce când te dezici de iubire de dragul desfătărilor”. „Mi-am amintit, a exclamat femeia. Tocmai în acea perioadă aveam un amant”.

Așadar, în ceea ce privește relațiile cu soțul, atunci, pentru a păstra iubirea trebuie să învingi și durerea, și supărarea, și umilința. Iar iubitul nu produce durere, ci numai desfătare. Iubirea există acolo unde este în același timp și durere și bucurie. Iar unde este numai desfătare, acolo iubirea se transformă în patimă și atașament. Iar sufletul începe să moară.

Când femeia, concentrându-se asupra supărărilor și pretențiilor față de soț, începe să discrediteze sentimentul iubirii și-și caută un amant numai pentru obținerea unor emoții pozitive, acest fapt o lovește inevitabil nu numai pe ea, ci și pe copiii ei. Nu doar trădarea, ci chiar și gândurile legate de ea, dorința arzătoare îndreptată către alt bărbat pot pricinui o vătămare atât sufletului mamei, cât și celui al copilului. De aceea se și dă ispita sub forma dorinței arzătoare față de un alt bărbat, pentru a fi învinsă. Dacă nu există o concentrare asupra iubirii pentru Dumnezeu, dorința arzătoare devine de neînving. Iar mai departe se produce o alterare treptată a sufletului, apoi apare cultul conștiinței, mai departe - cultul trupului și apoi - descompunerea.

Așa că, în orice caz, amintiți-vă și treceți prin pocăință toate trădările fizice și spirituale.

- Dar știți, eu nu am putut să accept deloc moartea mamei. Acest lucru s-a produs acum câțiva ani.

- Și acest fapt agravează problemele legate de suflet, i- am spus. Când îți pierzi iubirea pentru Dumnezeu și senzația comuniunii cu El, atunci moartea sau pierderea unei persoane apropiate devin insuportabile.

- Știți, în ultimii doi ani mi-au apărut dureri în toate părțile corpului. Spuneți-mi, vă rog, de ce poate fi legat acest fenomen?

- De fiul dumneavoastră. El trebuie să-și întemeieze o familie, să procreeze copii, dar el nu este pregătit în interior pentru aceasta. Amintiți-vă: „Avraam l-a născut pe Isaac ...” Femeia naște fizic copilul, iar bărbatul - spiritual. Băiatul dumneavoastră are puțină energie, sufletul îi este greoi.

Amintiți-vă cum spuneau apostolii: *„Suferindul încetează să păcătuiască cu trupul”*. Păcatul înseamnă slăbirea iubirii, vătămarea sufletului. De dragul trupului sau al conștiinței. De aceea boala spirituală sau fizică ajută sufletul să renască. Așa încât bolile dumneavoastră sunt un indicator al stării interioare a copilului dumneavoastră.

- În această primăvară mi-ați salvat viața, a spus deodată doamna.

- În ce mod?

- În martie am fost la dumneavoastră la consultație și v- am spus că voi muri. Înainte de aceasta, cam două luni am simțit fizic acest fapt, în interiorul meu totul era pustiu și rece. Iar acest lucru nu l-am simțit doar eu. Deja

nu mai puteam merge, începusem să pierd în greutate. Era senzația că deja am plecat dincolo. Întrucâtva am acceptat cu ușurință aceasta. Mă duc după o lungă pauză la serviciu și mi se spune: „Ești încă în viață? Noi credeam că ai murit”. Iar apoi am visat-o pe mama, ea s-a apropiat de mine și m-a privit, în tăcere, direct în ochi. Am întrebat-o: „Mamă, voi muri?” Ea mi-a răspuns: „Da”. „Și ce să fac?” „Nu știu”, mi-a răspuns mama și a zâmbit ironic. Atunci am și venit la dumneavoastră la consultație și v-am spus că voi muri curând. Iar dumneavoastră ați spus: „Mori, dar să te rogi pentru fiul tău”. Și am început să mă rog neîncetat și am simțit că moartea s-a dus.

- Dar cum ați ajuns la cărțile mele?

- A fost acum vreo cinci ani. Fiul meu se simțea foarte rău, i s-a pus diagnosticul „hepatită C” și i s-a spus că în cazul lui sunt puține șanse de supraviețuire. Țin minte că am ieșit atunci din spital neînțelegând nimic și am pornit agale pe stradă. Apoi am început să-mi revin, m-am uitat în stânga și în dreapta și am văzut o librărie. Am intrat, am trecut pe lângă rafturile cu cărți și am ales la nimereală o carte. Era cartea dumneavoastră. Am început s-o citesc și am simțit că se schimbă totul. Acum copilul meu este sănătos.

- Și ce probleme a mai avut copilul?

- Pe la 16 ani a început să folosească droguri, după aceea a renunțat singur.

- Toate problemele fiului dumneavoastră se datorează insuportabilității eșecului viitorului. Dacă trufia este de neîndepărtat, ea se transformă în gelozie. Iar mândria se

îndepărtează atunci când omul începe să trăiască cu sufletul, când iubirea și moralitatea vor fi pentru el mai importante decât bunăstarea, banii, slava, succesele în activitate și orice plăceri fizice și satisfacții spirituale. Este ușor de spus și greu de făcut. La mine personal, încercările de a îndepărta dependența față de viitor erau parțiale și nereușite. Acest proces a fost chinuitor. Slavă Domnului, mulțumită creștinismului este posibil acest proces. Noi avem un algoritm al salvării, rămâne numai să crezi în el. Dacă ați hotărât 100% să mergeți pe această cale, atunci schimbările vor începe realmente. Aici numai dumneavoastră puteți lua decizia finală.

Zâmbesc amintindu-mi de alt caz. Eram într-o vizită. Discuțiile se refereau la domeniul oncologic și o cunoștință mai veche și-a amintit pe neașteptate:

- Acum zece ani, am avut cancer, diagnosticul fiind „melanom”. Atunci v-am sunat și v-am spus că totul merge prost.

Mi-am încrețit fruntea străduindu-mă să-mi amintesc aceste evenimente, dar memoria mea era curată ca o fecioară.

- Și ce v-am spus?

- Că nu am învățat să iubesc. Că resping iubirea prin nemulțumirea de sine și de destin. Că permanent îi critic pe cei apropiați. Că trebuie să mă schimb în interior, în mod real.

- Și ați reușit să faceți acest lucru, având în vedere caracterul dumneavoastră? am observat eu ironic.

Ea. drept răspuns, a început să râdă tare .

- Am reușit, am reușit, și încă cum! Este adevărat că nu deodată. M-am străduit vreo trei săptămâni, dar, desigur, n- a prea avut efect pentru că m-ați sunat și mi-ați spus că nu vedeți niciun fel de schimbare. Și ați spus toate acestea într- o formă foarte dură.

Am făcut ochii rotunzi.

- Eu, într-o formă dură, la telefon? Este imposibil!

- Așa a fost, așa a fost, a început ea să râdă din nou.

După aceea am început să lucrez din nou cu mine însămi, niciodată nu m-am mai străduit astfel. Și deodată am simțit o ușurare în suflet. După aceea am plecat la un nou consult medical și mi s-a spus că așa ceva se întâmplă foarte rar, dar, cu toate acestea, uneori se produce. Analizele mele erau bune și nu mai erau probleme oncologice.

Atunci m-am gândit că mulți oameni, adesea, nu pot să se mobilizeze pentru a parcurge transformarea. Organismul omenesc este un sistem unitar. Pentru a se modifica o verigă, trebuie să se modifice într-o oarecare măsură toate celelalte verigi. Cel care se sprijină pe trup și pe conștiință, nu poate să parcurgă întreaga transformare. Pentru un astfel de om, pierderea banilor, a puterii, a bunăstării, a viitorului este un lucru de neînvins. Pentru mulți este mai ușoară moartea. Când sufletul încetează să-și perceapă divinul „eu” și se contopește cu omenescul, atunci durerea provocată de pierderea valorilor obișnuite devine insuportabilă. Fără iubire și credință procesul de transformare devine imposibil.

Nu de mult, la un seminar, o persoană mi-a transmis un bilețel cu privire la fiul său de 17 ani. Băiatul începuse să aibă eșecuri, pe care nu le putea accepta. Mai departe - mahnire și înrăire, apoi - ură față de părinți. Pe urmă - renunțarea la toate și dorința de singurătate deplină. Fiul stătea în apartament și nu ieșea nicăieri. Tatăl lui a început să citească cărțile mele.

Am avut o conversație cu această persoană.

- M-a zguduit, îmi povestea el, ceea ce am citit în „Diagnosticarea karmei”, cartea a 12-a. Faptul că omul trebuie să fie absolut vulnerabil pentru a dobândi Divinul. Am înțeles că am trăit întotdeauna de dragul bunăstării și protecției fizice și spirituale. Fiul a început să se schimbe, i-au apărut sentimente mai calde față de fratele mai mic. Dar pe noi ne ura ca și mai înainte. Atunci am participat pentru prima dată la seminarul dumneavoastră. Soția mea a refuzat să vină. Dumneavoastră atenționați pe toți că înainte și în timpul seminarului se poate produce o purificare chiar a tuturor rudelor. Când am nimerit la dumneavoastră, la seminar, fiul meu a început să aibă junghiuri. Durerile erau foarte puternice - părea că va muri. Soția era, pur și simplu, îngrozită. După aceea, ea a început să vă citească cărțile. Noi am studiat informațiile dumneavoastră nu de mult, dar văd cum se schimbă fiul meu și înțeleg că ne aflăm pe calea cea bună.

- Schimbările exterioare încă nu sunt un indiciu, i-am spus eu. Orientați-vă nu pe rezultate, ci pe modul de percepere a iubirii și fericirii în suflet. Aspirația personală

către Dumnezeu este principalul indiciu al succesului dumneavoastră.

Străbat, căzut pe gânduri, câteva cartiere. Pe neobservate s-a furișat senzația de foame. „Va trebui să mă deconectez de la toate gândurile și să gust câte ceva la vreo cafenea, îmi spun eu. Aici sunt multe restaurante mici. Voi trece și în funcție de senzație voi alege pe acela care-mi va fi pe plac”.

ODIHNA

În cele din urmă găsesc o mică cafenea confortabilă. Aleg din lista de meniuri fructe de mare. Stau să mă gândesc dacă merită să comand o bere. Apoi, dând din mână, hotărâsc totuși să comand. Să fie un pic de otrăvă pentru ca organismul să nu se relaxeze. O să beau totuși o jumătate de pahar. Apoi berea va începe să se amărască - un indiciu sigur că nu este voie să mai bei, altfel vei avea probleme cu intestinul.

Mă așez confortabil pe un scaun privind de jur-împrejur strada pitorească. O parte din măsuțele cafenelei sunt amplasate pe trotuar, totul este îngrădit și împodobit cu plante naturale. Am o dispoziție excelentă. La urma urmelor, de ce privesc cu atâta pesimism situația din Rusia? Firește, pentru că totuși mă agăț de conștiință. Pentru acela care trăiește cu sufletul, imaginea lumii se schimbă tot timpul pentru că vine permanent o nouă și o nouă energie. Iar împreună cu ea vin informațiile.

Mai înainte consideram că filozofia, adică cunoașterea lumii, poate să avanseze cât dorește și totuși, în acest caz, omul să nu se schimbe. În orice caz, fenomenul era prezentat așa întotdeauna. S-a dovedit a fi o eroare. Cunoașterea necesită schimbare. Dacă omul nu se schimbă în interior, el nu va putea niciodată să iasă din cadrul stereotipurilor proprii. Trupul și spiritul formează un tot unitar. În primul rând, noi cunoaștem cu sufletul, adică cu sentimentele care se depozitează în

imagini. Apoi începe să se schimbe conștiința noastră, adică concepția despre lume. Și apoi se va schimba trupul - prin hrănire, mod de viață, obișnuințe etc.

Nu degeaba Einstein adora în tinerețe vioara. Dacă copilului și adolescentului i se ia posibilitatea de cunoaștere senzorială a lumii, conștiința acestora va deveni înțepenită, statică și agresivă. Mai pot apărea și invenții tehnice - un timp oarecare conștiința, din inerție, va furniza noi idei și descoperiri. Iar apoi imaginea lumii va deveni tot mai statică, iar gândirea-tot mai ortodoxă. În cazul cultului conștiinței, viitorului, întreaga lume pare absolut imobilă, iar universul este veșnic. Dacă noi observăm un oarecare proces negativ, atunci considerăm că acesta este dat pentru totdeauna, iar un astfel de punct de vedere naște ura, mânia și depresia.

Astăzi, mie mi se pare că în Rusia și în întreaga lume este o situație complicată. Apoi se va dovedi că există o ieșire, ba chiar mai multe. Acum vreo zece ani. Rusia practic a dispărut ca stat. Paralizia morală a determinat paralizia statului.

Cu câțiva ani în urmă. Rusia a început să se facă cunoscută. Europa și America se crispau disprețuitor, mirându-se cum această țară îndrăznește să pretindă la rolul de super- putere. Acum deja nimeni în lume nu se mai îndoiește de faptul că Rusia este cu adevărat o superputere.

Principala problemă a Rusiei a fost întotdeauna lipsa unei legături între popor și putere. Periodic, aceasta a determinat faptul că poporul, în momentul în care

răbdarea se epuiza, încerca să distrugă puterea. Ca urmare au suferit toți. Acum a apărut un puternic mijloc al democrației: internetul. Apare o conexiune informațională, se dezvoltă vertiginos opinia publică. Pentru o democrație, lucrul cel mai important este gradul de informare a societății. Aceasta înseamnă înțelegerea de către societate a felului în care trebuie să fie țara și a direcției spre care ea trebuie să se îndrepte.

Pe vremuri, oamenii erau convinși că statul se îngrijește de ei și îi conduce înainte. În realitate, întotdeauna oamenii s-au îngrijit de ei înșiși, creând structurile de stat, reprezentate de funcționari. Funcționarii, punând mâna pe putere, monopolizând-o, s-au străduit să-i convingă pe toți cei din jur că tocmai ei sunt aceia care au grijă de popor. Acum oamenii sunt informați și independenți launtric. Pe posturile de televiziune se analizează tot mai des, și chiar sincer, problemele societății. Este imposibil acum să mai controlezi în totalitate presa scrisă și televiziunea. Când întregul popor știe ce vrea, funcționarii sunt obligați să vină în întâmpinarea dorințelor acestuia.

În prezent, în Rusia se vorbește despre protecția pieței împotriva produselor modificate genetic, transgenice, despre aceea că oamenii trebuie să coopereze și la orașe, și la sate. Pe vremuri orice indicație venea de sus, de la Moscova, iar orice inițiativă era înăbușită de jos. Dar acum oamenii vorbesc despre crearea unor așezări agro-industriale, adică despre sate, comune de tip nou. Apar proiecte noi de reconstrucție și

salvare a Rusiei. A apărut un tineret inteligent și orientat, care poate crea o nouă civilizație. Este necesară doar concepția, direcția corectă.

„Totul va fi bine”, îmi spun eu. Rusia, cu resursele ei colosale, are și perspective corespunzătoare. Trebuie doar să iasă din cadrul stereotipurilor și miturilor. Unul dintre cele mai înrădăcinate este mitul cu privire la faptul că poporul rus bea și nu știe să muncească. S-a lămurit că acestea sunt prostii.

Cu câțva timp în urmă am primit o scrisoare curioasă prin e-mail. „Locuiesc în Germania, îmi scris un tânăr, și pot să vă comunic următoarele. La cei care au venit din Rusia în Germania și s-au angajat aici să muncească, apar adeseori probleme în relațiile cu turcii și nemții”. Problema este că rușii muncesc cu mult mai bine, iar acest fapt determină invidia și enervarea. Deci cauza nu constă în muncă, ci în conducerea inefficientă și în condițiile necorespunzătoare pentru muncă. Zâmbesc amintindu-mi de această scrisoare.

Recent, la radio s-a comunicat o știre foarte interesantă: uzina de la Kaliningrad a fost recunoscută ca una dintre cele mai bune întreprinderi din lume pentru asamblarea BMW-urilor. Secția de asamblare a acestei prestigioase mașini a apărut pe teritoriul unei foste uzine militare. Condiții normale, disciplină bună - și iată că suntem deja printre cei mai buni din lume. În industria cosmică, Rusia este până în prezent lidera întregii planete. Avem savanți, constructori și muncitori

excepționali. Trebuie doar să se creeze condiții favorabile de muncă.

Condiții normale trebuie create nu numai pentru muncitori, ci și pentru conducători. Acesta nu este doar un control, ci și o stimulare. Cred că în Rusia, cât mai curând, vor fi create condiții pentru ca orice mare funcționar public, fie el primarul orașului, conducătorul vreunei regiuni, ministru, prim-ministru sau președinte, după încheierea activității sale să dea socoteală, în fața unei comisii speciale, cu privire la toate plusurile și minusurile guvernării sale. Iar comisiile alcătuite din cei mai buni reprezentanți ai societății vor face o analiză sistematică exactă a activității funcționarului pe toată durata activității lui, din punct de vedere administrativ și penal, economic și politic și, cel mai important, din punct de vedere moral. Aceasta îi va permite viitorului funcționar public să-și imagineze mult mai bine ce trebuie să întreprindă, către ce trebuie să năzuiască și ce nu trebuie în mod categoric să facă.

Așadar, concluzia este următoarea: acum, în Rusia, situația generală este problematică, dar perspectivele sunt minunate. Simt că mă cuprinde o dispoziție excelentă. Tocmai cu o astfel de dispoziție și trebuie să începi să mănânci, acesta fiind unul dintre principiile filozofiei vedice.

Cu multe milenii în urmă, Vedele sfătuiau următoarele: dimineața trebuie să te plimbi vreo oră, iar seara, înainte de culcare, este necesară o plimbare ușoară de o jumătate de oră. Numai acum oamenii au început să

înțeleagă că una dintre cele mai bune diete nu este numai mâncarea, dar și mișcarea, care permite intestinului să funcționeze normal.

Țin minte că la școală ni se povestea că omul inteligent a apărut acum 100.000 de ani. Iar recent în Siberia, în timpul unor săpături, s-au descoperit niște statuete din lut, făcute de omul primitiv. S-a dovedit că ele datează de circa 60 de milioane de ani. Iar în Africa, se pare, s-au găsit figurine de dinozauri făcute de mâna omului. Aceste figurine corespund exact figurilor dinozaurilor, care au fost reconstituite pe baza scheletelor și oaselor găsite. Și doar dinozaurii au dispărut acum circa 70 de milioane de ani.

Prin urmare, zeci de milioane de ani omul primitiv a mers încontinuu, s-a mișcat. Funcțiile intestinului și ale altor organe au fost strâns legate de mers. Am fost cândva pe un submarin și mi s-a povestit despre problema principală, care chinuiește echipajul: tineri de 18 ani, sănătoși, se plâng de indigestie. În submarine, practic, nu este spațiu liber. Ceea ce se cheamă sală de mese este o magazie mică de doi pe doi metri. Constructorii s-au gândit la orice le-a fost lor convenabil, în afară de interesele echipajului. Așadar când matrozii au început să meargă pe coridoarele înguste înainte și înapoi, funcționarea intestinului s-a normalizat.

În ultimii patruzeci de ani oamenii au încetat, practic, să mai meargă. Orice fel de mâncare, chiar cea mai ușoară, a început să fie cu mult mai greu asimilată. Otrăvurile și toxinele intoxica sănătatea celor tineri și a

celor vârstnici. Medicina comercială se străduiește cu dărnicie să vândă diferite medicamente, promițând vindecarea miraculoasă a tuturor bolilor. Dar în loc de acestea trebuie să se construiască bazine de înot, terenuri de sport, saune și parcuri. Omul trebuie să se plimbe printre copaci, să facă saună, să facă sport. Acest lucru este necesar îndeosebi tineretului.

Îmi amintesc din nou un principiu de bază al bucătăriei vedice: să te hrănești la o anumită oră și în intervalele dintre mese să nu ciugulești. O regulă genială! Studiindu-mi energia, și eu m-am încadrat în ea. Dacă unei persoane îi apare pofta de mâncare între micul dejun și prânz și ea își ține în frâu această dorință, atunci se obțin pe loc câteva momente pozitive. Întrucât dorința de a mânca demonstrează insuficiența energiei fizice, persoana respectivă este obligată să se comute pe energia spirituală subtilă. Iar când este nevoie de energie spirituală, crește nevoia subconștientă de iubire și, ca urmare, nevoia de credință în Dumnezeu. Astfel, prin cumpătare, omul îți întărește și își dezvoltă sufletul. Nelăsându-se învins de o dorință superficială, omul învață să rabde, să sufere și să se jertfească. Se micșorează dependența față de trup și de instincte. Un astfel de om va fi mai bun la inimă, lui i se va îmbunătăți caracterul.

Apropo, dacă i se permite copilului să mănânce ceva dulce la prima cerere, aceasta, de asemenea, determină o indisciplină energetică și îi poate influența negativ sănătatea fizică și caracterul.

Dacă o persoană se umple încontinuu până la refuz cu energie exterioară prin mâncare abundentă și dulciuri, energia subtilă, de care depind sănătatea și destinul, se atenuază la minimum. Oricât ar fi de ciudat, se întâmplă că omul mănâncă mult, consumă produse hrănitoare și foarte utile, iar sănătatea lui se înrăutățește. Nu în zadar, pe piatra sa tombală, un longeviv din Grecia Antică a pus să se scrie: „Am trăit mult pentru că am mâncat și am băut cu măsură”.

În principiu, modul de viață al tribului Hunza este o demonstrație concretă a faptului că mâncarea favorizează activarea energiei vitale, și nu o omoară. În primul rând, oamenii din acest trib mănâncă puțin. În al doilea rând, numai hrană proaspătă. În al treilea - minimum de carne, dar și asta numai iarna. În al patrulea rând, ei fac multă mișcare. În al cincilea rând - ei sunt prietenoși și se află permanent într-o bună stare spirituală. În al șaselea rând, tocmai primăvara, când omului i se activează energia vitală subtilă, membrii tribului Hunza încetează practic să mănânce. Trei-patru luni, ei se hrănesc cu o zeamă, de fapt, un compot din caise și alte fructe uscate.

Așa că principiul de bază al sănătății este foarte simplu: nu trebuie să-l distrugi printr-o alimentație incorectă și printr-un mod incorect de viață. Iar în ceea ce privește întărirea sănătății, atunci trebuie ca în primul rând să vorbim despre activarea energiei vitale subtile, care ne alimentează sufletul, conștiința și trupul. Nu întâmplător există un proverb rusesc: „Se hrănește cu duhul sfânt”.

Acea hrană pe care noi o mâncăm este legată de energia solară. Noi ne însușim în total numai aproape 1,5% din energia, care se află în hrana mâncată de noi. În prezent, în lume sunt circa 30.000 de „mâncători de soare”, adică acei oameni care își iau direct energia solară. Ei nu mănâncă hrană obișnuită deja de mulți ani. Hrana lor este aceeași ca esență, dar nu și ca formă. Dar mai este și energia superioară, cu care se hrănește însuși Soarele și cu care se poate hrăni omul. Dar conectarea la acest tip de energie trebuie să fie deocamdată minimă. Sufletul omului încă nu este pregătit pentru aceasta.

Dacă am aduce la un numitor comun toate tipurile de dietă pe care ni le recomandă medicii, revenim fără să vrem la bucătăria vedică. Conform Vedelor, există trei tipuri de hrană, care corespund celor trei stări ale omului: sattva, radjas și tamas. Prima categorie este hrana proaspătă, plăcută la gust, fără nici un adaos care să mărească apetitul, se aprindă dorințe și patimi. Al doilea tip de hrană include carnea, peștele, ceaiul, cafeaua, condimentele, care sporesc apetitul, sărat, acru ș.a.m.d. A treia categorie de hrană o constituie produsele care nu sunt foarte proaspete, hrana friptă, marinată etc.

Sensul acestor categorii este clar. Omul de nivel superior, care trăiește prin însușirile superioare ale sufletului, nu are nevoie să-și amplifice gustul mâncării, el are și fără asta o energie puternică. Pentru el mâncarea este posibilitatea de a-și potoli foamea, principala lui desfătare constând în altceva. Mâncarea din cea de a doua categorie se potrivește omului care trăiește cu

conștiința. Dacă mâncarea sattvică era destinată brahmanilor, preoților, atunci cel de-al doilea tip de hrană era destinat militarilor, conducătorilor. Ei aveau o energie slabă a sufletului, pentru ei o mai mare valoare o aveau pasiunile, mintea, voința, dorințele. Oamenii cu cea mai slabă energie se ocupau cu serviciile, meseriile ș.a.m.d. Ei și se hrăneau în mod corespunzător.

Astfel, în filozofia indiană se propagă ideea că omul, care ocupă o funcție spirituală sau laică superioară, trebuie să aibă o energie înaltă. Dacă are o energic vitală redusă, prelatul nu va da sfaturi corecte, iar conducătorul va acționa incorect, fapt ce poate duce la boli, nenorociri și chiar la pieirea țării.

Medicina modernă, voit sau nevoit, este obligată să urmeze principiile descoperite cu mult timp în urmă. Am un prieten medic urolog. El mi-a povestit că în timpul tratării unei infecții genito-urinare, pe perioada administrării antibioticelor, trebuie să te reții strict de la mâncărurile piperate, acre și sărate, în nici un caz să nu bei alcool, să nu abuzezi de carne. Când l-am întrebat pentru ce, el a recunoscut că nu există o explicație pentru aceasta, dar sunt numeroși factori care demonstrează cu exactitate un fapt: medicamentele aproape că nu acționează dacă omul, în timpul tratamentului, bea, gustă nițică scrumbie sărată și are contact sexual.

- Dar știi, totul are, de fapt, o explicație simplă, am spus eu, dacă se trece de la concepția fizico-materialistă generală la cea energetică. Contactul sexual, alcoolul, sarea, mâncarea abundentă, toate acestea înseamnă

amplificarea dorințelor, pasiunilor și, în concluzie, amplificarea subconștientă a agresivității omului. Cu cât este mai mare agresivitatea subconștientă, cu atât mai slabă este energia vitală principală, tocmai ea permite lupta cu boala și îndepărtarea ei.

- Așa pare să fie, clatină gânditor din cap medicul. Atunci devine limpede povestea pe care nu am spus-o nimănui până acum. A venit la mine o pereche, soț și soție. Problema părea într-un fel comică: tricomonază. Le-am prescris un tratament standard, dar care nu i-a ajutat. Le-am procurat cel mai bun medicament - nu i-a ajutat. A trebuit să procur cu foarte mulți bani un medicament supermodern. Nici un rezultat. În acest timp, ei nu au mâncat nimic în plus, nu au băut și au respectat cu strictețe toate instrucțiunile. „Rămâne ultima variantă, le-am spus eu, medicamentul trebuie să fie administrat intravenos”. Ei au făcut două ședințe de intravenoase.

El m-a privit cu coada ochiului.

- Rezultatul a fost nul. Știi ce le-am spus după asta? „Gata. Nu am medicamente pentru voi, vă mai rămâne doar să vă rugați. Încetați să mai aveți contacte sexuale și rugați- vă. Apoi faceți analizele și ne vom mai gândi la ce este de făcut”. Ei nu au mai luat nici un medicament. După trei săptămâni le-am făcut analizele. Și, după cum îți poți da seama, a zâmbit el, ele erau bune. După trei luni am repetat analizele și rezultatele au fost bune. După o jumătate de an - încă o dată. Nici o urmă de infecție.

El a zâmbit din nou.

- Acum înțelegi de ce nimeni nu vorbește, nici nu scrie despre aceste cazuri? Pentru că atunci medicina nu mai este necesară. Se dovedește faptul că omul însuși poate să facă față tuturor bolilor. Încă de acum o sută de ani bolile venerice erau lecuite prin înfometare. Deosebit de eficientă era greva foamei uscată. Dar cum ar putea medicina să-și afișeze propria inconsistență? Așa că e mai bine să primești rețetele unui mod sănătos de viață nu de la medici, ci de la aceia care nu sunt interesați de medicină și de salariu.

M-am distras de la gândurile melc pentru că mi se aduce preparatul din fructe de mare. Viața este minunată. Vremea este splendidă, dispoziția mea - excelentă. Cum percepem noi lumea, așa va fi. Dacă vedem în om numai răul, atunci noi îl și împingem spre rău. Dacă vedem binele, el va deveni mai bun.

La consultații, eu le dădeam femeilor o rețetă simplă:

- Dacă doriți ca soțul dumneavoastră să aibă anumite calități, lăudați-l tocmai pentru aceste calități, chiar dacă nu le are. Lauda este direcția în care se va deplasa energia. Dumneavoastră v-ați lăudat soțul pentru curajul său și el chiar va fi astfel. L-ați lăudat pentru că este bun și el va deveni și mai bun. L-ați lăudat pentru că este grijuliu și generos și după un timp oarecare veți vedea rezultatul. Nu uitați să-l lăudați mai des. Și invers, i-ați reproșat soțului că este lacom, el va fi și mai lacom. Îl acuzați că este egoist, veți vedea că va deveni și mai rău. Educarea altui om înseamnă dirijarea energiei acestuia,

formarea scopurilor corecte, înseamnă un ajutor în descoperirea iubirii, care dă energie.

Gândurile mele continuă să curgă în această direcție. Mecanismul eliberării energiei din alt om este foarte simplu. Lauzi - atunci energia se dezvoltă și formează noi capacități.

Reproșezi și acuzi - energia se oprește împreună cu dezvoltarea. Și oamenii au înțeles acest lucru din timpuri imemorabile. De ce nu este adoptată de toți această metodă? Cel mai probabil pentru că activarea energiei este asemănătoare pedalei de accelerație. Când mașina pornește. Învârtești volanul cum dorești, important este ca ea să înceapă să se miște. Dar când viteza a crescut puțin, este necesară arta conducerii auto, pentru care este importantă gândirea strategică și știința de a estima situația înainte ca ea să se întâmple.

Noi lăudăm o persoană pentru o anumită calitate, dar pentru ca această persoană să se dezvolte , respectiva calitate trebuie să se egalizeze cu cea opusă. Altfel, curajul va deveni nesăbuiță, hotărârea - încăpățănare și cruzime. Bunătatea se va transforma în autodistrugere, precauția - în lașitate, compasiunea - în autoflagelare. Atenția și respectul față de celălalt se vor transforma în autoreprimare, sfială și stinghereală. Așadar, este insuficient doar să alocăm energie, trebuie ca ea să se transforme în iubire. Iar pentru aceasta, ea trebuie să împartă permanent în două contrarii.

Omul legat de trup și de conștiință nu poate să gândească dialectic. El va lăuda pentru curaj și va înjura

pentru nechibzuință, Iară a înțelege că o trăsătură trece în cealaltă. Dacă curajul nu se echilibrează prin precauție, el poate ucide și pe posesorul lui, și pe alții. Așadar, un nivel ridicat de energie poate avea numai acela care trăiește cu iubirea și cu sufletul. Curajul la un nivel foarte scăzut poate da naștere nechibzuinței și morții. Iar pentru ca omul să supraviețuiască, nechibzuința trebuie să se transforme în frică. Un astfel de schimb se poate produce pe parcursul câtorva generații sau în decurs de câteva zeci de ani din viața unui om. Acest lucru este normal și inevitabil.

Asprimea este trăsătura unui om neechilibrat, este trăsătura unui idolatru. Monoteismul, interzicând răzbunarea, duritatea, lăcomia, a favorizat trecerea omului la niveluri energetice mai ridicate. Interdicțiile morale au ajutat la a crea singur și nu a lua de la altul. A nu omorî pe altul, ci a-l educa prin intermediul pedepsei gradate, limitându-i dorințele animalice, fapt ce a activat sentimentele superioare ale omului. Prin sistemul tabu, prin credință și prin închinarea la spiritele invizibile, ființa primitivă s-a transformat din animal în om. Prin restricții morale și porunci prescrise omul s-a transformat dintr-un semi-animal în omul modern. Creștinismul a permis ca, printr-o concentrare permanentă asupra iubirii față de Dumnezeu, să se descopere în fiecare om Divinul.

Anterior, știința și religia se opuneau, iar știința născută de religie, a negat-o și s-a îndepărtat de ea ca fiul rătăcitor. Acum a sosit vremea întoarcerii. Știința are

doar o singură șansă de a supraviețui: să se unească cu religia. Nu să se contopească, ci să se unească într-o unitate dialectică. Oamenii de știință, simțind în mod conștient moartea inevitabilă, deja nu mai țin în tăcere descoperirile care dovedesc existența unei voințe supreme în univers. Nu exclud nici existența sufletului.

Englezii au efectuat niște cercetări foarte interesante. Se pare că studiile au avut în vedere 17.000 de oameni și s-au desfășurat pe parcursul mai multor ani. S-au clarificat următoarele. Oamenii, care în copilărie mâncau dulciuri când voiau, după 30 de ani manifestau mult mai des înclinații criminale decât ceilalți de aceeași vârstă, cărora nu li s-a permis să-și satisfacă nici o dorință. Savanții au ajuns la concluzia că sufletul, caracterul se descompun prin dorințele nereținute. Iar de aici nu mai este mult până la conștientizarea faptului că poruncile morale, care ne limitează instinctele noastre animalice, sunt necesare pentru supraviețuirea omenirii.

Posibilitățile tehnice fac lumea tot mai fragilă. În prezent, multe realizări din domeniul chimiei, medicinei, tehnicii, de la bomba nucleară până la nanotehnologii, devin periculoase. Iar omenirea actuală, în loc de a dezvolta moralitatea, credința și iubirea, perfecționează fără încetare sistemele de control, urmărire, reprimare și înfrângere a criminalilor. Mare minune ca această luptă cu umbrele să mai continue mult timp! Progresul în sine nu distruge civilizația, progresul este o pârghie. Important este în mâinile cui se află.

Nu știu de ce, dar iar îmi vine în minte filmul lui Stanley Kubrik. Interesant de știut de ce se numește așa de ciudat: „Cu ochii larg închiși”?! Este, probabil, aici un anumit sens: desigur, esența filmului constă tocmai în acest lucru. De obicei, omul deschide larg ochii pentru a vedea mai bine țelul către care aspiră. Ochii larg deschiși sunt simbolul efortului constant al ființei umane spre un anumit scop. În concluzie, acest film simbolizează următoarele. Civilizația actuală tinde din toate puterile înainte, dar direcția aleasă nu este sigură. Finalul filmului este victoria deplină a dorințelor animalice asupra iubirii, moralității și căldurii sufletești. De fapt, aceasta este moartea. Iar scena sexuală, cu care se încheie filmul, și voluptatea, care trebuie să urmeze după ea, înseamnă, de fapt, condamnarea ambilor eroi. De fiecare dată, moartea arată altfel.

Recent, la o emisiune televizată, am ascultat mărturisirea unui actor de la Hollywood. La început a avut un succes fulminant, recunoaștere, iar apoi - alcoolism și o lentă autodistrugere. După aceea - o înviere chinuitoare, întoarcerea la marele ecran și din nou faimă și premii noi. „Știi cum arată iadul? - i-a spus actorul unei cunoștințe de-a sale. Crezi că este vorba de miros de pucioasă, de cazane și foc? Nimic din toate acestea. Porțile iadului sunt legate din toate părțile cu trandafiri, au miresme nepământene și făgăduiesc orice desfătări la care doar ai visat. Și dacă te scalzi în toate astea, apoi nu-ți mai dai seama imediat că ai nimerit în iad, unde îți moare sufletul”.

Constat că berea a început să se amărase, paharul poate fi dat într-o parte. Dar în această situație există un mare plus. Alcoolul de calitate îndoielnică a apărut acum pentru ca oamenii să renunțe la el. Într-un aeroport din Moscova, la duty-free, am cumpărat un coniac francezesc scump. Firește, acesta s-a dovedit a fi contrafăcut. Dar mirosul coniacului adevărat era, totuși, prezent. În prezent, toate magazinele sunt burdușite cu vinuri de diverse mărci și pretutindeni răsună același refren: „în Caucaz întotdeauna s-a băut vin și oamenii trăiau mai mult decât toți”. O mică nuanță: tăria vinului de casă este de 7 - 9%. El se bea ca și cvasul. Ceea ce se vinde în magazin, numai forțat poți să-i spui vin adevărat. Dar reclama te face să crezi orice.

„Apropo, îmi spun eu, de ce în Rusia, în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, se bea pe capete?” Cel mai probabil pentru că în secolul al XIX-lea, pentru Rusia acesta a fost timpul cultului conștiinței și, prin urmare, timpul patimilor și agresivității. Alcoolul înăbușă conștiința și conferă senzația împăcării. Cu cât omul este mai agresiv față de sine însuși sau față de ceilalți, cu atât mai puțin suportă stresul, cu atât mai mult el are nevoie de alcool sau de narcotice.

În anul 1887, din inițiativa lui Lev Tolstoi a fost creată prima societate de abținere la băuturi alcoolice din Rusia. Lev Tolstoi a descris astfel sărbătorirea Crăciunului în acei ani: „După ce se înfruptau mergeau prin curți ca să bea. Și începea beția și destrăbălarea care

țineau toată săptămâna. Este ziua lui Hristos, dar ei îl prăznuiesc pe diavol, pe el îl bucură”.

Apropo, o constatare curioasă. Când am înțeles că sufletul stă la baza tuturor lucrurilor și că trebuie, în primul rând, să te îngrijești de el, imediat conștiința s-a liniștit, iar dorința de a bea, care apăruse mai înainte, a dispărut practic pe neobservate. Este o expresie cunoscută a romanilor antici: „Adevărul este în vin. (*In vino Veritas, n.t.*) Sensul ei se înțelege. Când conștiința devine surdă, sufletul se poate deschide mai mult, de aceea omul devine sincer. El devine mai apropiat de adevăr, pentru că sufletul este mai aproape de iubire decât conștiința. Dar dacă sufletul se bucură și trăiește activ, iar conștiința nu încearcă să-l strivească, atunci nu este necesar nici alcoolul. Da, poți să bei, să devii mai sincer și să începi să vorbești, cum s-ar spune, de la suflet la suflet. Dar alcoolul împreună cu conștiința înăbușă și sentimentele mărește.

Înainte eu credeam că vinul produce desfătare, că el este izvorul plăcerii. Dar apoi am înțeles că plăcerea se află în mine. Vinul, ca un drog, o activează, obligându-mă să fiu fericit. Adică dacă omul nu se poate bucura voluntar, vinul îl ajută să se bucure forțat. Iar orice proces forțat înseamnă violență. Persoanei căreia i se bucură sufletul nu-i este necesar vinul.

Rupându-mă de toate gândurile, continuu să mănânc, străduindu-mă să nu mă grăbesc.

Va trebui să mă mai duc încă o dată la catedrala marelui arhitect. Este interesant cum arată în interior. Ca

și celelalte biserici catolice? în general, dacă urmezi o logică, în interior ar trebui, de asemenea, să triumfe ideea descompunerii.

Mă strâmb ușor. Felul de mâncare pregătit din fructe de mare s-a dovedit a nu fi prea gustos. Iar berea este, ca întotdeauna, detestabilă. „Acesta este un semn”, îmi spun eu. Ar fi trebuit să comand orez și macaroane. Cu cât mâncarea este mai simplă, cu atât este mai gustoasă și mai folositoare. „Ai primit un minus, caută plusul, zâmbesc eu. Este totuși o dialectică”. Dar, în general, totul parcă mai mult sau mai puțin comestibil. Dacă aș fi fost foarte flămând, această mâncare mi s-ar fi părut minunată.

Achit nota și o iau din nou la hoinăreală pe străzile Barcelonei. Trebuie să mă plimb, să mă relaxez, să stau pe o băncuță într-un parc.

IZBĂVIREA PROROCILOR

Într-un parc nu prea mare, situat în apropierea catedralei, totul este foarte pitoresc. Copacii sunt acoperiți cu flori frumoase violet deschis - o priveliște nepământească. În Rusia nu am văzut astfel de copaci.

Mă așez pe o băncuță și mă străduiesc să-mi rețin senzația de fericire. Cu circa două decenii în urmă s-a dezintegrat Frankenstein-ul sovietic. Modelul de salvare a omenirii s-a dovedit un eșec, pentru că nu era în el loc pentru iubire și milă. Să unești gândirea colectivă cu cea individuală, piața și economia planificată este posibil numai la nivelul sufletului. monoteismului. Fără iubire, credință și moralitate este imposibilă o coexistență dialectică. Socialismul a fost sortit marginalizării. De aici și duritatea, și moartea firească.

În prezent se vorbește despre modelul chinezesc. Chinezii îi depășesc pe toți nu numai în știință și tehnică. Recent am citit un articol curios al unui emigrant rus, care trăiește în America. „Dacă te uiți la fețele celor cu care te întâlnești în parcul nostru sau în supermarket, scrie el, atunci vei vedea același lucru ca și la școală. Din 25 de elevi, de obicei, circa 20 sunt albi, 2-3 negri și 1-2 chinezi”. Iar când elevii, care învață să cânte la vioară, au dat un concert, el a văzut un cu totul alt tablou. Din primii 10, 9 erau chinezi, din următorii 10 încă 5 erau chinezi. Apoi a concertat un cvartet, toți patru fiind chinezi. Anul trecut, una dintre echipele școlare a câștigat locul întâi la o olimpiadă de științe. Cu acest

prilej, în presa locală s-a publicat fotografia întregii echipe, formate din 15 persoane, dintre care 9 erau chinezi. Mai erau acolo un indian și doi evrei ruși, iar restul - localnici. „Recent am deschis ziarul nostru, scrie autorul articolului, și am citit despre elevii învingători ai concursului pianiștilor, care merg să evolueze la Carnegie Hall. Din regiunea noastră au participat trei. Toți trei erau chinezi”.

Cu câțva timp în urmă, când în Rusia a evoluat pe scenă un ansamblu de violoniști, compus din 20 de persoane, se putea presupune fără a sta pe gânduri că 15 din ei erau de origine evreiască. Și acest lucru nu a mirat pe nimeni, întrucât este un popor talentat, cu un surplus de energie spirituală ridicată. Iar în America, în curând, în ansamblul evreiesc de violoniști vor fi două treimi de chinezi. Aceasta nu poate să însemne decât un singur lucru: ei au mari capacități și, deci, o mare energie spirituală.

Cum se explică un astfel de talent incredibil al poporului chinez? Acum se vede cu ochiul liber că, puțin câte puțin, chinezii încep să devină lideri în diverse domenii. Poți să calculezi elementar cauzele acestui fenomen dacă înțelegi ce este omul. Chinezii sunt purtătorii gândirii orientale. Hieroglifile sunt un mod, adică o structură informațională, în care toate clementele funcționează ca un tot unitar. În China a fost întotdeauna foarte dezvoltată gândirea colectivă. Chinezii erau întotdeauna comparați cu furnicile, care excelează printr-un spirit colectiv excepțional și prin hărnicie.

În secolul al XX-lea, cultura occidentală a început să înglobeze ideologia unității. Pentru China, care a trăit mai bine de 3000 de ani în regimul conștiinței colective, noile tendințe au fost mortale. De aceea, indiferent de întregul declin al socialismului, poporul chinez a adoptat aceste idei. Ideile socialiste cu limitele lor, cu îngustimea și cu caracterul lor de compromis, au costat China, se pare, două sute de milioane de vieți. Dar, în același timp, au salvat de la individualismul deșănțat, de la cultul banilor și al trupului.

Ceea ce se numește modelul chinezesc al socialismului, a fost, în realitate, o trecere etapizată, înceată, de la gândirea colectivă la cea individuală. Am auzit că tineretul chinez admiră în prezent cultura occidentală, în special cea americană. Ca și tineretul japonez. Acest lucru spune multe. Dar, deocamdată, această trecere se prelungește. Și deocamdată gândirea individuală și cea colectivă interacționează și trece una în cealaltă. Economia planificată rigidă interacționează flexibil cu piața și cu producătorii particulari. Sunt două contrarii, doi poli, două moduri diferite de gândire și acest fapt dă naștere energiei. Aceasta este energia cu care trăiește în mod obișnuit sufletul omului, ea este apropiată de iubire. Și întrucât aceasta este energia sufletului, se constată la tineretul chinez o explozie bruscă a capacităților sale creatoare.

Trecerea de la gândirea colectivă la cea individuală, firește, nu se va mai prelungi mult timp. Guvernul chinez se străduiește intuitiv să frâneze acest proces, îngrijindu-

se de suflet. Recent, în China, a fost interzisă pornografia chiar pe Internet. Țara se străduiește să elaboreze anumite norme morale pentru protejarea energiei creatoare a poporului. Dar țara nu are credință, nu există o concepție clară și nici țeluri clare către care trebuie să aspire. Iar unde nu există religie, acolo moralitatea va slăbi în mod inevitabil. În prezent, în China nu există o concepție științifică sau religioasă, care să salveze și să protejeze sufletul. Procesul acestei treceri de la gândirea colectivă la cea individuală poate ocupa 10-15 ani. Dacă Partidul Comunist conștientizează pericolul care amenință China, trecerea se poate tergiversa.

Dar, deocamdată, politica generală a Chinei în raport cu alte țări este cu totul amorală. Statul fură liniștit schițele mașinilor, avioanelor, oricăror invenții tehnice și le produce sub propriile mărci. Iar toate țările păstrează tăcerea. În prezent, în relațiile internaționale, moralitatea și dreptatea au făcut loc forței. Dreptul internațional actual este dreptul celui puternic. L-a întărit America păgână. Tot ea a fost cea care a împins China către această situație.

Concluzia este simplă: cel mai probabil. China nu va putea să mențină două moduri opuse de gândire. Scenariul dezvoltării sale viitoare va fi, probabil, următorul: revolta individualismului și egoismului, apariția clanurilor care sfâșie țara în părți, distrugerea economiei strategice planificate.

Numai o țară din lume poate să mențină conștient două contrarii, salvându-și astfel sufletul și întărindu-și

credința și moralitatea. Această țară este Rusia. Ea, deocamdată, nu este în cea mai bună situație. În Rusia extremele s-au agravat atât de mult și totul se petrece atât de repede, încât ei i-a mai rămas un singur lucru: în cel mai scurt timp să atingă un nou nivel. Este greu să-ți imaginezi o țară căreia i-ar fi stat în puteri o asemenea sarcină. Însăși starea medie a Rusiei, îmbinarea gândirii occidentale cu cea orientală, interacțiunea acestora pe parcursul ultimelor secole, judecând după toate indiciile, au creat acel fond pe care știința se va împăca cu religia, Orientul - cu Occidentul, colectivul - cu individualul.

Stau pe gânduri privind la cerul albastru, curat, fără nici un nor. În noua Rusie, care a apărut recent, nu au fost poeți. Acest lucru este mai rău decât dacă ei ar fi fost, dar ar fi murit. Noua Rusie, înclinându-se înaintea Occidentului, nici nu și-a creat poeți. Ea a fost condamnată să piară, dar a supraviețuit. Acum, Rusia renaște pe acest Pământ ca un stat cu totul nou, unde principalele valori vor fi sufletul și moralitatea omului, unde noțiunile „credință” și „iubire” vor fi cunoscute fiecărui copil și fiecare om va înțelege în ce scop s-a născut și pentru ce trăiește.

„Interesant, mă gândesc eu, ar fi putut Vișoțski să-și salveze viața?” De ce a băut și a început să consume narcotice?

Pentru că slava, faima au început să-i ucidă sufletul. Pentru că dorea foarte mult să fie renumit, el a depins de acest lucru. Faima i-a permis să-și învingă complexul inferiorității din cauza staturii mici, senzația de umilință.

În subconștient el a năzuit către iubire și suflet, dar conștiința îl împingea către slavă și desfătare, ca valori principale, Actorul Zolotuhin, într-una dintre emisiunile lui televizate, a povestit un episod interesant. În anii 60, când Vîsoțski tocmai devenise cunoscut, el zbura cu avionul împreună cu un prieten. O stewardesă, care trecea pe lângă ei, a observat că el fumează stând în fotoliu. „Vă rog să aruncați țigara!”, l-a rugat ea. Vîsoțski a dat afirmativ din cap și a mimat că a stins țigara. Iar apoi, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, s-a apucat din nou să fumeze. Stewardesa s-a apropiat din nou și de această dată i-a cerut să înceteze să mai fumeze. Atunci poetul a stins țigara și a rostit printre dinți în urma stewardesei care se îndepărta: „De-ai ști tu ... cui îi interzici să fumeze”.

Societatea l-a învățat pe Vîsoțski să se închine viitorului luminos. Cultul viitorului s-a transformat în cultul conștiinței, fapt ce duce iminent la trufie. Trufia mărește agresivitatea interioară, care se transformă inevitabil într-un program de autodistrugere. Cu cât mai renumit a devenit Vîsoțski, cu atât mai puternic și-a înăbușit el conștiința, simțind cum se descompune sufletul său. Doar poetul este și el un om cu suflet și nu numai cu gât.

A mai fost și un alt factor puternic, care l-a împins către sinucidere: minunata Marina Vladi, de care se îndrăgostise. El nu putea să divorțeze. Dacă moralitatea pentru el ar fi fost mai importantă, dacă el nu ar fi putut să părăsească femeia care i-a născut doi fii, atunci

povestea de iubire cu Marina Vladi s-ar fi transformat pentru el într-o durere și o suferință imensă. Prin iubire și suferințe s-ar fi purificat sufletul său și atunci, în loc de sinucidere, ar fi început renașterea. El s-a despărțit de soție și s-a căsătorit cu Marina Vladi. Iubirea omenească și familia presupun apariția pe lume a copiilor. Dacă nu sunt copii, înseamnă că scopul îl constituie desfătarea, iar goana după desfătare ucide iubirea. Principalul păcat al trupului este lăcomia, principalul păcat al spiritului este mânia, iar principalul păcat al sufletului este pofta neînfrânată. Cu cât Vișoțski primea o desfătare mai mare, cu cât mai ușor i se îndeplineau dorințele arzătoare, cu atât mai repede se răcea sufletul lui, de unde a plecat iubirea, și cu atât mai puternic era atras de alcool și narcotice.

Cu două-trei mii de ani în urmă, oamenii ucideau proorocii pentru că nu voiau să se schimbe, pentru că era prea dureros să audă adevărul despre ei înșiși. Acum a sosit timpul când proorocii au început să se omoare singuri.

Pentru un adevărat talent, dorința de a scrie versuri este o necesitate firească, la fel ca cea de a respira. Surplusul de energie trebuie să se transforme în creație. Pentru o vacă cu ugerul plin, cel mai important este să fie mulsă. Unde merge laptele - aceasta este a altă problemă. Surplusul de energie îți permite să nu te atașezi de rezultatele propriei munci. În Vedele indiene, o astfel de neatașare este considerată una dintre principalele condiții ale activității umane. Iar sensul acesteia constă

în a te orienta, în primul rând, spre descoperirea energiei interioare. Atunci, nu bunurile materiale, ci energia necesară pentru crearea lor devin scopul activității umane. Și, astfel, este mai ușor să treci la scopul principal: comuniunea cu Dumnezeu ca unică sursă de energie superioară.

Creația provine din iubire și fără aceasta ea nu există mult timp. În prezent, pe scenă este un foarte mare număr de oameni care și-au pierdut iubirea. Ei se străduiesc să facă rost de această energie prin forțarea sufletului: prin alcool, narcotice, desfătare sexuală, diferite perversiuni, homosexualitate.

Ei se străduiesc să stoarcă din suflet ultimele rămășițe de energie și iubire. Dar mai devreme sau mai târziu, sufletul sărăcește, iar apoi începe Sodoma și Gomora la nivelul individual.

Fiecare poet aspiră spre renume și slavă. La un talent real, această aspirație rămâne întotdeauna pe locul al doilea sau al treilea. Acest lucru este posibil atunci când există credință și iubire. Vișoțski nu avea credință, de aceea el nu a putut să-și învingă propria trufie, propria atracție către slavă. Umilințele permanente și durerea sufletească nu au închis suficient problema.

La mulți oameni, credința în Dumnezeu a fost asociată cu biserica. Această privatizare a religiei, care, cu voie sau fără voie, s-a produs în ortodoxie, a condus la aceea că omul, fiind decepționat de biserică, a pierdut calea către Dumnezeu. Pentru mulți oameni nu a fost un secret faptul că orice preot dintr-un mare oraș al U.R.S.S.

a putut să rămână pe postul său numai dacă a semnat un contract de colaborare cu KGB. Dacă refuza, se luau măsuri dure la adresa sa. Stalul sovietic s-a luptat cu opoziția dur și rapid. Biserica a fost o forță politică, iar statul nu a putut să permită prezența vreunui concurent. La prima vedere, situația este tragică, dar, în realitate, normală. Îndată ce împărăția lui Dumnezeu, care se află în interiorul omului, iese la exterior, crește ca organizație, putere, imediat statul se străduiește să-și subordoneze concurentul, care se manifestă tot mai activ în plan politic și economic.

Același lucru s-a întâmplat în primele secole ale formării creștinismului. Același lucru s-a întâmplat și în timpul lui Iisus Hristos. Tocmai de aceea el sublinia faptul că slujitorii bisericești nu sunt ciobani, care conduc înaintea turmele de oi. Preoții nu sunt ciobani, iar oamenii nu sunt oi, care să meargă orbește după ei. Hristos a propus o nouă concepție despre lume, o nouă imagine a percepției lumii. Omul însuși îl află pe Dumnezeu și tinde spre El, iar preotul poate fi numai un consultant pe această cale. Preotul este un funcționar obișnuit sau un om, care a primit pur și simplu o formare spirituală. El nu deține monopolul asupra adevărului.

Iisus Hristos spunea că toți oamenii sunt frați. Oricare ar fi cunoștințele tale despre Dumnezeu, tu nu ai dreptul să te înalți deasupra celorlalți oameni și să afirmi că-i conduci înaintea. Hristos a reprimat prin toate mijloacele dorința ucenicilor săi de a i se închina, de a depinde de el. De aceea el le-a spălat picioarele în timpul

Cinei de Taină. Hristos a subliniat de fiecare dată că el nu este fără păcat, nu este atotbinefăcător. Fără păcat poate fi numai Dumnezeu.

Preotul nu poate fi mai presus de enoriaș. Îndată ce preotul se străduiește să-și demonstreze puterea spirituală, pe loc această putere se transformă într-una politică și economică. Și atunci statul distruge rapid coloana vertebrală a noului concurent.

Îmi vin în minte câteva rânduri din Vechiul Testament: ..Nenorocire vouă, cărturari și farisei vicleni, că închideți oamenilor împărăția Cerurilor, pentru că roi înșivă nu veți intra și nici pe cei care vor să intre nu-i lăsați

Comuniștii au trebuit să lipsească biserica de orice influență, subordonându-și-o în totalitate. Locul vacant a fost ocupat: rolul bisericii a fost preluat de Partidul Comunist. Orice generație supraviețuiește numai în cazul în care există o interacțiune a puterii spirituale cu cea laică. Conducătorul răspunde de tactică, șamanul -- de strategie. În Uniunea Sovietică, rolul șamanilor era interpretat de comisari. În armată, în uzine, în orice organizație erau doi șefi: politrucul și conducătorul organizației. Modelul era complet dialectic, lată o mică nuanță: politrucul nu avea în cap nici un fel de strategie, nici o înțelegere. Îi răsuna numai o singură idee: cea legată de viitorul luminos. De aceea, în realitate nu a ieșit nimic dialectic. Partidul Comunist, modelând organizația religioasă, a devenit rapid dogmatic.

Ceea ce s-a petrecut în Uniunea Sovietică înaintea Celui de-al Doilea Război Mondial a demonstrat că Partidul Comunist este slab în conducerea strategică. Rusia nu a fost salvată de credința în viitorul luminos, ci de credința în Dumnezeu. De aceea au început să se deschidă bisericile.

Dependența bisericii față de stat a determinat faptul că ea a început tot mai mult să semene cu o structură statală. Din această cauză, mulți oameni s-au îndepărtat de ortodoxie și au încetat să mai creadă în Dumnezeu. Pe de altă parte, după război, mulți oameni au crezut în Dumnezeu, dar au încetat să-și mai lege credința de vreo oarecare religie concretă. Probabil, această situație a fost dată de sus pentru a face ca, în sufletul fiecărui om, credința să fie mai puțin dependentă de factorii externi.

Când Uniunea Sovietică s-a prăbușit, noua putere „democratică”, în persoana lui Elțin, s-a străduit, de asemenea, să strivească sub greutatea sa ortodoxia, dirijând, în primul rând, vârfurile conducătoare ale acesteia. Acea situație catastrofală în care a nimerit Rusia după prăbușirea Uniunii Sovietice a fost legată în mare măsură de paralizia morală în care au băgat ortodoxia.

Adesea am auzit sintagma pe care n-o înțelegeam înainte: „Președintele este garantul constituției”. După aceea situația s-a clarificat. Se dovedește că nici o lege nu va funcționa dacă nu sunt oameni care să garanteze aplicarea acesteia. Iar acest fapt constituie, în primul rând, o pedepsire aspră a celor care nu vor să aplice această lege. Garanți ai legilor administrative și penale

sunt procurorii. Dacă nu există un garant, legea se transformă în ficțiune, iar în societate începe haosul.

Se dovedește astfel că baza, care garantează îndeplinirea legilor administrative, penale, civile, este moralitatea. Procurorii lipsiți de moralitate sau președintele vor începe să acționeze selectiv, clătinând sistemul legislativ, iar atunci societatea se rostogolește inevitabil la nivelurile inferioare ale conducerii, care vor acționa impecabil în acest haos. Nivelul generației, nivelul legilor păgâne - acolo totul este simplu. Tu ai furat de la mine - vei fi omorât, mi-ai jignit nevasta - vei fi omorât, m-ai insultat cu un cuvânt sau printr-o faptă - vei fi omorât.

Dacă nu există o lege morală, verificată exact, legile juridice nu vor acționa normal. Hoția generală, care a început în Uniunea Sovietică, a fost rezultatul faptului că Partidul Comunist a încetat să mai fie garantul moralității. Delapidarea Rusiei în anii 90 reprezintă psihologia sovietică, dorința sovietică de a-și jefui propriul stat, lipsit de capacitatea de a controla și de a pedepsi.

Democrație occidentală, așa cum o numim noi, este posibilă numai în cazul unei educații morale multiseculare. În anexă la Rusia postsovietică, aceeași schemă s-a dovedit a fi catastrofală. După destrămarea Uniunii Sovietice, biserica ortodoxă a putut să devină garantul moralității. Iubirea și credința, la urma urmelor, trebuie să devină garantul oricărei constituții, al oricăror legi penale și administrative.

Dacă stai să te gândești, de ce au oamenii nevoie de lege? în ce constă sensul acesteia? Pentru mulți funcționari publici actuali, legea s-a transformat într-o sursă de profit. Rațiunea oricărei legi, în realitate, înseamnă susținerea dreptății, reglementarea raporturilor dintre oameni. Legea trebuie să susțină dreptatea, iar această noțiune, la rândul său, provine din noțiunea de moralitate. Omul amoral nu poate fi just, moralitatea este garantul dreptății. Se pune întrebarea: dar ce stă la baza moralității? Răspunsul este simplu și limpede: iubirea și credința.

Și totuși de ce Vișoțski nu a putut să găsească calea către Dumnezeu, pentru ce nu a putut să dobândească credința? Cel mai probabil, acest fapt a fost legat de atmosfera dezghețului hrușciovian. Oamenilor li s-a permis să fie sinceri, iar dogma comunistă a început să trosnească la toate cusăturile. Energia creatoare, care mai înainte era înăbușită, gătită de niște cadre rigide, a început să țâșnească peste măsură. A început epoca renașterii la scara întregii Uniuni Sovietice. Din nou a apărut speranța în comunism și în viitorul luminos. S-a amplificat brusc cultul progresului tehnico-științific, adică cel al conștiinței.

Oamenii, desfătându-se în libertate, au uitat de Dumnezeu. Da, ei visau la ceva minunat, dar noțiunea de minunat este, în realitate, multistratificată. Iubirea și comuniunea cu Creatorul reprezintă nucleul acestei noțiuni. Apoi urmează sufletul, care trăiește cu această iubire, care simte comuniunea cu toți, compătimește, se

sacrifică, iartă, salvează. Urmează viitorul, adică frumusețea, idealurile, comunicarea, descoperirile, creația. Și, în cele din urmă, trupul, care este întruchiparea fizică a ideilor sub forma artei, arhitecturii și a civilizației materiale.

În timpul renașterii din anii 60, nu se vorbea nimic despre iubire, credință și salvarea sufletului. Iată de ce această renaștere trebuia să se împotmolească, să se încheie printr-o pustiire. Cei mai talentați trebuia să moară. Vișoțski a fost un poet iubit de toată lumea. Cântecul lui erau dedicate sufletului și iubirii, dar energia țării îl trăgea fără milă în jos - spre conștiință, statut social, renume, de la care mirosea tot mai mult a mormânt.

Oare puteau fi salvați Maiakovski și Esenin? Maiakovski - puțin probabil. Cântecul se cântă cu sufletul, iar poetul, după propria mărturisire, de dragul viitorului luminos, a călcat pe gâtul propriului cântec. Versurile se nasc din suflet. Distrugerea sufletului de dragul viitorului înseamnă satanism. La orice poet talentat, sufletul stă întotdeauna pe primul loc, iar el nu poate să suporte degradarea sufletului. Maiakovski, ca om inteligent și cu voință, și-a determinat el însuși drumul către nicăieri și și-a stabilit singur răsplata pentru asta. A simțit că sufletul lui devine tot mai rece.

Duritatea incredibilă a comuniștilor este inexplicabilă din punctul de vedere al psihologiei, politicii și economiei. Dacă știi cum este organizat omul, atunci devine de înțeles faptul că acela care, realmente, slujește

unei idei oarecare - religioasă, socială sau care-i convine - întotdeauna va fi aspru pentru că el slujește conștiința și viitorul în detrimentul sufletului și al iubirii. Conștiința, ruptă de iubire, reprezintă tocmai diabolicul.

Esenin avea în suflet mai multă iubire decât Maiakovski. Esenin a simțit mai devreme că îi moare sufletul, dar nu a putut să găsească o ieșire. Pentru el, sinuciderea a însemnat salvarea propriului suflet.

Puteau ei, în acel timp, să creadă în Dumnezeu? Puțin probabil. Pe de o parte, toți oamenii se aflau într-o stare de euforie din cauza cultului viitorului luminos, iar pe de altă parte, puterea afirma necontenit că religia este opiu. Valoarea tuturor acelor bunuri, pe care puterea sovietică le-a obținut prin jefuirea mănăstirilor, depășea, conform unor estimări, de o sută de ori bugetul țării. Străduindu-se să discrediteze instituțiile ortodoxe, puterea sovietică distrugea în același timp, fără a face nici o deosebire, și religia.

Se pare că Maiakovski și Esenin au fost într-adevăr condamnați. Și ei trebuiau doar să se îndepărteze de slavă și renume, să creadă în Dumnezeu, să înceapă să-și salveze sufletul. Dar destinul a hotărât altfel.

Interessant ar fi de știut de ce Pușkin nu a putut să meargă pe acest drum? De ce alerga el într-un cerc închis și nu putea nicicum să se oprească? Probabil, tot pentru că biserica a fost reprimată și subordonată statului. Biserica era condusă de Sinod, în fruntea căruia se afla un colonel în rezervă. Militarul reprezintă voință, conștiință, duritate. Reiese că religia era comandată de

conștiință. În asemenea condiții, biserica nu putea fi nicidecum garantul moralității. De aceea, societatea rusă și, în primul rând, pătura conducătoare a acesteia, trăia pătimaș, imitând prin toate mijloacele Franța. Toate desfătările posibile, mâncarea gustoasă, aventurile sexuale, bețiile și cărțile de joc - acestea reprezentau petrecerea normală a timpului pentru straturile înalte ale societății. Poporul simplu, în principal, doar bea și de aceea nu s-a descompus așa de rapid ca nobilimea.

Moravurile societății la mijlocul secolului al XIX-lea au fost descrise cu exactitate de Lev Tolstoi: „Doream din tot sufletul meu să fiu bun, dar eram tânăr, dominau de patimi și eram singur, absolut singur, atunci când căutam binele. De fiecare dată când mă străduiam să arăt ceea ce constituiau dorințele mele cele mai intime, adică aceea că vreau să fiu bun din punct de vedere moral, am întâmpinat dispreț și batjocură; dar îndată ce m-am dedat patimilor josnice, am fost lăudat și încurajat”.

Trebuie să recunosc un lucru simplu: înalta societate era pentru Rusia acelor vremuri cu desăvârșire amorală. Hoția generală, descrisă în „Revizorul”, piesa nemuritoare a lui Gogol, era cu totul normală. În prezent, se acceptă să spui că poporul rus este cam hoț și-i place să bea. Într-adevăr, unei puteri slăbite îi era convenabil ca poporul să bea mai mult. Era mai ușor de condus. Tar hoția generală a funcționarilor era rezultatul situației imorale generale din Rusia, care exista deja de mai multe decenii.

Oricât s-a străduit Petra I să se lupte cu hoția, tăind capete, trăgând în țepă, n-a reușit să facă nimic. El nu

înțelegea că fără respectarea legilor morale, legile administrative și penale nu pot acționa. Nicio pedeapsă nu-l oprește pe omul imoral dacă el vede un avantaj mai mare din hoție și posibilitatea de a se sustrage de la pedeapsă. Iar Petru însuși, cu propriile mâini, a distrus moralitatea reprimând biserica și transformând-o într-o anexă a statului.

În luptă nu învinge cel puternic cu trupul, ci cel puternic cu spiritul. În Vechiul Testament sunt descrise evenimente cu o vechime de trei mii de ani și se demonstrează convingător că soldații puternici spiritual pot învinge orice dușman. Întărirea spiritului nu înseamnă numai antrenamente fizice. Înseamnă și interzicerea hoției, a jafurilor, pedepsirea aspră pentru trădare, educarea spiritului de sacrificiu și de întrajutorare. Spiritul puternic este rezultatul unei moralități dezvoltate.

Moralitatea este acel fond, unde există și se dezvoltă iubirea. Pentru ca iubirea să existe sunt necesare două contrarii. Este viabil acel stat, în care direcțiile tactice și strategice se luptă și interacționează una cu cealaltă. Ortodoxia trebuia să reprezinte opoziția puterii sovietice, să fie garantul moral al poruncilor, credinței și iubirii. Credința și moralitatea sunt liniile de supraviețuire strategică. Dacă într-un trib moare șamanul, conducătorul începe să ia hotărâri grăbite și nechibzuite. Acest fapt poate determina distrugerea, moartea tribului. Dacă în societate slăbesc religia și năzuințele spirituale

ale oamenilor, după un timp oarecare încep să slăbească puterea și ceea ce se numește elita societății.

Mult timp a fost pentru mine o enigmă de ce Lermontov s-a adresat cu atâta ură puterii din Rusia după moartea lui Pușkin? Doi bărbați s-au certat din cauza unei femei și, apoi, s-au duelat cu pistoalele. Ce legătură avea acest lucru cu țarul? Dar cu vârfurile societății? Cel mai probabil, Lermontov, ca un prooroc, a simțit slăbiciunea, iritabilitatea și energia redusă a funcționarilor de rang înalt. Biserica supusă de stat nu a putut să deschidă oamenilor calea către Dumnezeu. Toți au început să se încline în fața aparențelor, a aspectelor materiale ale fericirii. Rusia, la sfârșitul secolului al XVIII-lea, și-a pierdut aspirația către Dumnezeu. Înalta societate vorbea în limba franceză, avea cultul moravurilor și obiceiurilor franțuzești. Strălucirea exterioară și amăgitoare a înăbușit sufletul, moralitatea și iubirea. Nimeni nu se gândea la faptul că realizările externe ale Franței sunt rezultatul unei educații morale și religioase multiseculare.

Am auzit următoarea istorioară. Un renumit scriitor sau pictor a ieșit în pragul casei sale și a văzut niște tineri entuziaști care îl salutau cu flori. El a zâmbit amar și a spus:

- Acum voi nu mă admirați pe mine, ci un loc gol. Acel om care a scris o operă talentată nu mai este deja. Talentul meu s-a stins de mult timp. Am rămas doar în operele mele.

De fapt, perioada de timp pe care ne-am obișnuit s-o numim evul mediu timpuriu a însemnat secole de credință sinceră și moralitate, a însemnat acumularea unui imens potențial spiritual. Toate acestea s-au vărsat apoi în epoca Renașterii, când, odată cu construcțiile mărețe, cu dezvoltarea comerțului, a băncilor și a industriei, a început descompunerea societății. S-a amplificat pasiunea generală nu doar pentru alcool, ci și pentru tutun și droguri, aduse de negustori din țările îndepărtate. Sexul, alcoolul, fumatul, jocurile de noroc, delectările felurite - toate acestea au subminat și au distrus energia păturilor superioare ale societății. Peștele, după cum se știe, de la cap se împute.

Descompunerea moravurilor a început la liderii statului francez. Înalta nobilime și funcționăria înflorau la exterior, iar în interior viitorul lor se micșora ca o piele de șagrin. O astfel de putere poate conduce statul numai într-o direcție: înspre moarte, iar atunci devin pe deplin firești războaiele și revoluțiile. Poporul, păstrându-și energia sănătoasă, se străduiește să răstoarne, să azvârle straturile împutite ale înaltei societăți. Acesta este un mecanism natural, normal, de supraviețuire.

Este adevărat că uneori această tendință de pierdere a iubirii, tendința de descompunere poate pătrunde societatea la toate nivelurile. Așa a fost în Sodoma și Gomora, iar poporul simplu și înalții funcționari au pierdut la început legea morală, apoi au început să calce în picioare și legile exterioare. Una dintre principalele legi,

pe care se bazează societatea umană, o reprezintă ajutorul și mila față de aproapele tău. Și pentru idolatrii, și pentru monoteiști respectul față de musafir, atitudinea binevoitoare față de un călător au fost reguli ferme, în Sodoma și Gomora chiar și aceste principii au încetat să mai fie respectate. Când legile încetează să mai acționeze, societatea se transformă într-o turmă. Astfel de triburi, popoare și state au pierit dintotdeauna și nu obligatoriu din cauza catastrofelor, moartea putea să se producă lent și pe neobservate. În Vechiul Testament este descrisă catastrofa care a cuprins Sodoma și Gomora pentru ca să se comprime perioada descompunerii, pentru ca să se permită unirea în conștiință a cauzei și efectului.

Înainte războiului din anul 1812, societatea rusească și- a pierdut principalele orientări și, de aceea, s-a conectat la un nivel de viață animalic, pur fizic. Banii, sațietatea, bunăstarea, actul sexual, beția-acesta a fost sensul principal al vieții pentru aristocrația rusă. Cercetătorii nu au scris despre acest lucru. Nu se acceptă să vorbești despre astfel de lucruri, societății îi trebuie doar exemple pozitive. La școală am auzit de toate. Autocrația împuțită, iobăgia erau privite ca surse ale răului, ca forme imperfecte ale statalității. Nouă, școlarilor, ni se demonstra în permanență că numai socialismul putea salva situația. Iar în jurul nostru vedeam aceeași hoție, o economie săracă, rafturile goale ale magazinelor și am înțeles că în schimbul țarismului, în Rusia, s-a instaurat ceva de neînțeles. Și, se pare, cu mult mai rău. În primele decenii ale socialismului,

oamenii flămânzeau în mod real. A avea o vacă era pentru familie o imensă bogăție și fericire.

Îmi vine în minte scrisoarea generalisimului Suvorov, care a trăit până la războiul cu Napoleon. El scria că a aflat următoarele. Într-unul din satele care îi aparțineau, un țăran a ajuns până la limita sărăciei, întrucât îi mai rămăsese doar o vacă. Suvorov a dispus ca acest țăran să fie imediat ajutat.

Autocrația în descompunere a fost schimbată cu puterea sovietică, justă și fericită, care a început imediat să-i jefuiască pe țăranii harnici, inteligenți și energici. Îmi amintesc mărturisirile unei femei, care era o fetiță mică în acele timpuri. Familia ei era foarte numeroasă, toți munciau de dimineață până seara. Ei aveau multe vaci, grâne și tot ceea ce este necesar pentru o gospodărie trainică și înstărită. Puterea sovietică i-a deschiaburit și le-a luat totul. Ei au muncit iar cu încăpățănare și au adunat din nou o recoltă bogată. Și din nou i-au deschiaburit. Și atunci mama le-a spus copiilor (pe tată, atunci, îl omorâseră deja): „Copilașilor, nu vă mai osteniți, haideți să nu mai muncim de dimineață până seara. Oricum ni se va lua totul”. Iar toamna, s-au înfățișat din nou președintele cu ajutoarele pentru a-i deschiaburi și de această dată și au văzut că această familie nu are, practic, nimic. Președintele, tremurând de răutate, agita nagan-ul, înjura și striga: „Cum așa, de ce nu ai strâns nimic? Cum vom putea trăi în această iarnă?”

În anul 1917 s-a schimbat orânduirea socială, dar oamenii nu au devenit mai morali. În timpul domniei Ecaterinei a 11-a au fost executați, se pare, doar vreo cinci persoane. Comuniștii au omorât sute și mii fără a se gândi dacă distrug sau nu legile morale.

În prezent, noi, cei care trăim în Rusia, ne mirăm pentru ce în țările din Europa de Est, după eșecul socialismului, s-a instaurat rapid o altă formă de stat, pentru ce acolo nu a fost un infinit banditism, o hoție funcționărească. Nu înțelegem de ce China cu o populație de miliarde de oameni nu s-a aruncat într-o privatizare deșănțată, într-un capitalism sălbatic. În China, pe parcursul a sute de ani, garantul legilor morale au fost budismul și confucianismul. În fostele țări socialiste - catolicismul și, întrucât conducerea bisericii catolice se afla la Vatican și nu se subordona cârmuitorilor statelor europene, a apărut o divizare mai mult sau mai puțin normală între puterea spirituală și cea laică.

Cârmuitorul laic nu se simțea „buricul pământului”. El nu putea pretinde puterea absolută pentru că dispunea numai de pârghii exterioare, economice și politice. Puterea spirituală era deținută de Papa de la Roma și, prin urmare, el putea, în caz de necesitate, să pună la punct pe funcționarul sau pe cârmuitorul care a întrecut măsura. De aceea, în Europa este mai ușor să se elaboreze sisteme de control și de pedepsire a funcționarilor de rang înalt. S-a format o legătură reciprocă între popor și funcționari. Indiferent de criza catolicismului, guvernul și statul nu puteau să uzurpeze

puterea, nu puteau să-și bată joc de popor și să-i rupă mâinile.

În Uniunea Sovietică puterea a fost împărțită formal în două componente, două contrarii: Partidul Comunist și guvernul. În realitate, puterea absolută, reală, aparținea unui grup de funcționari, care s-au înfipt adânc în Comitetul Central al Partidului Comunist. Rolul șamanului și al conducătorului erau îndeplinite de o singură persoană - secretarul general. Această structură statală, insuficient dezvoltată și în declin, nu avea șanse de supraviețuire.

Puterea sovietică a evoluat pe un anumit fond. În Rusia de dinaintea revoluției, biserica, devenită o anexă a statului, și-a pierdut vocea. Formal, la suprafață oamenii se botezau, mergeau la biserică, dar iubirea și moralitatea erau deja pierdute. Nicolae al 11-lea era de felul lui un om credincios și de treabă, îi săruta pe soldați cu ocazia înmânării ordinelor și medaliilor. Dar, în același timp, el era total indiferent la interesele poporului: îi era mai ușor să tragă cu cartușe de luptă într-o demonstrație protestatară decât să-i asculte pe oameni și să înțeleagă ce vor ei. Distracția preferată a lui Nicolae al 11-lea era nu numai vânătoarea. Țarul se delecta și cu aceea că împușca câinii vagabonzi, iar aceste realizări el le consemna cu scrupulozitate în jurnalele sale. Îi plăcea să împuște și ciori. Această duritate insesizabilă la exterior dovedește, mai degrabă, că deja nu mai era iubire și credință în sufletul țarului.

Apropo, în Europa, iobăgia a fost abolită cu mult mai devreme decât în Rusia, întrucât principalul inițiator al acestui fapt a fost biserica catolică. Iar în Rusia, această robie legiferată a existat până la sfârșitul secolului al XIX-lea. Dar autocrația n-a fost vinovată de acest lucru. Biserica ortodoxă poseda ea însăși pământuri imense și țărani iobagi. Și acest lucru este pe deplin explicabil, întrucât statul îi conducea pe toți și le dicta condițiile sale.

Demoralizarea interioară a elitei ruse a fost oglindită în mod strălucit de A.S. Griboedov, în minunata sa operă „Prea multă minte strică”. El a conceput această piesă după războiul din anul 1812, iar piesa a apărut în anul 1824. Eroul piesei, Ceațki, nu poate accepta sistemul de valori, care s-a instituit în societate. Din cauza puterii, statutului social, banilor poți să renunți la cinste, demnitate, moralitate. Aristocratul vârstnic Famusov îl învață pe Ceațki cum să fie serviabil și cum să se încline în fața puterii. Dă exemple și-l convinge pe tânăr de justetea sa. În esență, acesta este un stil de gândire păgân, idolatra. Pentru un păgân, pe primul loc se situează forța, puterea, bunăstarea, iar pentru un monoteist pe primul loc se află moralitatea, cinstea și demnitatea.

Oamenii care mărturisesc păgânismul, păgânii, pot avea calități spirituale, morale excepționale. Istoria lumii antice ne dă astfel de exemple. În ce constă atunci diferența dintre un monoteist și un păgân? Omul care se închină la diverși zei poate fi bun, cumsecade și nobil, dar

poate și să nu fie. Omul care se închină unui singur Dumnezeu trebuie să fie cumsecade, moral și nobil și este supus pedepsei dacă nu este așa.

Pentru a fi un om cu o moralitate ridicată este necesar un nivel ridicat de energie. Moralitatea necesită multe forțe sufletești. De aceea, procesul de trecere de la păgânism la monoteism a fost întotdeauna chinuitor. Această trecere necesită o restructurare fiziologică și spirituală pentru a nu aluneca înapoi. Omul va muri pur și simplu dacă în inima lui se va amesteca sânge arterial cu sânge venos, așa cum se întâmplă la șerpi și șopârle. Pentru ca evoluția să fie stabilă, degenerarea trebuie să fie imposibilă, fiind periculoasă de moarte.

Poporul evreu a trecut într-un timp îndelungat și în mod chinuitor la monoteism prin respectarea cu mare rigurozitate a poruncilor, prin înfrânare și lipsuri. Adesea oamenii alunecau înapoi, în păgânism, când bucățița sățioasă de pâine și bunăstarea vremelnică deveneau pentru ei mai importante decât moralitatea și libertatea sufletească. Pe aceștia Moise îi omora. Iar când slăbiciunea a cuprins o mare parte a poporului, Dumnezeu l-a ajutat cu minuni. Păgânismul a coexistat destul de mult alături de monoteism. Permanent apare ispita de a te rostogoli în jos, la nivelurile energetice inferioare, de a te transforma într-un animal, de a te lăsa pradă instincțelor. De fiecare dată, omul trebuie să învingă în sine tendința spre această ușoară degenerare.

În secolul al X-lea, în Rusia a fost adoptat creștinismul.

Sărbătorile păgâne au fost înlocuite cu cele noi. Totuși tendințele păgâne au rămas destul de puternice și îndată ce iubirea și credința au manifestat slăbiciune, păgânismul a și început s-o ia în sus. În principiu, acesta este un proces normal, firesc. Popoarele caucaziene actuale, de exemplu, sunt până în prezent păgâne într-un mai mare grad decât monoteiste. Simplul obicei păgân de a-și înmormânta rudele în curtea casei s-a păstrat în Caucaz până în ziua de azi. Când slăbește credința, se activează brusc culturile păgâne.

Reformele lui Petru I au dat un puternic impuls economiei Rusiei, au unit-o cu civilizația occidentală pe fondul reprimării propriei culturi, al pierderii religiozității. Ca urmare, în societatea s-au amplificat brusc tendințele păgâne. Slugărnicia și parazitismul, hoția, desfrâul, goana după plăceri au început să descompună societatea rusă.

Griboedov descrie în mod genial moravurile societății primei jumătăți a secolului al XIX-lea. Aceasta este o societate care și-a pierdut credința monoteistă și care cade într-un păgânism deșăntat. O societate care se pregătește pentru ateism, pentru negarea oricărei credințe. O societate care are cultul bucății de pâine. O astfel de societate nu putea supraviețui. Aceia care au fost în interior profund legați de ea au murit primii. Personajul principal al piesei „Prea multă minte strică” protestează împotriva slugărnicii deschise, împotriva cultului banilor și al puterii. Dar el însuși, în esență, are același cult, numai că în nuanțe mai fine. Pentru el

cunoștințele, știința, idealurile sunt valori de bază. Sufletul lui este rece, iar acest lucru îl simte Sofia, fata de care el este îndrăgostit. Sofia înseamnă „înțeleaptă”. Ha simte că Ceațki nu are viitor și îi întoarce spatele. Piesa se încheie cu momentul în care Ceațki, jignit, părăsește casa unde era în vizită.

În perspectivă, logic judecând, Ceațki are doar două variante: fie să insiste în propriul idealism și să moară, fie, slăbind treptat spiritualicește, să treacă la putere, bani, talent, ca principale componente ale fericirii, iar apoi să-și îndoiaie coloana vertebrală și să se încline profund în fața acelor care sunt mai puternici și mai bogați. Și să-i calce în picioare pe cei care sunt mai slabi și mai săraci. Dacă judecăm după caracterul lui, e puțin probabil ca Ceațki să fie capabil de o astfel de degradare. Așadar, lui îi rămâne o singură variantă: moartea. Este puțin probabil că eroul piesei ar fi reușit să se întoarcă la Dumnezeu, să dobândească iubirea și credința, să-și salveze sufletul. Prea mult a depins el de societatea care l-a educat și prea fără Dumnezeu a fost în interior această societate.

Piesa este scrisă în versuri. Griboedov a fost poet și, la fel ca și ceilalți prooroci, a trebuit să moară. După câțiva ani de la apariția piesei, el a murit pe când se afla în funcția de ambasador la Teheran.

Mă uit la cerul albastru infinit. Acum. În Rusia, pentru prima dată în ultimul secol există un prim-ministru și un președinte cu scaun la cap, care nu au năzuințe de absolutizare a puterii. Fiind președinte,

actualul premier și-a demonstrat în repetate rânduri rolul său secundar față de credință. Nu s-a străduit să împingă ortodoxia într-un colț îndepărtat, demonstrând posibilitățile puterii laice. Acesta este un tip de relații cu totul nou. Probabil că în aceasta se vedește energia Rusiei viitoare. Probabil că de aceea Rusia, de-a lungul a zece ani, s-a transformat dintr-un stat intimidat și înapoiat într-o superputere. „Tendința, totuși”, reflectez cu.

Este timpul să mă scol de pe banca și să mă plimb în direcția catedralei pe care Antonio Gaudi nu a reușit să-o termine de construit.

„OMUL CARE NU-ȘI DOMINĂ PROPRIUL SPIRIT ESTE CA ORAȘUL DISTRUS, FĂRĂ PEREȚI”

Barcelona nu este nici oraș balnear propriu-zis, nici oraș strict industrial. De aceea ea nu moare iama, ca toate orașele balneare de pe litoral, iar vara aici nu există forfotă, agitație și nici atmosfera goanei după plăceri, caracteristice orașelor balneare. Dar bisericile sunt goale. Iar acei puțini oameni, care participă la slujbele de duminică, puțin probabil că înțeleg pentru ce au venit la biserică și pentru ce a murit Iisus Hristos. În ortodoxie sunt probleme asemănătoare.

Toata viața am auzit că Iisus Hristos a venit în această lume pentru a lua asupra sa păcatele noastre și pentru a salva pe toți păcătoșii. Dar dacă toți au devenit fără păcat și au fost salvați, care mai este sensul aspirației către Dumnezeu și al respectării poruncilor? În goana după enoriași, slujitorii bisericii au denaturat esența cauzei pentru care a apărut pe pământ Salvatorul. Dacă citim Biblia cu atenție, nu superficial, putem să înțelegem că Hristos a venit pentru a-i învăța pe oameni să iubească. Prin comportamentul său și prin viața sa, El a demonstrat că iubirea este mai importantă decât conștiința. El a arătat calea către învingerea păcatului. Iar vechea, avida concepție despre lume, sustrăgându-se de la muncă, de la învingerea prin chinuri a propriilor slăbiciuni, a anunțat că toți sunt deja salvați. Și nu potențial, în perspectivă, ci deja acum, în realitate, la nivelul exterior. Dacă un om prezintă lucrul dorit ca fiind

unul real, visul lui nu se va realiza niciodată. Așa procedează cel care nu știe să jertfească, nu vrea să înapoieze energia.

Dacă stăm să ne gândim bine, prin ce se deosebește magia de religie? Principala deosebire sunt lăcomia și lenea. Dacă religia cere respectarea poruncilor și parcurgerea etapelor autoperfecționării prin chinuri, magia propune câteva vrăji, care sunt suficiente pentru ca să obții ceea ce dorești. Noi toți am crescut cu basmul „Ca prin farmec, la dorința mea”, iar acum ne mirăm de ce în țară este confuzie și o tendință generală către hoție. Mulți vrăjitori și ocultiști folosesc rugăciunile creștinești și se adresează lui Hristos pentru atingerea scopurilor lor omenești și animalice. Aici nu este vorba despre niciun fel de schimbări, despre niciun fel de educare a propriului suflet. Mulți se autointitulează „vrăjitori albi” și declară în gura mare că fac numai bine având în vedere îndeplinirea dorințelor de câștig. Când iubirea este servitoarea lăcomiei, când energia iubirii este utilizată drept mijloc pentru manifestarea instinctelor, avem de-a face cu satanismul, ocultismul și vrăjitoria. De aceea, în realitate, nu a existat niciodată o diferență de principiu între magia albă și cca neagră. Orice fel de magic albă va deveni, mai devreme sau mai târziu, neagră.

Lăcomia neevidentă se transformă întotdeauna în lăcomie evidentă. Lumea contemporană este îmbibată de lăcomie. Societatea din întreaga lume este nedumerită în ultimul timp de ce prețul petrolului, care a fost legat întotdeauna de volumul vânzărilor, a crescut în ultimii

cinci ani de câteva ori, deși volumul vânzărilor nu s-a modificat. Societatea nu înțelege de ce prognozele economiștilor se dovedesc a fi mincinoase. Apare senzația că legile economice au încetat să mai acționeze. În realitate, legile economice acționează.

Închipuiți-vă următoarele: o persoană care trăiește, câștigă bani, îi pune acasă în noptieră, apoi își cumpără cu acești bani tot ce îi este necesar. Acest întreg proces poate fi numit lege economică în acțiune. Apoi, într-una din zile, la ea în casă pătrunde un hoț. Persoana respectivă se pregătește să plece la piață după cumpărături, dar nu mai găsește banii în noptiera sa. Ea își desface larg mâinile și anunță: „Legile economice au încetat să mai acționeze”. Dacă această persoană se va strădui să trăiască numai conform legilor economice, cel mai probabil va muri de foame. Va supraviețui numai atunci când va înțelege că trebuie să se îndeplinească și legile penale. Și, de asemenea, acea lege principală, care este susținută de acestea: legea morală. Concluzia este simplă: într-o societate imorală este inutil să speri în legile economice.

Gândirea oamenilor care și-au pierdut iubirea și credința va deveni superficială și limitată. Aceștia nu vor cu îndârjire să observe cauza, dar strigă în gura mare și se apără când simt efectul pe propria piele.

Cu circa două sute de ani în urmă, Griboedov a conceput marea sa operă „Prea multă minte strică”. El vedea cum se descompune societatea rusă, cum oamenii lingușitori, imorali, neprincipiali îi elimină pe cei

inteligenți și merituoși. El nu știa că cei inteligenți și spirituali se vor transforma inevitabil în slugarnici și nemernici, dacă vor uita de credință și de salvarea propriului suflet.

Despre Griboedov, care nu a putut să accepte idolatria, care distruge creștinismul, se zvonea că ar fi înnebunit. Protestul lui împotriva descompunerii aristocrației ruse a fost perceput ca o nebunie. El nu știa că fără iubire și credință omul se transformă la început într-un Ceațki spiritual și înrăit prin îngâmfare, și apoi - într-un Molcealin josnic și fără principii.

La începutul secolului al XIX-lea, în Rusia, banii și puterea, ca valori de bază, au început să elimine iubirea și credința. Către mijlocul secolului al XIX-lea, societatea a renăscut. În cartea sa intitulată „Spovedania”, scrisă în cea de-a doua jumătate a secolului al XIX-lea, Lev Tolstoi a caracterizat printr-o singură frază moravurile societății acelui timp: *„Ambiția, iubirea de putere, iubirea pătimasă, mândria, mânia, răzbunarea - toate acestea erau respectate”*.

În Vechiul Testament este scris că Dumnezeu îi pedepsește mai des pe aceia pe care îi iubește. În Rusia, descompunerea morală a dus nu doar o dată la moartea țării. Primii revoluționari au fost asemenea lui Ceațki: lor le erau proprii aspirația către spiritualitate, cultul ideilor, cruzimea față de imperfecți sau oponenți. Acești oameni au fost exterminați în douăzeci de ani. Au supraviețuit cei care mințeau, își vindeau propria cinste și conștiința, care se închinau forței, care se purtau mișelește, cei care

îi călcau în picioare pe cei slabi. La început, aceste procese au atins numai mediul aristocrației sovietice, adică înalta funcționărie. După aceea au început să pătrundă pe neobservate în toate straturile societății. De aceea a fost condamnat socialismul.

Merg pe aleea care duce la ieșirea din parc. În față, dincolo de fațadele clădirilor, se văd cupolele catedralei către care mă îndrept. Interesant: oare cum arată ea în interior?

„Apropo, îmi licărește un gând, de ce, dacă există un așa marc număr de studii istorice, nu apare și o imagine generală a istoriei Rusiei?” O situație asemănătoare este cea cu dietele și sfaturile cu privire la o alimentație corectă. De apare senzația unei confuzii? De ce până acum, indiferent de milioanele de cărți, de armata de specialiști, de sumele gigantice de bani aruncate pentru cercetări, nu există o singură opinie cu privire la alimentația corectă? Și în ceea ce privește istoria, și în ceea ce privește alimentația corectă lipsește o opinie sistematică. Este interesant de știut de ce nimeni nu poate coordona într-un sistem toate aceste informații colosale.

Răspunsul vine de la sine. Atâta timp cât sfaturile cu privire la alimentația corectă vor pleca de la interesele trupului, nu va exista nici un sistem. Alimentația corectă trebuie să corespundă în primul rând cu interesele sufletului. Dacă alimentația ajută iubirea și credința în Dumnezeu, atunci ea este corectă. Oricât ar fi de variată, gustoasă, sățioasă hrana noastră, dacă ea reduce iubirea

și dăunează sufletului, atunci ea poate fi considerată dăunătoare. Tocmai din acest punct de vedere, principiile de bază ale unei alimentații sănătoase sunt expuse în Cărțile sfinte indiene și în iudaism. Aceste cunoștințe sunt sistematice și dau roadele corespunzătoare.. Dar ceea ce se întâmplă în prezent în „cultura culinară” occidentală poate fi numit haos, comercializare, însă nu sistem.

Toate evenimentele istorice ne sunt prezentate ca fiind misterioase, de neînțeles și nesistematice numai până când noi ne străduim să înțelegem istoria din punct de vedere al economiei, politicii, prosperității sau al forței. La baza tuturor acestora stă psihologia. Dacă istoria se mai analizează și din punct de vedere al moralității, pe loc se refac toate legăturile cauză-efect.

La început vedem biserica catolică, care face negoț cu indulgențe. Apoi vom observa evoluția reală a acestei tendințe - filozofia lui Friederich Nietzsche, care afirma: „Omul moral reprezintă o stare inferioară și mai slabă în comparație cu cel imoral”. „A nu te teme de lucrul cel mai rușinos este un indiciu al măreției sufletului. Trebuie ca în ciuda conștiinței înseși să se amputeze însăși conștiința. Cei slabi și cei nefericiți trebuie să moară - afirma Nietzsche - trebuie să fie ajutați în acest sens”. „Domnia răului este o condiție a eliberării omului”, spunea filozoful. Și mai departe: Mai înainte blasfemia asupra lui Dumnezeu era blasfemia cea mai măreață; dar Dumnezeu a murit și odată cu el au murit și acești blasfematori...”

Tânărul Nietzsche s-a îndrăgostit nebunește de o femeie frumoasă, dar a fost respins de aceasta. Religia nu l-a învățat să învingă durerea sufletească, de aceea el a urât catolicismul și creștinismul odată cu el. Apropos, Nietzsche se purta respectuos față de Vechiul Testament. Nietzsche n-a reușit să ajungă la creștinism prin catolicism, pentru care moralitatea și-a pierdut importanța primordială.

Cultul forței, agresivitatea față de moralitate au constituit reflectarea unei tendințe puternice, care prindea puteri în societatea acelor vremuri. Aceasta a fost întoarcerea la valorile păgâne. Dar când monoteistul se degradează în păgân, procesul de descompunere nu se oprește. După aceasta, păgânul se transformă într-un animal și apoi moare.

Au trecut zeci de ani și tendința exprimată de filozof și- a găsit întruchiparea fizică. Despre triumful absolut al forței a început să vorbească Hitler. Moartea zecilor de milioane de oameni a constituit pentru el un mijloc pentru dezvoltarea și înflorirea micului clan al aristocraților aleși.

Dacă negi pe Dumnezeu, începi să te înclini în fața omului. Nietzsche a formulat ideea de supraom, căruia îi este permis totul. La 35 de ani, el era un om deja grav bolnav, apoi încă zece ani a fost în stare de demență, după care a murit. Cultul conștiinței a determinat pierderea lui.

Hitler spunea despre Rusia: „Nu are nici o importanță dacă mor de foame milioane, dacă vom lua din această

țară ceea ce ne este nouă necesar”. Fascismul ca idolatrie animalică nu a dispărut nicăieri. Cu cât mai puternic se pierd în lumea de astăzi credința în Dumnezeu, aspirația către iubire și moralitatea, cu atât mai mult vor crește tendințele fasciste.

Când, în anii 60, fondatorul bisericii sataniste a anunțat solemn: „Fericiți vor fi cei puternici, căci ei vor stăpâni pământul” era vorba de aceeași tendință. Fascismul, ateismul, satanismul, corectitudinea politică occidentală, actuală - toate acestea reprezintă moralitatea muribundă, care se distruge în folosul forței și bunăstării materiale. În ultimele trei secole, civilizația occidentală slujește cu zel lui Mammon. Această tendință a început să erodeze nu numai religia, ci a atins și arta, iar, între altele, arhitectura.

În fața mea stă catedrala neterminată. „E puțin probabil că această construcție ar putea fi numită catedrală, gândesc eu. Mai degrabă ea este un muzeu al catastrofei către care se deplasează civilizația occidentală”.

În dreapta catedralei observ pe neașteptate un amănunt căruia nu i-am dat atenție mai înainte. Anexele clădirii sunt împodobite cu turnuri gotice, iar pe vârfurile acestora, pe fiecare dintre ele, este amplasat ceva sub forma unui coș cu mere și alte fructe.

Turnurile gotice sunt asemănătoare cu o scară spre cer, ele par a reprezenta ideea aspirației către Tatăl Ceresc. Arhitectura bisericii trebuie să includă ideea comuniunii cu Dumnezeu, de aceea vârful turnului gotic

nu se încununează cu nimic. În cazuri excepționale se încununează cu o cruce ca simbol al încetării vieții de dragul iubirii.

Iar aici sunt fructe zemoase turnate, ca simbol al recoltei bogate, al bunăstării. Absurd, straniu, dar firesc. Esențialul catedralei construite de Gaudi constă în cultul sațietății și bunăstării, ca sens principal al vieții omenești. Aceasta este o catedrală închinată diavolului. Probabil de aceea nici nu a fost terminată. Și probabil de aceea autoritățile au hotărât să treacă responsabilitatea pe umerii poporului. Dacă oamenii vor strânge bani pentru construirea acestei biserici, înseamnă că ei o merită.

Îmi amintesc că nu de mult am fost într-un alt oraș al Spaniei și am văzut deodată ușile deschise ale unei catedrale catolice, care, de obicei, erau închise. „Ce bine, m-am gândit eu atunci, înseamnă că oamenii au început să creadă în Dumnezeu”. Am intrat în biserica semiobscură și am observat că este goală. Lângă altar stătea un preot, iar în jurul lui - câțiva oameni. Ei râdeau și pălăvrăgeau cu însuflețire. Nu era slujbă. Nu era credință. Nu era religie. Nu era biserică.

Cineva mi-a spus că a văzut în Italia o placă pe o biserică catolică, pe care scria: „Vă rugăm să treceți pe la noi. Am conectat aparatul de aer condiționat”. Numai la Vatican am observat mulțimi de oameni, care se grăbeau către biserica „Sfântul Pavel”. Dar, în principal, aceștia erau turiști. Ce-i drept, într-o încăpere separată

împrejmuită se puteau vedea și câțiva credincioși pe care îi împărtășea preotul.

- Duceți-vă să vă împărtășiți, i-am spus soției și fiicei mele. După câteva minute, ele au ieșit de acolo într-o stare confuză. Când s-au apropiat de preot, acesta le-a întrebat:

- Sunteți catolice?

Probabil că a înțeles că sunt din Rusia. Fetița mea a dat negativ din cap. Atunci preotul le-a arătat ieșirea cu mâna. Adică numai cel care aparține clanului catolic se poate atinge de Divin. Catolicul nu aduce bani pentru alții, ci numai pentru organizația catolică. Curat păgânism. Numai un idolatru poate să dispună de divinitatea sa, trăgând foloase din aceasta. Diavolul nu poate îngrădi puterea lui Dumnezeu, dar preotul poate. În prezent, în întreaga lume, această tendință devine tot mai puternică.

În Occident, bisericile sunt pustii - o liniște răsunătoare și absența enoriașilor. Iar aici, către această clădire a lui Gaudi, aspiră un mare flux de oameni. Pentru că ei nu sunt impulsionați de credință și iubire. Setea de desfătări, plăceri, impresii noi - iată ce îi impulsionează pe turiștii care stau la rând.

Înconjur biserica pentru că m-am apropiat din partea opusă și mă îndrept spre intrarea principală. Este uimitor că nu vând bilete și că intrarea este gratuită. Înainte de a intra în catedrală îmi arunc ochii pe fațadă și văd din nou bradul de Crăciun, caraghios, care arată cu mult mai important decât figura lui Hristos. Mulțimea, fără a se

grăbi, se îndreaptă către intrarea principală. Intrăm treptat în interiorul catedralei.

Fiecare om are înlăuntrul său o sensibilitate absolută și o moralitate care provine din iubire și din năzuința de a-și salva sufletul. Eu am o sensibilitate crescută față de patologie, o percep imediat chiar dacă ea este voalată. Întreaga mea diagnosticare și metoda mea de cercetare au apărut dintr-un simț dezvoltat al pericolului. Am simțit că tratarea oamenilor se poate întoarce printr-o mare nenorocire asupra vindecătorului. Dacă nu vezi unde te bagi și ce efect poate avea acest fapt, ești condamnat. Mi-am dezvoltat capacitățile de diagnosticare pentru a înțelege care va fi efectul atunci când creezi cauza. De-a lungul mai multor ani mi s-a dezvoltat capacitatea de a vedea cum o acțiune nevinovată la prima vedere poate să determine boli și catastrofe.

Privind coloanele catedralei barceloneze, văd deodată cât de patologice sunt în esența lor. În jurul meu oamenii exclamă „ah”, se emoționează și fac fotografii. În interiorul catedralei continuă construcția, dar principalele coloane sunt accesibile vizitării. Gaudi iubea natura. El a încercat să asemene coloanele din interiorul catedralei cu niște copaci, care- și întind ramurile spre cer, iar în ceea ce privește cupola, el a hotărât s-o împodobească ba cu stele, ba cu flori din piatră, în fapt a rezultat un tablou sinistru. În realitate, coloanele se termină cu tentacule, care se întind spre cer cu dorința de a suga tot ce e necesar de acolo. În mijlocul fiecărei flori-stea, care împodobește plafonul catedralei, se află o gaură neagră

larg deschisă. Apare senzația că această cupolă este străpunsă cu totul în multe locuri, dar printre aceste găuri nu se zărește cerul albastru, ci întunericul-beznă al iadului.

Marele Gaudi a exprimat subconștient esența religiei contemporane. Deși acest lucru a avut loc cu circa o sută de ani mai înainte, totuși artistul a fost un prooroc și a întruchipat subconștient tendința principală a societății. Cea mai deplină profitabilitate în raport cu Creatorul, dorința de a primi lotul și de a nu da nimic, rugăciunea ca descântec magic, care deschide accesul la bunurile materiale și spirituale, Dumnezeu și iubirea ca mijloace de realizare a poftelor neînfrânate, desfătărilor și mulțumirii.

Pășesc fără să mă grăbesc pe dalele catedralei. Toată această catedrală este o catastrofa. Marele arhitect a strigat înăbușit oamenilor: „Veți muri. v-ați dezis de iubire, vă moare sufletul, sunteți condamnați!” De multe zeci de ani acest strigăt mut zguduie Barcelona. Dar noi și noi mulțimi de oameni vin, admiră, zâmbesc, fotografiază și pleacă.

Mai devreme sau mai târziu, societatea îi va auzi pe prooroci și va începe să-i creadă.

VIAȚA UNUI OM

După ce am ieșit buimăcit din biserică, o iau pe o stradă. În spatele catedralei sunt amplasate chioșcuri cu suveniruri. Mă apropiu de ele și privesc cu curiozitate obiectele. Am ceva greu pe suflet. Trebuie să-mi distrag atenția.

Interesant, ce se va întâmpla cu oamenii care se extaziază în fața acestei biserici? Căci în subconștientul lor se va amplifica această tendință. Cu cât mai mult te entuziasmezi de ceva, cu atât mai profund pătrund în subconștient informațiile. Relativ recent am simțit acest lucru pe pielea mea. Este un caz foarte instructiv. Există un canal de televiziune CNL. În Rusia el nu funcționează, dar în alte țări el poate fi vizionat. Stăteam în fața ecranului televizorului și ascultam discursul unui talentat propovăduitor al bisericii protestante. Tânărul pastor cita versete din Vechiul Testament, vorbea despre iubire și iertare, despre optimism, bucurie, energie. Foarte multe lucruri erau în consonanță cu părerile mele. În sufletul meu a licărit respectul față de el, ceva de genul unei admirații. Iar după un minut m-a săgetat o durere sălbatică la rinichi. M-am transferat pe vederea interioară pentru a mă diagnostica și am înțeles ce s-a întâmplat. Trufia mea subconștientă a crescut deodată incredibil de mult. Concentrarea asupra viitorului, asupra unui destin favorabil a depășit de vreo zece ori nivelul mortal și rinichii au reacționat imediat printr-o durere acută.

Toate procesele se desfășoară la mine foarte repede, de aceea mi-e mai ușor să văd legătura dintre cauză și efect. A diagnostica o persoană de pe ecranul televizorului este mai dificil, dar când intri de la distanță în biocâmpul acesteia, distanța deja nu mai are nicio importanță. Biocâmpul pastorului era destul de bun - la nivelul exterior. Dar în interior se ascundea lăcomia sub forma unor ghemotoace negre. Am înțeles pe neașteptate despre ce este vorba. Îndemnurile acestuia la optimism și bucurie, citatele permanente din Vechiul Testament aveau scopul de a da oamenilor senzația de fericire și confort. Astfel religia se vinde mai ușor. Omul plătește pentru plăcere, pentru durere nu-i place să plătească. Judecând după aura acestui propovăduitor, tot ceea ce spunea el constituia un mijloc de a dobândi bunăstare, un statut social, o putere spirituală. Deși se comporta cu multă simplitate și era îmbrăcat într-o cămașă obișnuită.

Acesta era un proiect comercial, mascat într-un mod cu totul ingenios, care avea scopul de a influența multe regiuni. Pentru a obține puterea spirituală, trebuie să le oferi oamenilor plăceri. Trebuie să le explici că Dumnezeu le va îndeplini orice dorințe. Mi-am amintit că mai înainte nu acordam atenție unor fapte: ei se rugau, adresându-se lui Hristos, pentru a fi izbăviți de boli. „Invoc numele lui Hristos, spunea pastorul. În numele lui Hristos, vă chem să vă izbăviți de bolile voastre. Fie ca problemele dumneavoastră să dispară. Fie ca fericirea să vină în casa dumneavoastră”. Toate acestea sunau frumos, dar mie, de fiecare dată, îmi provocau o oarecare senzație ciudată.

Se pare că aceasta era o magie obișnuită, îmbrăcată în haine religioase. Magie, al cărei scop final era bunăstarea trupului și a spiritului omenesc, satisfacerea instinctelor animalice.

Uitându-mă de jur-împrejur, mă străduiesc să mă debarasez de gândurile care mă copleșesc. Trebuie să-mi amintesc de vreun film bun. Uimitor, dar, practic, toate filmele care au obținut cele mai mari distincții ale festivalurilor de film vorbesc, mai exact strigă despre unul și același lucru: „Murim. În sufletele noastre iubirea se răcește. Pe primul plan se află forța și imoralitatea”. Deocamdată societatea nu aude și refuză cu încăpățănare să observe acest lucru.

Subiectul unui film de succes comprimă timpul, amplifică tendințele, iar invizibilul devine vizibil. Îmi vine în gând o poveste pe care mi-a relatat-o un pacient. Ea ar putea deveni subiect pentru un film instructiv, dar aceasta este povestea reală a vieții unui om și a rudelor acestuia.

- Totul a început încă din tinerețe, și-a început povestea bărbatul care a venit la mine, la consultație. Fratele meu mai mare, după părerea tuturor, era cu mult mai inteligent și mai talentat decât mine. Toate rudele mi-l dădeau ca exemplu. El a iubit întotdeauna viața, era ceea ce se numește epicureic. Avea succes în toate. A intrat la facultate și a terminat-o în mod strălucit. Iar mic îmi spuneau pe atunci părinții: „Bursa studențească este prea mică, de aceea nu vom putea să te întreținem și pe

tine dacă vei intra la facultate. Să nu mizezi pe studii superioare, du-te și te angajează undeva la muncă”.

La început m-am angajat ca hamal, apoi am găsit o altă slujbă. Ce-i drept, nu aveam complexul ratatului, nici senzația de umilință. Fratele mai mare mă învăța: „Orice femeie frumoasă trebuie sedusă, apoi să te culci cu ea”. Eu nu eram de acord cu el. Îmi plăcea mai mult să comunic decât să mă gândesc numai la actul sexual și să atrag o femeie frumoasă în pat. „Ești un prost, spunea fratele meu, și nu înțelegi pentru ce ne-am născut și pentru ce trăim. Uită-te la mine. Mie îmi reușește orice, eu obțin totul. De asemenea, obțin și femei frumoase. Dar tu ești stângaci și complexat”. Drept răspuns am ridicat din umeri și i-am spus că nu-mi place o astfel de viață și că nu vreau să fiu sclavul propriului trup.

Bărbatul a căzut pe gânduri, amintindu-și de tinerețea sa, iar eu mă uitam la el cu curiozitate. Nu prea des își povestesc pacienții viața lor. Și dacă o fac, atunci o fac confuz, acordând atenția principală unor detalii nesemnificative.

Bărbatul a continuat:

- Fratele meu a terminat facultatea, iar prietenii m-au invitat la petrecerea de revelion. Am plecat împreună cu fratele meu la petrecere. Noi concuram permanent lăuntric, el străduindu-se tot timpul să-mi demonstreze superioritatea sa. Chiar și când făcea curte femeilor. A început petrecerea. Conversații și toasturi. Peste vreo douăzeci de minute, fratele m-a luat deoparte și m-a întrebat: „Ce damă ți-a plăcut cel mai mult? Gusturile

noastre sunt comune și probabil că tu ai ales-o tocmai pe ea”. „Arată-mi-o”, i-am spus și am dat din cap. Da, noi am ales-o aceeași femeie. Atunci fratele meu a propus următoarele: „îi vom face curte acestei fete în același timp, paralel. Pe cine va alege ea, cu acela va rămâne. Celălalt renunță”. Am dat din umeri. „Bine, de acord. Hai să încercăm!” Și iată că am început să o invităm pe rând la dans, să-i facem curte, să-i facem complimente.

- Și știți cum s-a terminat? a zâmbit bărbatul. Ea m-a ales pe mine. Stătea alături de mine la masă, conversam cu ea și am văzut în ochii ei sentimente reciproce. Happy End. Dar, în realitate, acesta a fost doar începutul. Fratele meu a invitat-o apoi la dans. Și apoi încă o dată. Iar după aceea a început să-i facă complimente. Și ca a plecat de lângă mine și a început să converseze cu el. El voia să-și rupă porția de fericire. După un timp, el s-a apropiat de mine și mi-a spus: „Scuză-mă că n-am putut să mă abțin. Acum eu o să plec. iar tu poți rămâne cu ea”. „Nu trebuie să pleci, i-am răspuns eu. Ia-o cu tine. Dacă femeia trădează, ea nu va fi niciodată o soție și o mamă bună”. „Dar de unde ai scos-o că te-a trădat? Eu doar am invitat-o la dans”. „Dar se vede totul din ochi, i-am răspuns cu. Judecând după cele întâmplate, pentru ea principalul este plăcerea, iar cu cine o obține este deja pe planul al doilea”.

Apropo, eu nu am nutrit nici răutate, nici ofensă nici pentru fratele meu, nici pentru acea femeie. Dimpotrivă, la durerea sufletească s-a adăugat o ușurare. Această trădare imperceptibilă m-a ajutat să mă lămuresc mai

repede ce fel de om este. Fata aceasta era foarte simpatică, dar mai mult ea era sexy. La americani, se pare, în prezent, cel mai grozav compliment sună cam așa: „Ești foarte sexy”. Așa că ea era nu numai pur și simplu feminină, dar și foarte sexy.

Cel mai interesant lucru este că întâlnirea lor fugitivă s-a transformat într-o poveste de dragoste serioasă, iar apoi au început discuțiile despre căsătorie. Permanent ei aveau contacte sexuale. Fratele îmi spunea că n-a mai întâlnit în viața lui o femeie atât de sexy. Eu, drept răspuns, i-am spus: „Nu vă transformați în animale. Deja v-ați dezobișnuit să mai comunicați unul cu altul. Înțeleg că te-ai plimbat și te-ai culcat cu o grămadă de femei, dar ea este viitoarea ta soție. Mi se pare că ar trebui să aveți alt fel de relații”. „Tu o dai mereu pe a ta, mi-a zâmbit fratele. Iar ai început povestea despre cumpătare”.

După un timp s-au căsătorit. Amândoi aveau studii superioare, serviciu bun, locuiau într-un apartament mare, adică aveau tot ce au putut să viseze. Chiar și când s-au născut copiii, ei nu au avut probleme pentru că mama soției a luat totul asupra sa. Eu îi spuneam fratelui: „Ia-ți soția, copiii și plecați din această locuință. O familie tânără trebuie să trăiască separat. Vor apărea greutăți. Grijă pentru copii vă va permite să vă simțiți părinți”. Nu mă pricepeam la pedagogie, dar simțeam pur și simplu că ei trebuiau să trăiască separat.

- Și știi ce mi-a răspuns fratele? a surâs ironic bărbatul. El mi-a spus să nu mă bag în viața lui personală, că el are punctul său de vedere cu privire la

acest lucru. „înțelege un lucru simplu, îmi spunea fratele. Soacra mea stă cu copiii, iar eu și soția suntem liberi. Mergem la aniversări, la cinema, putem să călătorim. Iar tu ce ne ceri? Ca noi să renunțăm de bunăvoie la toate acestea?”

Fratelui meu îi mergeau foarte bine treburile la locul de muncă. S-au deschis mari perspective, totul era minunat. Dar după aceea au ajuns la urechile mele zvonuri cum că fratele meu se îndoiește că acești copii sunt ai lui. Se pare că soția a început să-l înșele chiar în a doua lună de la cununia lor. Petrecerea veselă a timpului împreună cu băutura le-a intrat în obicei. Pe urmă lucrurile au mers până la înșelarea deschisă reciprocă. Fratele a început să bea foarte mult, apoi și- a pierdut locul de muncă. Apoi ei s-au despărțit. De câteva ori ea a încercat să-și refacă viața, dar nu a reușit să-și închege o nouă familie. Fratele, după ce a plecat din familie, s-a mai căsătorit de câteva ori și tot de-atâtea ori s-a despărțit. De asemenea, nici pentru el viața nu a intrat pe un făgaș normal. El bea din ce în ce mai mult. În cele din urmă și-a pierdut complet calificarea și locul de muncă. Apoi s-a vârat într-un bucluc și a ajuns invalid. În prezent, fosta lui soție se îmbată des, dar muncește. Fratele nu lucrează nicăieri și a ajuns un invalid căzut în patima beției.

Dar povestea nu se încheie aici. Ei au născut doi băieți minunați. Băieții erau de aur: inteligenți, energici. Apoi ei au crescut și așa a început totul. În primul rând, ei aveau un cult nebun pentru atracția sexuală, pe care

ambii nu o puteau învinge. Vă dau un singur exemplu pentru a fi înțeles. Fiul cel mare, de 25 de ani, a cerut cu împrumut de la prieteni câteva mii de dolari pentru a-și cumpăra o mașină și pentru a câștiga bani cu ea. Este un tânăr inteligent și inventiv. Prietenii i-au dat banii. Știți ce a făcut el în aceeași zi? A comandat o saună, a chemat niște prostituate și toată noaptea s-a distrat cu ele. Și într-o singură noapte a tocat toți banii, pe care i-a primit ca datorie. În prezent nu lucrează nicăieri. Stă acasă, bea și se joacă la computer. Lucrează mama, care-l întreține. În ceea ce-l privește pe fratele mai mic, la început lucrurile au stat mai bine. El și-a găsit un loc bun de muncă, s-a căsătorit. Dar pe urmă, nu înțeleg de ce, s-a despărțit. Iar apoi a început să i se amplifice înclinația spre homosexualitate. Apoi, nu se știe de unde, a apărut și agresivitatea. În cele din urmă a nimerit la un spital de psihiatric, după care a fost luat în evidență cu diagnosticul „schizofrenie”.

Bărbatul a tăcut și a căzut pe gânduri.

- Pentru fratele meu, banii și actul sexual au fost întotdeauna foarte importante. În același timp era o fire nobilă, capabilă de jertfa. Ar fi putut să moară pentru a salva pe altul. Dar s-a îndreptat în direcția banilor și a actului sexual. Iar soția lui era ca plastilina. Dumneavoastră spuneți că bărbatul este antena, iar femeia - receptorul, că femeia își urmează în interiorul ei bărbatul și preia sistemul lui de valori. Ea chiar l-a preluat. Și tot la fel ea și-a nenorocit copiii, apoi, fără voie, și pe soț.

- Fratele meu a devenit infirm din această cauză? m-a întrebat bărbatul privindu-mă atent.

- Desigur, i-am răspuns. Noi suntem răspunzători pentru cei pe care îi corupem.

Mă plimb pe străzile Barcelonei și mă gândesc la familiile distruse și la copii nefericiți. Și doar cunoștințele despre legile universului nu sunt doar de o mie de ani. De mult timp se știe faptul că trupul nu poate supraviețui dacă moare sufletul. În aceste cunoștințe este numai un singur neajuns: în conștiința noastră, aceste cunoștințe nu se depozitează într-un sistem. Ca urmare, de mii de ani oamenii se distrug pe sine și pe copiii lor, fără a înțelege esența legilor expuse în

Cărțile sfinte. Deși, chiar la o mică dorință, se poate vedea cum se degradează sufletul omenesc, care a uitat de iubire și a adorat trupul și începutul animalic.

Îmi amintesc despre un alt film, pe care prietenii m-au sfătuit să-l văd. Este vorba de „ Fargo ”. El a primit multe distincții prestigioase. Pe mine m-a atras făptui că regizorii acestui film sunt frații Cohen, care au realizat și filmul „ Nu există țară pentru bătrâni ”. Filmul „ Fargo ” s-a dovedit deosebit de interesant. Cu minuțiozitate, fin și precis sunt prezentate aici tipuri de oameni și sistemul de valori al acestora.

Filmul începe cu un american obișnuit, funcționar, care a hotărât să-și facă propria afacere, vădit profitabilă și de perspectivă. În acest scop avea nevoie de 600.000 de dolari. El se străduiește să-i împrumute de la tatăl soției sale, care este un serios și bogat om de afaceri.

- Pentru început, explică-mi de ce-ți trebuie bani, spune socrul.

Iar când ginerele îi împărtășește planurile sale de afaceri, socrul îi spune brusc:

- Da, proiectul tău este bun , dar nu-ți voi da bani. Mă voi ocupa eu însumi de această afacere și voi obține eu întregul profit.

- Dar sunt aida dumneavoastră! a exclamat surprins bărbatul. În acest fel mă jefuiți nu numai pe mine, dar și pe fiica dumneavoastră.

- În ce-o privește pe fiica mea, nu te neliniști, îi comunică cu sânge rece omul de afaceri. Ea nu se va prăpădi, mă voi îngriji de ea.

Când miroase a bani, pentru acest om moralitatea și sentimentele de rudenie trec imediat pe planul al doilea. Acesta este un tablou tipic, cu totul natural, pentru societatea americană.

Primii care au dat buzna în America au fost aventuriștii, oameni repudiați de societate, criminali. Acum se practică înfrumusețarea procesului de populare a Americii. Orice societate se formează prin intermediul religiei și al moralității. Numai pe acest fond sunt posibile relații reciproce economice, normale, este posibilă crearea unei culturi și apoi a unei civilizații. Societatea americană s-a bazat de la început pe cultul forței și al banilor, adică pe pozițiile idolatrice, complet păgâne. De aceea, în America cultura a rămas întotdeauna în urma civilizației.

Acest proces a fost caracterizat foarte exact de un francez: „America este țara care a pășit în civilizație

ocolind cultura”. Numai fluxul permanent de imigranți, purtători ai unei bogate culturi, a permis Americii să mențină raportul dintre moralitate și progres.

În ultimul timp situația s-a schimbat. Cultura din întreaga lume a slăbit. Mulți emigranți, care și-au făcut studiile în America și au câștigat bani, se întorc în patrie. Impulsul spiritual slăbește văzând cu ochii.

În filmul „Fargo” sunt înfățișate destul de precis treptele degradării umane. Primul nivel este vârstnicul om de afaceri de succes, care are bani, bunăstare și copii.

Ne coborâm cu o treaptă mai jos și vedem un funcționar, care vrea să se ocupe de o afacere, dar nu are bani în acest scop. De dragul banilor, el este pregătit să comită o crimă morală mult mai mare. El caută și găsește niște criminali, care sunt de acord să-i răpească soția. La întâlnire, el le comunică că banii pentru răscumpărarea soției vor fi ceruți de la socru. Criminalii trebuie să evalueze viața soției la 80.000 de dolari - o jumătate o va da lor, iar restul îl ia pentru sine. Procesul de satisfacere a interesului și lăcomiei nu poate fi oprit. Bărbatul vrea să ia de la socrul său un milion de dolari. El nu exclude faptul că întreaga sumă poate fi luată de criminali, adică 80.000 de dolari. Oricum, lui îi vor rămâne bani suficienți și pentru afacere, și pentru un trai bun. Plăcerea anticipată a unor bani câștigați ușor și a unei bunăstări îi întunecă bărbatului judecata. El nu vrea să se gândească la faptul că soția poate fi ucisă. Acesta este cel de-al doilea nivel al căderii: generația de mijloc.

În film este prezentat și nivelul al treilea. Acesta este reprezentat de cea mai tânără generație, urmașii primelor două. Aceștia sunt deja oameni pentru care noțiunile de iubire, bunătate, moralitate nu au nicio importanță. Banii și plăcerile - iată către ce năzuiesc ei. De dragul banilor ei sunt pregătiți să facă orice. De aceea, ei sunt de acord atât de ușor cu propunerea de a fura o femeie și de a primi bani pentru asta. De aceea, ei o ucid cu ușurință când începe să-i deranjeze. De aceea ei ucid pe oricine care îi împiedică să obțină bani.

Totul începe de la polițistul care le-a oprit mașina: pe el îl omoară primul. Iar după aceea începe să funcționeze mașina sângeroasă de tocat carne, în care cade vârstnicul om de afaceri bogat, tatăl femeii furate. Nu pătrunde acolo întâmplător, ci tot din cauza cupidității și lăcomiei. El nu este un om prost și bănuiește că ginerele vrea să-l înșele. De aceea, el ia seiful cu milioanele de dolari și pleacă el însuși să se întâlnească cu bandiții.

Când criminalul vede că la întâlnire vine cu totul alt om, el se enervează, i se declanșează agresivitatea și îl omoară pe bătrânul om de afaceri. Ultima verigă omoară pe prima - efectul distruge cauza. Apoi criminalul îl ucide pe paznicul care-i stătea în cale. Și apoi merge la complicele său, începe cu acesta un scandal și este el însuși omorât.

În acest film sunt nuanțe interesante, cărora nu le acorzi atenție de la început, dar care spun multe. Cei doi bandiți, care au fost de acord să ucidă de dragul banilor, sunt la exterior complet opuși unul față de celălalt. Unul

este slab, isteric, se leagă de toată lumea, pe toți îi jignește, aflându-se tot timpul într-o stare de excitare. Cel de-al doilea, cu o statură îndesată, tace prostește tot timpul, fiind complet surd din punct de vedere emoțional. Se pare că sunt două tipuri de oameni, complet diferiți. Ei sunt asemănători numai într-o privință: în ușurința cu care omoară pe alții. Dacă cineva i-a jignit sau le-a stat în drumul lor către bani, pe acesta trebuie să îl omoare imediat. Acesta este principalul lor principiu de viață.

În esență, ci sunt nepoții, succesorii bătrânului om de afaceri, pentru care, cândva, credința și moralitatea erau importante, dar care le-a dat la o parte de dragul unui profit imens. Acesta este unul și același proces, numai că la diverse trepte de degradare. Pentru bătrânul om de afaceri banii au ajuns pe primul loc, lăsând în urmă iubirea și moralitatea. Iar la urmașii spirituali, care i-au luat viața, moralitatea pur și simplu nu există. Aspirația către bogăție, ca o tumoare canceroasă, a cuprins totul.

În filmul respectiv mai este încă o linie foarte interesantă. Tuturor acestor oameni le este opozabilă polițista și familia ei. Ea este un adevărat profesionist. Ajungând la locul incidentului, ea estimează într-o clipă situația. În câteva minute, această femeie a văzut și a înțeles tot ce nu au putut să înțeleagă câțiva bărbați, care au analizat timp de două ore locul crimei. Ea face niște observații strălucite și exacte și ajunge la concluzii corecte. Iar după aceea îi vine să vomite pentru că este

gravidă. Ea este gravidă în luna a șaptea, totuși lucrează de dimineață până seara.

Regizorii acestui film au ajuns la înțelegerea personalității criminalului mult mai bine decât psihologii și criminaliștii actuali. Criminalul este un om care are un cult al valorilor materiale și spirituale. Criminal este acel om care se dezice de iubire, suflet și moralitate. Omul poate fi un potențial criminal doar datorită propriei concepții despre lume sau sistemului interior de priorități, dar mai devreme sau mai târziu această tendință va dobândi o întruchipare fizică. Criminalul este întotdeauna omul extremelor. Starea de supra- excitare, de agresivitate se va transforma la el, inevitabil, într-o stare de tâmpenie și apatic și invers.

Omul, care trăiește cu iubirea și cu sufletul, este echilibrat. El nu cade niciodată în extreme, el este, în esența sa, neagresiv. Când sistemul de valori coboară de la monoteismul care cere salvarea sufletului la nivelul conștiinței, trupului, este imposibil să îndepărtezi extremele. Idolatrul este întotdeauna omul pasiunilor și extremelor, el are fie cultul valorilor materiale, fie cultul valorilor spirituale. Trupul și spiritul sunt două contrarii. Este imposibil să le unești în mod mecanic, poți doar să te arunci de la unul la altul. Ele se unesc numai în suflet, acolo unde este iubirea, care cuprinde absolut tot ceea ce există în univers.

„Interesant, mă gândesc cu, adesea, acele probleme pentru care se bat fără succes știința și medicina să le rezolve sunt soluționate de mult timp de religie și artă.

Numai că nimeni nu vede acest lucru sau nu vrea să-l vadă”.

Acest film, dacă te uiți atent, cuprinde o descoperire uimitoare, dar nesesizabilă. Vizionând acest film, înțelegi că adevăratul criminal este polițista. Tocmai ea, bună, inteligentă, curajoasă, se află la originea tendinței de descompunere. Criminalul nu este ea, ci acea direcție spre care ea se îndreaptă. Gândindu-te, ajungi la concluzia că imoralitatea bătrânului om de afaceri este deja cea de-a doua verigă. Iar prima verigă este tocmai femeia-polițist. Pentru că procesul de descompunere nu începe de la pierderea moralității, el începe de la renunțarea voluntară la iubire și credință.

Polițista luptă pentru păstrarea poruncilor „să nu ucizi”, „să nu furi”, „să nu râvnești la nevasta aproapelui tău”, dar în același timp încalcă primele trei porunci, cele mai importante.

Pentru ea, pe primul loc nu se situează iubirea și credința, ci sentimentul datoriei și munca. Pentru ea sensul vieții este munca. Familia este pe locul al doilea. În propria familie ea nu este femeie, nu este mamă, ci o polițistă care se odihnește. Ea are un soț indolent, apatic și bețiv. El este un om bun, dar nu este capul familiei. El nu este soț, ci mai degrabă copilul adoptiv al acestei femei. Totuși ea rămâne însărcinată cu el și acum este în luna a șaptea.

O femeie normală trebuie să se gândească în timpul sarcinii la viața copilului, la sănătatea acestuia, să se pregătească pentru nașterea lui. Polițista respectivă nu

numai că muncește toată ziua, ci, aflând locul unde se află criminalii, ea se îndreaptă într-acolo singură cu scopul de a-i prinde cu propria mână. Ea este încântată de munca ei, are un sentimentul ridicat al datoriei. Ea vrea să se simtă polițist de mare clasă. Nu se gândește deloc la faptul că poate muri nu numai ea, ci și copilul ei. Pentru ea iubirea și viața copilului se află pe planul al doilea. Așadar, cel mai probabil ea va naște un copil pentru care moralitatea va fi pe planul al doilea.

Cum arată în subconștientul uman orice muncă? Mii de ani omul a muncit pentru a obține bani, pentru a-și consolida bunăstarea sa, pentru a-și întări poziția socială. Oricât de sublim s-ar gândi omul la munca sa, subconștientul funcționează în propriul său regim. Cultul muncii, al sentimentului datoriei înseamnă cultul conștiinței, cultul viitorului. Înseamnă, în final, cultul banilor, bunăstării și puterii. De aceea, pentru copilul acestei femei va fi complet logică negarea iubirii și moralității de dragul banilor și al bunăstării. Tocmai așa a fost bătrânul om de afaceri, care a renunțat la moralitate de dragul bunăstării, pentru care a plătit cu propria viață și cu viața fiicei sale.

Dacă ne uităm atent, în jurul nostru putem vedea o imagine care se repetă. Cauza se luptă cu efectul, îl urăște, fără a înțelege că ea este cea care provoacă efectul. Aceasta este soarta tuturor contrariilor care și-au pierdut iubirea. Ele urăsc și se străduiesc să se nimicească unul pe celălalt fără a înțelege că se deosebesc numai la

exterior, la fel ca cei doi criminali din acest film trist, dar instructiv.

„ÎNȚELEPCIUNEA LUMII ACESTEIA ESTE NEBUNIE ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU”

Mă apropii de mașină, deschid portiera și arunc o privire fugitivă asupra măreței catedrale, care sfidează cerul. În ea este codificată solemnitatea logicii omenești: cultul conștiinței și al trupului, pregătirea pentru nimicirea sufletului. Numai informație. Oamenii o percep prin sentimente, ea devine acțiune și se materializează.

Hitler a fost gata să ucidă milioane de oameni pentru binele țării sale. Statele Unite fac același lucru în ultimele decenii. Dar, în prezent, aceasta se cheamă triumful democrației americane. Apar tot mai des politicieni care și-au pierdut sentimentul compasiunii față de ceilalți oameni. Ceea ce se numește umanism, democrație, păstrându-se tot mai mult la exterior, își pierde propriul sens interior pentru societatea europeană și pentru civilizație, la fel ca și credința în Dumnezeu.

Pentru a apărea noul, trebuie să se simtă imposibilitatea rămânerii în situația anterioară. Cu cât credem mai mult în Dumnezeu, iar credința se demonstrează prin prioritatea iubirii și moralității asupra tuturor celorlalte valori, cu atât putem privi mai departe înainte. Atunci viitorul pericol este receptat de noi ca o realitate și reacționăm la acesta ca la ceva real, ne

schimbăm și învingem înainte ca el să vină ca o iminență și ca o moarte.

Timpul proorocilor a trecut, se pare. Deja vin toate cele despre care aceștia au atenționat. „A rămas mai puțin timp decât credem noi” - a spus Serafim Rows, american devenit monah ortodox. El a murit de ocluzie intestinală, dar moartea lui este rezultatul programului de autodistrugere, care i-a ucis viața. Stomacul a fost întotdeauna simbolul vieții. Monahul Serafim a luat asupra sa energia profundă a societății americane și, ca prooroc, a murit primul, fără a îndepărta amploarea păcatului, transformat în sinucidere.

„Ciudat, gândesc cu, de ce niciunul dintre politicienii actuali nu vorbește despre crimele morale ale altor țări?” Vorbesc despre profit, despre economie. Nimeni nu face o evaluare morală, însă fără aceasta este imposibil să înțelegi ce se întâmplă și ce se va întâmpla cu civilizația noastră. Dar nu fac o evaluare morală dintr-o cauză elementară: acest fapt ar putea cauza un prejudiciu economic. Pentru toți politicienii acum banii sunt importanți.

Friedrich Nietzsche s-a mândrit cu amoralitatea sa. Se știe cum s-a terminat acest lucru. În general, dacă e să fim exacti, Nietzsche doar a îndemnat la amoralitate, dar succesorii lui deja au pus în practică aceste apeluri.

„Deșertăciunea deșertăciunilor”- reflectez eu. Toți știu cu ce se încheie cultul patimilor josnice. Toți știu că monoteistul, devenind păgân, nu este viabil. Toți știu că omul imoral ia sănătatea și viața propriilor copii. Dar

lumea contemporană a slăbit cu sufletul și cu spiritul. Pentru ca să se întoarcă la adevărurile prezentate în Biblie și în alte Cărți sfinte, este necesar, desigur, un imbold foarte puternic.

Oricum, noi toți mergem la Dumnezeu. Nu vor fi întârziați. Dar cei care vin de bunăvoie, obțin dreptul la fericire. Iar adevărata fericire nu înseamnă bani, putere, bunăstare. Ea este acea stare interioară, când sufletul se bucură, simțind în sine iubirea și comuniunea cu Creatorul. Celelalte lucruri vor veni de nevoie.

Îmi amintesc de o situație la teatru. Spectacolul a fost foarte slab. Cu cât artiștii tipă mai mult, cu cât mai repede aleargă pe scenă, cu cât mai deslușite sunt grimasele și salturile, cu atât este mai slab spectacolul. Cu cât este mai slab conținutul, cu atât mai agresivă este forma. În cazul unei prostii obișnuite pe scenă, care provoacă zâmbete ironice și aplauze, întreaga sală începe să urle aprobativ și să bată din palme. Soția mea s-a aplecat deasupra unei femei ce stătea alături și, observând cu cât entuziasm aplaudă, a întrebat-o: „Vă place realmente acest spectacol? „ Femeia a privit-o și deodată i-a răspuns dezorientată: „Nu știu...”

Îtrucât ziarele, televiziunea, radioul, diversele reviste aparțin persoanelor particulare, tocmai ele stabilesc în ce trebuie să creadă poporul și pe cine trebuie să aplaude. Iar poporul va aplauda și va crede în orice și în oricine, numai nu în Dumnezeu.

Credința în Dumnezeu îl face pe om liber și independent în interiorul lui. Distrugerea sufletului,

firește, va continua până în momentul când omenirea va trece „linia roșie”. Atunci oamenii vor fi nevoiți să-și amintească de Dumnezeu și să se întoarcă la El în mod forțat. Și atunci vor răsună altfel adevărurile deja cunoscute tuturor pe parcursul câtorva milenii.

Începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu; o bună înțelegere la toți cei care au de-a face cu El; iar evlavia către Dumnezeu este începutul înțelegerii; proștii numai disprețuiesc înțelepciunea și povața. (Pilde 1:7)

Fiul meu! Dacă te vor apleca păcătoșii, să nu fii de acord; dacă vor spune: „Vino cu noi să întindem o cursă pentru un omor, să pândim pe cel neprihănit fără vină, să-i înghițim de vii ca iadul, și întregi, ca pe cei ce coboară în mormânt; să ne luăm orice bunuri valoroase, să ne umplem casele noastre cu prada; vei arunca zarurile tale împreună cu noi, un singur mod de viață vom avea noi toți“.

Fiul meu! Nu merge la drum cu ei, abate-ți piciorul tău din drumul lor ... (Pilde 1:10-15)

Dacă vei chema cunoașterea și vei apela la minte; dacă o vei căuta ca pe argint și o vei descoperi, ca pe o comoară, atunci vei înțelege amenințarea Domnului și vei afla cunoștințe despre Dumnezeu.

Căci Domnul dă înțelepciune; din buzele Lui - cunoașterea și mintea;

El păstrează mântuirea pentru cei drepti; El este ca un scut pentru cei neprihăniți;

El apără căile adevărului și păzește calea sfinților Săi. (Pilde 2:3-8)

Pune-ți nădejdea în Domnul cu toată inima ta și nu te bizui pe mintea ta. (Pilde 3:5)

Pedepsele Domnului, fiul meu, nu le respinge și să nu te apese biciuirea Lui; fiindcă pe cel ce-l iubește Domnul, pe acela îl pedepsește și este binevoitor față de acela, precum un tată față de fiul său. Fericii omul care a câștigat înțelepciunea și omul care a dobândit minte, pentru că dobândirea acesteia este mai bună decât dobândirea argintului, iar avantajele acesteia sunt mai mari decât ale aurului... (Pilde 3:11-14)

Ascultă, fiul meu, și primește cuvintele mele și ți se vor înmulți anii vieții tale. (Pilde 4:10)

Mai mult decât orice lucru păzit, păzește-ți inima ta, pentru că din ea sunt izvoarele vieții.

Respinge falsitatea buzelor și viclenia limbii îndepărtează-o de la sine.

Fie ca ochii tăi să privească drept, iar genele tale să fie îndreptate direct în fața ta. (Pilde 4:23-25)

Nu disprețuiesc pe hoț, dacă el fură pentru a se sătura când este flămând; dar, fiind prins, va plăti de șapte ori, va da toate bunurile casei sale. (Parabole 6:30-31)

Cine comite un adulter cu o femeie, acela nu are minte; acela își nenorocște sufletul său, cine face asta: lovituri și rușine va găsi el și necinstirea lui nu se va șterge ... (Pilde, 6:32-33)

Spune înțelepciunii: „Tu ești sora mea!” și numește mintea prietena ta, pentru ca ele să te ferească de nevasta

altuia, de străina care-și înmoaie vorbele sale. (Pilde 7:4-5)

Cel ce muștră pe un batjocoritor își atrage disprețul, iar cel ce caută să-ndrepte pe cel rău se alege cu ocară.

Nu muștra pe cel batjocoritor, ca să nu te urască; muștră pe cel înțelept și el te va iubi; dă înțeleptului o povață și el se va face și mai înțelept; învață pe cel neprihănit și el va învăța și mai mult. (Pilde 9:7-9)

Cine lucrează cu o mână leneșă sărăcește, dar mâna celor harnici îmbogățește.

Cine strânge vara, este un om chibzuit, cine doarme în timpul secerișului este un om care face rușine. (Pilde 10:4-5)

Gura celui neprihănit este un izvor de viață, dar gura celor răi ascunde silnicie.

Ura stârnește certuri, dar iubirea acoperă toate greșelile. (Pilde 10:11-12)

Cine ascunde ura, are buze mincinoase; și cine răspândește bârfele este un prost.

Cine vorbește mult nu se poate să nu păcătuiască, iar cel ce-și ține buzele sale, este un om chibzuit. (Pilde 10:18-19)

Celui rău de ce se teme aceea i se întâmplă, dar celor neprihăniți lise împlinește dorința. (Pilde 10:24)

Cumpăna înșelătoare este urâtă Domnului, dar cântăreața dreaptă Îi este plăcută. (Pilde 11:1)

...Cei leneși sunt săraci, iar cei harnici dobândesc bogăția. (Pilde 11:16)

...Cine află plăcere în pierderea de timp la un vin, acela lasă dezonoarea în casa sa. (Pilde 12:11)

Prostul îndată își dă pe față mânia, dar înțeleptul ascunde ocară. (Pilde 12:16)

Buzele mincinoase sunt urâte Domnului, dar cei ce spun adevărul îi sunt plăcuți. (Pilde 12:22)

Cine umblă cu înțelepții se face înțelept, dar cine se însoțește cu proștii o duce rău. (Pilde 13:21)

Cine cruță nuiăua, acela urăște pe fiul său; iar cine-l iubește, îl pedepsește îndată. (Pilde 13:25)

Cine disprețuiește pe aproapele său, face un păcat, dar cei ce gândesc binele lucrează cu bunătațe. (Pilde 14:21)

O inimă liniștită înseamnă viață pentru trup, dar pizma este putrezirea oaselor.

Cine asuprește pe sărac, batjocorește pe Creatorul lui; dar cine are milă de cel lipsit, cinstește pe Creatorul lui. (Pilde 14:30-31)

Mânia îi nenorocește și pe înțelepți. Un răspuns blând potolește mânia, dar o vorbă aspră ațâță mânia. (Pilde 15:1)

Mai bine un prânz de verdețuri și iubire, decât un bou îngrășat și ură.

Un om iute la mânie stârnește certuri, dar cine este încet la minte potolește neînțelegerile. (Pilde 15:17-18)

Orice inimă trufașă este o scârbă înaintea Domnului; garantat, ea nu va rămâne nepedepsită. (Pilde 16:5)

Prin dragoste și credință omul ispășește nelegiuirea și prin frica de Domnul se abate de la rău.

Când sunt plăcute Domnului căile cuiva, îi face prieteni chiar și pe vrăjmașii lui.

Mai bine puțin, cu dreptate, decât mari venituri, cu strămbătate.

Inima omului se gândește pe ce cale să meargă, dar Domnul îi îndreaptă pașii. (Pilde 16:6-9)

Mândria merge înaintea pieirii și trufia merge înaintea căderii. (Pilde 16:18)

Cine cugetă la Cuvântul Domnului, găsește fericirea și cine se încrede în Domnul este fericit. (Pilde 16:20)

Cel îndelung răbdător este mai bun decât un viteaz, și cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cel ce cucerește cetăți. (Pilde 16:32)

Cine își bate joc de sărac, își bate joc de Creatorul lui: cine se bucură de o nenorocire, acela nu va rămâne nepedepsit, iar cel milos va fi mângâiat. (Pilde 17:5)

Cine acoperă o greșală, caută iubirea; dar cine o pomenește mereu dezbină pe prieteni.

O mustrare pătrunde mai mult pe omul priceput, decât o sută de lovituri pe cel prost. (Pilde 17:9-10)

O inimă veselă este un leac bun, dar un duh mâhnit usucă oasele. (Pilde 17:22)

Sortii pun capăt neînțelegerilor și hotărăsc între cei puternici. (Pilde 18:19)

Înțelepciunea face pe om răbdător și slava pentru el este să fie îngăduitor față de greșeli. (Pilde 19:11)

Cel pe care-l apucă mânia trebuie să-și ia pedeapsa, căci, dacă-l scoți din ea, va trebui să mai faci o dată lucrul acesta. (Pilde 19:19)

Vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase; și oricine se îmbată cu ele nu este înțelept. (Pilde 20:1)

Nu zice: „Îi voi întoarce eu răul!“ Nădărduește în Domnul și El te va ajuta. (Pilde 20:22)

Planurile omului harnic nu duc decât la belșug, dar cel ce lucrează cu grabă n-ajunge decât la lipsă.

Comorile câștigate cu limbă mincinoasă sunt ca o adiere trecătoare, și ele duc la moarte. (Pilde 21:5-6)

Când este pedepsit batjocoritorul, prostul se face înțelept; și pricepând, înțeleptul va primi minte. (Pilde 21:11)

Cine își astupă urechea la strigătul săracului, nici el nu va primi răspuns când va striga.

Un dar făcut în taină potolește mânia și o mită dală pe ascuns potolește cea mai puternică furie.

Este o bucurie pentru cel neprihănit să respecte dreptatea, dar pentru cei ce fac rău este o groază. (Pilde 21:13-15)

Poftele leneșului îl omoară pentru că nu vrea să lucreze cu mâinile; toată ziua însetează puternic, iar cel neprihănit îi dă și nu-i pare rău.

Jertfa celor răi este o scârbă înaintea Domnului, cu atât mai mult când o aduc cu gânduri nelegiuite. (Pilde 21:25-27)

Un nume bun este mai de dorit decât o bogăție mare și bunul renume prețuiește mai mult decât argintul și aurul. (Pilde 22:1)

Nu te împrieteni cu omul mânios și nu te însoți cu omul iute la mânie, ca nu cumva să te deprinzi cu cărările lui și să-ți ajungă o cursă pentru suflet. (Pilde 22:24-25)

Nu muta hotarul cel vechi, pe care l-au așezat părinții tăi. (Pilde 22:28)

Nu mânca pâinea celui pizmaș și nu pofti mâncărurile lui alese; căci el este ca unul care-și face socotelile în suflet. „Mănâncă și bea“, îți va zice el, dar inima lui nu este cu tine. Bucala pe care ai mâncat-o, o vei vărsa și cuvintele plăcute pe care le vei spune sunt pierdute.

Nu vorbi la urechea prostului, căci el nesocotește cuvintele laie înțelepte.

Nu muta hotarul văduvei și nu intra în ogorul orfanilor, pentru că Apărătorul lor este puternic: El le va apăra pricina împotriva ta. (Pilde 23:6-11)

Nu Ji printre cei ce beau vin, nici printre cei ce se îmbuibă cu carne: pentru că bețivul și cel ce se dedă la îmbuibare sărăcesc și ațipirea te face să porți zdrențe. (Pilde 23:20-21)

Fiule, dă-mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele, pentru că femeia desfrânată este o groapă adâncă și străina - o fântână strâmtă; ea pândește ca un hoț și mărește printre oameni numărul celor stricați.

Ale cui sunt vaietele? Ale cui sunt oftările? Ale cui sunt neînțelegerile?

Ale cui sunt plângerile? Ale cui sunt rănirile fără pricină? Ai cui sunt ochii roșii?

Ale celor ce întârzie la vin și se duc să golească paharul cu vin amestecat.

Nu te uita la vin cum curge roșu și face mărgăritare în pahar; el alunecă ușor, dar, pe urmă, ca un șarpe mușcă și înțeapă ca o aspidă; ochii tăi se vor uita după femeile altora și inima îți va spune prostii, iar tu vei fi ca un om culcat în mijlocul mării și ca un om culcat în vârful unui catarg. (Pilde 23:26-34)

Nu te bucura de căderea vrăjmașului tău și să nu ți se veselească inima când el se poticnește.

Altfel, va vedea Domnul și acest lucru va fi de nedorit în ochii Lui, iar El își va întoarce mânia de la acesta.

Nu te mânia din pricina celor ce fac rău și nu pizmui pe cei răi, pentru că răul nu are viitor, candela păcătoșilor se va stinge. (Pilde 24:17-20)

Iată ce mai spun înțelepții: dacă există o părtinire la judecată nu este bine.

Cine spune celui vinovat: "Tu ai dreptate", pe acela îl vor blestema popoarele și-l vor urî neamurile; iar cei ce muștră mai buni se vor arăta și peste ei va veni o blagoslovenie bună. (Pilde 24:23-25)

Nu răspunde la cel fără minte după nebunia lui, pentru ca să nu fii asemenea lui; dar răspunde celui nebun după nebunia lui pentru ca să nu se pară înțelept la sine. (Pilde 26:4-5)

Pentru păcatele necuraților judecați se scoală, și omul isteț va stinge pre ele.. (Pilde 28:2)

Cela ce abate urechea lui ca să nu audă legea, și el ruga lui și-au urât..

Carele rătăcește pre cei drepți în calea rea, la stricăciune el va cădea; iară cei fără de lege vor trece cele bune și nu vor intra în ele.

Înțelept lângă sine e omul avut, și tot înțeleptul va defăima pre el. (Pilde 28:9-11)

Iară carele dă săracilor nu se va lipsi, iară carele întoarce capul lui în multă lipsă va fi.

În locurile necuraților suspină dreptii, și întru acelora pieiri înmulțise-vor dreptii. (Pilde 28:27-28)

Prostul își descarcă întreaga sa mânie, dar înțeleptul o stăpânește. (Pilde 29:11)

Când se înmulțesc cei răi, se înmulțește și păcatul; dar cei buni le vor vedea căderea. (Pilde 29:16)

Fără o revelație dumnezeiască, poporul este de nestăpânit, dar cel care respectă legea este fericit. (Pilde 29:18)

Mulți caută fața binevoitoare a celui ce stăpânește, dar soarta omului este de la Domnul. (Pilde 29:26)

Averea luată prin forță prostește pe cel înțelept și mita strică inima. (Eccl. 7:7)

Pe cel ce păzește porunca nu-l va atinge nici o nenorocire, dar inima înțeleptului cunoaște și timpul și regulile... (Eccl. 8.5)

Pentru că nu se aduce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorința de a face rău.

Deși păcătosul face de o sută de ori un rău și stăruie multă vreme în el, eu știu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu și au frică de El;

Dar cel rău nu este fericit și nu-și va lungi zilele întocmai ca umbra, pentru că n-are frică de Dumnezeu. (Ecl. 8:11-13)

Cine sapă o groapă, acela cade în ea și cine surpă un zid, pe acela îl mușcă șarpele. (Ecl. 10:8)

Că cel ce defaimă înțelepciunea și învățătura nefericit este, și deșartă e nădejdea lor, și trudele nefolosite, și fără treabă sunt lucrurile lor.

Muierile lor - fără de minte, și răi sunt fiii lor. Blestemată e nașterea lor ... (Înțelep. 3:11-12)

...Și fiii preacurvarilor nesăvârșiți vor fi și, din fărădelege zăcere, sămânța *seva* stinge. (Înțelep. 3:16)

Pentru că începătura desfrânării este socoteala chipurilor, și aflările lor - stricăciune vieții. (Înțelep. 14:12)

Cu cât ești mai mare, cu atât te smerește pe tine, și înaintea Domnului vei afla har. (Sir. 3:19)

Nu face rele, și de nu, va prinde pe tine răul; depărtează-te de la cel nedrept, și se va abate de la tine. Fiule, nu semăna pe brazdele strâmbătății, și nu le vei secera pe ele cu șapte părți mai mult.

Nu cere de la Domnul domnie, nici de la împărat ședere de slavă. (Sir 7:1-4)

Ai fii? Învăță-i pe ei și înduplecă din tinerețe grumazul lor. (Sir. 7:25)

Nu te lenevi a căuta pe bolnav, pentru că dintru aceasta te vei îndrăgi.

Întru toate cuvintele tale îți adu aminte de cete de apoi ale tale, și în veac nu vei greși. (Sir. 7: 37-38)

Să nu necinstești omul la bătrânețile lui, pentru că și dintre noi îmbătrânesc.

Nu te bucura de moartea omului, chiar dacă ți-a fost cel mai mare dușman: adu-ți aminte că toți murim. (Sir. 8:7-8)

Să nu dai muierei sufletul tău, să se suie ea peste vârtutea ta.

Nu te întâmpina cu muierea desfrânată, ca nu cumva să cazi în lațurile ei.

Cu ceea ce cântă nu fii adesea, ca nu cumva să te prindă întru meșteșugurile ei.

Nu te uita îndelung la fecioară pentru ca să nu te ispitească cu farmecele ei.

Să nu dai la desfrânate sufletul tău, ca să nu pierzi moștenirea ta. (Sir. 9:2-6)

Cu muierea măritată să nu șezi nici într-un chip și să nu rămâi cu dânsa la ospăț cu vin,

Ca să nu se plece sufletul tău asupra ei și ca duhul tău să nu alunece la pieire. (Sir. 9:10-11)

Să nu râvnești slava păcătosului, pentru că nu știi ce va fi sfârșitul lui. (Sir. 9:14)

Împăratul neînvățat pierde pe norodul lui, și povățuirea celui de-nțeleș rânduită va fi. (Sir 10:3)

Începutul mândriei este îndepărtarea omului de Domnul și îndepărtarea inimii acestuia de la Creatorul ei. (Sir 10:14)

CUPRINS

O SEARĂ PLĂCUTĂ DE VARĂ.....	2
ASOCIAȚII DE IDEI.....	15
„FRAGII SĂLBATICI”	28
ORIGINEA TICĂLOȘILOR.....	42
„CU OCHII LARG ÎNCHIȘI”	56
PROFEȚII	75
TOATE DRUMURILE DUC LA ROMA.....	108
„ȘI DUHUL LUI DUMNEZEU PLUTEA DEASUPRA APEI”	132
BARCELONA	145
CU CÂTEVA MINUTE ÎNAINTEA MORTII	152
ÎNFRUNTAREA	167
ODIHNA	187
IZBĂVIREA PROROCILOR.....	206
„OMUL CARE NU-ȘI DOMINĂ PROPRIUL SPIRIT ESTE CA ORAȘUL DISTRUS, FĂRĂ PEREȚI”	234
VIAȚA UNUI OM	246
„ÎNȚELEPCIUNEA LUMII ACESTEIA ESTE NEBUNIE ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU”	262